Sports of The Times
THE SHREVEPORT TIMES
Saturday, March 8, 1975

Fibak Winner in Bitter Marathon

By Gerry Robichaux
Times Assistant Sports Editor

Dick Bohrnstedt's sweat-soaked tennis clothes and matted blond hair showed the effects of a three-hour death march — but he kept pacing the players' dressing quarters.

It was the only thing he could do. His red eyes showed that a heart-breaking loss moments before had gotten even to a grown man.

The Redlands, Calif., native had come out the loser of the Shreveport International's most grueling battle, a 6-7, 7-5, 7-6 loss to fourth-seeded Wojtek Fibak of Poland, a match that had required every point of two tiebreakers to decide.

What had been the reason for Bohrnstedt's bitter disappointment was a disputed baseline call that gave Fibak a 3-1 lead in the final tiebreaker.

To many in the Centenary Gold Dome Friday night, Fibak's forehand had gone beyond the baseline by inches. But Les Turk, calling the line, signaled the ball hit good. He was asked by referee John McConnico if he was sure of the call and Turk signaled emphatically the ball had been good by placing his hands palms down.

Bohrnstedt stared in disbelief. He could hold back no longer. "We're out here for three hours and you sit there on your (bleep) and can't make that call," he said in a voice audible to everyone.

Some in the stands whistled, a sign of derision for the call; others applauded Turk who steadfastly maintained afterwards he was right.

Bohrnstedt came back, winning three of the next four tiebreaker points. But Fibak held the final three serves and made good on the last one for the match.

It was a tribute to Fibak, a freewheeling Pole who has every variety of shot, that he stayed in the match. He had escaped three match points in the mid set's ninth game to throw things into the third and deciding set.

"During the match points, he got a backhand for a passing shot. But I hit lucky . . . I was just running in that corner," said Fibak.

"I never saw him (Bohrnstedt) play so well . . . I couldn't break him," said the curly-haired European. He was talking fast, rambling at times, showing signs that he, too, may not have had a chance to come down from the pressure chamber that was the three-hour struggle of wills and stamina.

Bohrnstedt said little throughout the match. Fibak admonished himself time and again on missed opportunities in the second and third sets. "I felt I have to do something to change things so I started talking to myself. I don't usually do that," he said.

Fibak said he thought back to other tournaments where "I lost chances" to keep himself going through the battle.

Neither player lost his serve until the two swapped back-to-back breaks in the ninth and 10th games of the opening set.

Fibak got out from under a double set point in the 10th game to force the

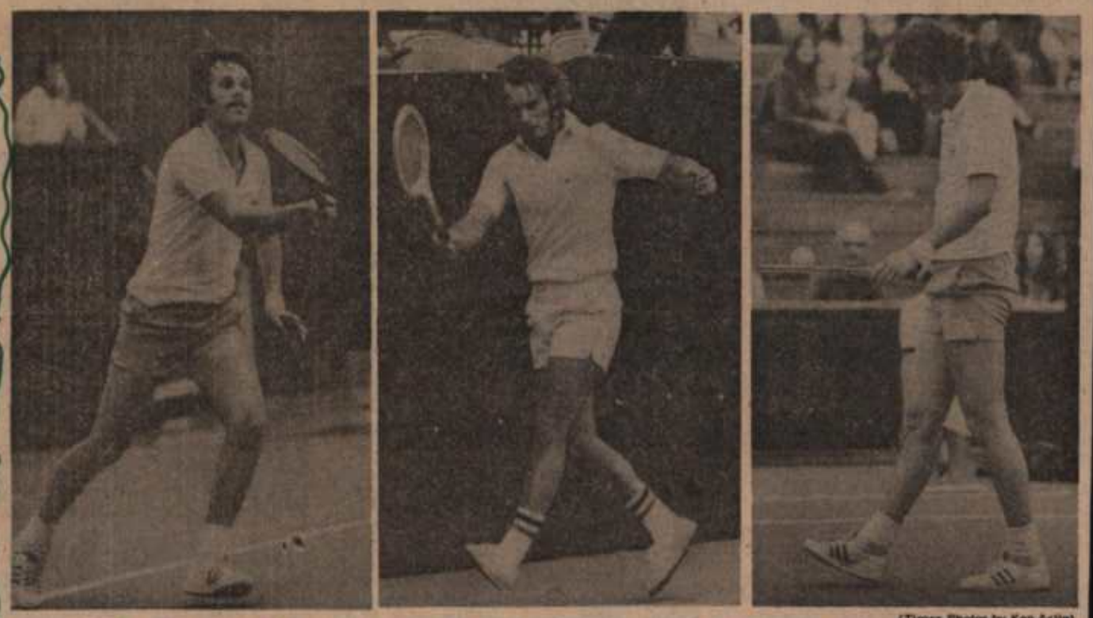

(Times Photos by Ken Aclin)

Wojtek Fibak (left) of Poland Volleys, Dick Bohrnstedt (center) of Redlands, Calif., Returns . . . and Fibak (right) smiles to himself after winning point in 6-7, 7-5, 7-6 marathon

He refused to say he missed it. If he had, the chair could have ruled. I don't know how he could have been so positive," said Bohrnstedt quietly.

Someone asked what Fibak had said to him at the usual meeting at the net following the match.

"I don't know. I wasn't listening . . ."

Bohrnstedt's booming service kept producing big points throughout the match but Fibak, using a slicing backhand to advantage, stayed in. And it came down to one point to decide who would be the winner.

Youthful Robert Machan came up with the best match he's played in America earlier in the afternoon to advance to the semifinals while veterans Bill Brown and Juan Gisbert produced workmanlike performances to move a step closer to the finals.

Machan pulled off an upset when he sent No. 3 seed Anand Amritraj to the sidelines. The 27-year-old Hungarian, unheralded since he came to this country a month ago, won by scores of 6-3, 6-2.

TODAY'S PAIRINGS

1 p.m. — Machan vs. Gisbert (singles semifinals). Marcu-Lloyd vs. Benyik-Machan (doubles semifinals) to follow. Brown vs. Fibak (singles semifinals) to follow. Doubles semifinals to follow.

Doubles Results

Marcu-Lloyd d. Kiser-Amritraj 7-6, 6-7, 6-4; Benyik-Machan d. McMillan-Gottfried, 6-3, 6-2.

SPORTS
Daily Press
Section D
Sunday, March 16, 1975

Jimmy Connors Rushes Net For Much Needed Point Against Wojtek Fibak

Connors' Rally Trims Fibak, Meets Kodes

By TOM FOSTER
Daily Press Sports Writer

Down 0-3 in the third set, Jimmy Connors turned on the power to rally for a spot in today's 1:30 p.m. finals of the Coliseum Mall International Tennis Championships.

Finally putting together the hard-hitting game for which he has become famous, Connors won the last six games, one at love, for a 1-6, 6-3, 6-3 victory over Poland's Wojtek Fibak Saturday night.

An unknown who had to fight for two years to get the right to play on the pro circuit, Fibak came within a half inch of taking an almost unbeatable 4-1 lead in the final set.

A forehand cross that the crowd thought was in, just missed and Connors scored winners on the next two points to break serve.

Connors, looking for his third straight Hampton Coliseum title, faces second-seeded Jan Kodes of Czechoslovakia this afternoon.

Kodes, one of the top 10 indoor players in the world last year, took advantage of Juan Gisbert's numerous errors in the other semi-final earlier in the day.

Behind briefly when his own errors got in the way, Kodes waltzed to a 7-6 (5-1), 6-0 victory over the Spanish clay-court master.

The winner of today's singles final earns a check for $10,000, the largest first prize on the tour, and 85 points towards the $40,000 check that goes to the winner of the Independent Players Association's bonus pool standings.

The match should proved a good contrast of styles.

Definitely at home with the biggest of the hard hitters, Connors delights even the most skeptical of crowds with a finesse that at times makes it appear his racquet is equipped with radar and the ball mysteriously propelled by a magnetic force to the lines.

See Fibak, Pg. D-3, Cols. 1-5

(Staff Photo by Kenneth Silver)

INTENSE GAZE AIDS WOJTEK FIBAK
However, Jimmy Connors Finally Won

HAMPTON TENNIS

Kodes Battles, Fibak At 'Best'

By BOB MOSKOWITZ
Daily Press Sports Writer

Jan Kodes talked about "fighting like hell" to win in two sets.

Wojtek Fibak said he had to play "the best set of my life" before losing in three sets Saturday night.

Czecholoslovakian Kodes had eliminated cagy Juan Gisbert to gain today's championship match of the sixth annual Coliseum Mall International tennis championships.

To record his 7-6 (5-1), 6-0 conquest and meet rambunctious Jimmy Connors at 1:30 today, Kodes said in his pleasant broken English: "I overfight him. In other words you have to fight like hell to beat him," which he did in the first set of the afternoon semi-

Wojciecha Fibaka
droga na korty

(2)

Wówczas właśnie jako tenisista po raz pierwszy wyjechałem na zagraniczne turnieje. Ale to nie były moje pierwsze wojaże za granice naszego kraju. Bardzo lubiłem podróżować i jako 15-letni chłopak, wyjechałem autostopem „w Europę". Odwiedziłem Belgię, Francję, RFN i Włochy.

JAK GODZĘ TENIS Z NAUKĄ?

Po tej dygresji wróćmy do tematu. Gdy wyjechałem z kraju, z beldowskiego miałem 17 lat i wtedy trenowałem już na kortach zupełnie poważnie. To osiągnięcie zabrało, zaniedbywanie nauki lecz nie do tego stopnia, by przynosić do domu dwóje. Ale moi rodzice przyzwyczajeni dotąd do piątek a w najgorszym razie do czwórek, jakoś nie mogli pogodzić się z myślą, że syn ich ma na świadectwie pokaźną porcję trójek. Co tu dużo ukrywać. W tym okresie więcej przebywałem na kortach grałem zagranicą, zaś mniej siedziałem przy książkach zeszytach. Maturę zdałem mając 19 lat. Był rok 1971. Zaraz po tym przeszedłem pomyślny egzamin na prawo i zostałem studentem Uniwersytetu Poznańskiego. Zaliczyłem pierwszy semestr lecz chcąc prowadzić intensywny trening na kortach, o kontynuowaniu studiów nie mogło być mowy.

Fot. E. Kuda

Dziś wyczyn sportowy wymaga od zawodnika długich godzin zaprawy, ćwiczeń żmudnej pracy. Pływacy amerykańscy osiągający doskonałe rezultaty na olimpiadzie trenują 8—9 godzin dziennie, tenisista musi przebywać na kortach 4—6 godzin, by utrzymać kondycję, wzmacniać uderzenie, urozmaicać repertuar zagrań, ćwiczyć serwis itp. Z tych też względów otrzymałem od rektora uniwersytetu zgodę na odbywanie studiów indywidualnych.

Cofnijmy się jednak nieco wstecz. Chcę bowiem w skrócie odtworzyć moją karierę na kortach krajowych. Mając 18 lat zdobyłem tytuł mistrza Polski juniorów w Sopocie. W rok później, jako 19-letni zawodnik, grając w halowych mistrzostwach Polski seniorów w Warszawie w finale zwyciężyłem Rybarczyka, w ciężkiej pięciosetowej walce trwającej 4,5 godziny. Ostatniego seta — pamiętam jak dziś — wygrałem 9:7. Wówczas określane to mianem rewelacji. Jak to się dzieje mówiono, że 19-letni junior z Poznania zdobywa halowe mistrzostwa Polski wśród seniorów? Ale przecież taka to znowu „bomba", moim zdaniem nie była. Bo przecież tuż przedtem grałem w Wimbledonie jako junior i doszedłem do 1/4 finału, gdzie przegrałem z Australijczykiem Warwickiem w dwóch setach. Także w Paryżu na mistrzostwach Francji juniorów doszedłem do 1/4 finału.

Tenis w pełnym tego słowa znaczeniu zacząłem uprawiać na przełomie 1973/74 r., a więc równo 2 lata temu. Dla przykładu może podać, że w bieżącym roku, poczynając od 3 stycznia aż do 15 września nie grałem tylko parę dni. Jeżeli były jakieś przerwy w turniejach czy spotkaniach międzynarodowych to powodowały je przeważnie podróże samolotowe lub załatwianie formalności. Żywe się prawdziwego tenisisty upływa pod znakiem treningu 5 godzin dziennie — od poniedziałku do niedzieli włącznie. Oczywiście gdy nie ma turniejów. A te trwają obecnie niemal cały rok.

Turnieje tzw. „Grand Prix" rozgrywane obecnie na całej kontynentach są morderczą próbą sił czołówki tenisowej świata. Dostać się do tego towarzystwa jest rzeczą niezmiernie trudną. Nie sklasyfikowani w pierwszej sześćdziesiątce tenisiści muszą przed każdym „Grand Prix" rozgrywać eliminacje, z których jedynie 4—6 najlepszych wywalcza prawo udziału w tym turnieju. Bezpowrotnie minęły czasy sprzed lat, kiedy dla przykładu do turniejów w Nicei, Paryżu czy Monte Carlo zjeżdżali się wszyscy chętni umiejący jako tako grać w tenisa. Dziś czołówka tenisistów światowych nie marnuje czasu na eliminacyjne gry z partnerami, których gromi się po 6:0, 6:1, 6:0. Tego typu spotkania nic nikomu nie dają i są po prostu stratą czasu.

Ja na szczęście mam już te trudne i denerwujące sytuacje za sobą. Jako 19 tenisista świata zgłaszając się do turnieju „Grand Prix" np. w Madrycie, który odbędzie się niebawem — eliminacji grać nie potrzebuje. Natomiast gdy tam zechce startować Jacek Niedźwiedzki, Henryk Drzymalski lub Tadeusz Nowicki, muszą przejść przez sito eliminacyjne.

PIERWSZY MIĘDZYNARODOWY SUKCES

Pierwszym moim znaczącym sukcesem międzynarodowym był duży turniej zawodników do 21 lat — „Trofeo Banfiglio" w Mediolanie, gdzie grało 90 obiecujących młodych tenisistów. Wygranie tego turnieju dawało lub pozycję na arenie międzynarodowej. Kto tam zwyciężał zdobywał podstawę do startu z najlepszymi. Kiedyś ten turniej wygrywali tej klasy zawodnicy co Czechosłowak Kodes lub Holender Okker.

We wrześniu 1973 r. przyjechałem do Mediolanu na „Trofeo Banfiglio" i ku zdziwieniu największych znawców tenisa dobrnąłem do finału, który był transmitowany przez telewizję. Moim przeciwnikiem był znany dziś doskonały tenisista włoski Corrado Barrazzutti.

Spisał: **ZBIGNIEW SKIBICKI**
(c.d.n.)

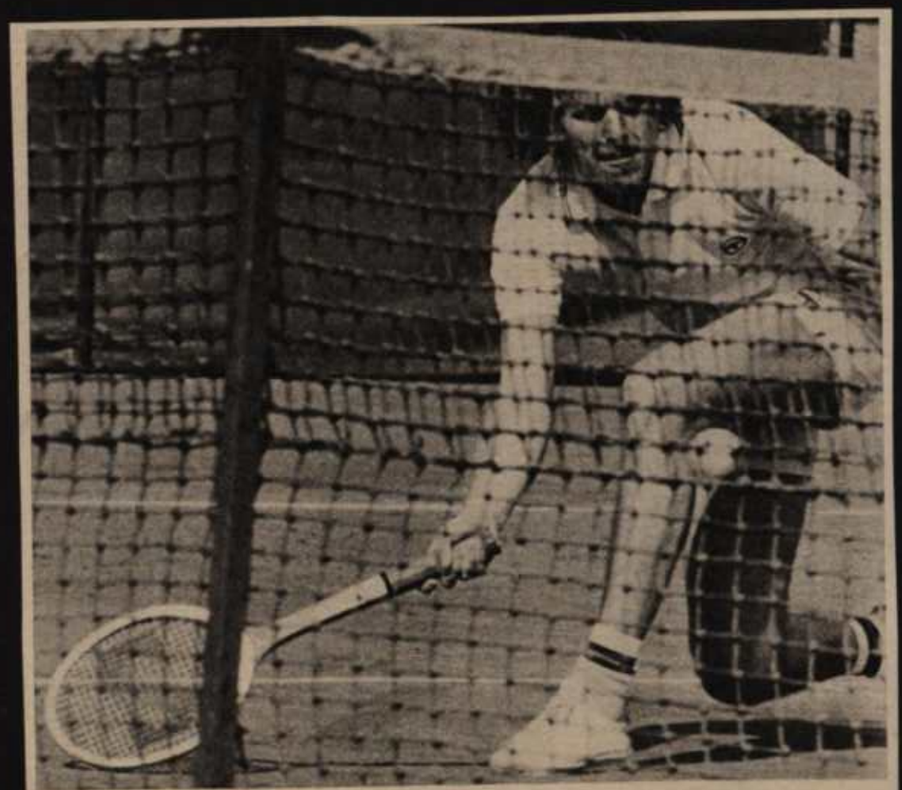

Wojciech Fibak, od kilku lat jeden z najlepszych sportowców Poznania.

Czy chcesz grać tak jak Fibak?

Prawdziwy szturm urządził miłośnicy tenisa na lokal wolskiego ogniska TKKF „Reduta" działającego przy Spółdzielni Mieszkaniowej „Starówka". W poniedziałek bowiem rozpoczęto tam zapisy do nowo otwartej tenisowej sekcji. Chętnych do gry w salowych warunkach nie brakowało, nie starczyło natomiast czasu na obsłużenie i zapisanie wszystkich obecnych.

Jest jeszcze dużo wolnych miejsc, zajęcia bowiem prowadzone są we wszystkie dni tygodnia w godzinach od 16.30 do późnego wieczora. Kolejna szansa zapisu otwiera się już dziś. Zapisy przyjmowane będą w sekretariacie ogniska przy ul. Pustola 14 m. 42 (dojazd autobusem 189) w godzinach 17—18. Ognisko zapewnia opiekę wykwalifikowanego instruktora, a także tenisowy sprzęt — rakiety i piłki. (pa)

● O prawnuku Mickiewicza. W „Przekroju" nr 1373 ukazała się notatka pt. „Spotkanie z prawnukiem Mickiewicza". Mówi się w niej, że znany tenisista Wojciech Fibak spotkał bawiącego przejazdem na Wyspach Bahama prawnuka Adama Mickiewicza — Edmunda, który nb. wraz ze swą kuzynką wybiera się do Polski.

Miło nam oświadczyć, że p. Edmund Mickiewicz odwiedzi Polskę, ale nie jest on na pewno prawnukiem Adama Mickiewicza, nie może być także prawnukiem któregoś z jego braci. Nazwiska Mickiewicz, prócz żyjącej jeszcze synowej poety, Józefowej Mickiewiczowej, nikt z potomków i bliskich krewnych Adama już nie nosi. Muzeum nasze coraz to ma do czynienia z pseudopotomkami Poety, gdyż rodzina Mickiewiczów jest liczna.

Janusz Odrowąż-Pieniążek
Muzeum im. A. Mickiewicza w Warszawie

Wojciecha Fibaka
droga na korty

(3)

Mecz z Włochem Corrado Barrazzutim był niezwykle zacięty. Trwał bardzo długo i po pięciosetowej walce zakończyłem go zwycięsko. Zaskoczenie było całkowite, zwłaszcza dla Włochów. Uznano to za rewelację wielkiego formatu, a ja nareszcie uwierzyłem we własne siły. Droga do poważnych turniejów czołówki światowej stanęła dla mnie otworem.

Rocznie dużych turniejów odbywa się około 70, w różnych częściach świata. Organizatorzy z góry układają listy startujących tenisistów. Nieobecność na takim turnieju rzutuje oczywiście na pozycję w tabeli, która jest stale korygowana. Wkrótce polecę do Teheranu, skąd na następne dwa turnieje wrócę znów do Europy zachodniej. Kto na tego rodzaju ważne imprezy nie przyjedzie bez usprawiedliwienia i uprzedzenia organizatorów, płaci kary umowne. Będę więc musiał — daję tu konkretny przykład — zapłacić odpowiednią sumę również za Czechosłowaka Kodesa za mój „kreca" w deblu na Forest Hills, gdzie nie kontynuowałem turnieju, będąc zdrów i zdolny do gry, wobec wyjazdu do kraju na mistrzostwa Polski w Łodzi. Taką decyzję musiałem jednak podjąć, mimo że nasz debel miał duże szanse dojścia nawet do finałów w tym turnieju. W przeciwnym razie nie zdążyłbym jednak na zawody w Łodzi, a zależało mi bardzo na tytule mistrza Polski.

Chodzą słuchy w kraju, że ten tytuł daje za Zachodzie dodatkowe profity. Nic bardziej błędnego, nad takie mistrzostwo

dry tym co było dotąd, a tym co będzie obecnie.

JAK TO BYŁO W 1974 R.?

W ubiegłym roku rozpocząłem sezon halowymi turniejami w Szwecji, gdzie grali — oprócz gospodarzy — Czesi, Rumuni i Duńczycy. Tam przebywałem przez półtora miesiąca. W sumie odniosłem dwa sukcesy najwyższej rangi (wygrane finały), dwa razy byłem drugi. W sumie okazałem się lepszy. Wypada podać, że Jacek Niedźwiedzki zajął tam 7 lokatę, a Tadeusz Nowicki 14 miejsce. Z kolei pojechałem do Sztokholmu do Egiptu, gdzie razem z Niedźwiedzkim odbyliśmy dwutygodniowy ostry trening. Stamtąd odlecieliśmy do Nicei, w której wygrałem turniej, po czym udałem się do Monachium, gdzie odbywał się turniej „WCT". Przed tą imprezą grałem eliminacje, w których uczestniczyli także Niedźwiedzki i Nowicki. Ja znalazłem się w pierwszej ćwórce. Niedźwiedzki odpadł, a Nowicki zajął szóstą lokatę. Miał szczęście. Jako pierwszy rezerwowy zajął miejsce jednego z tenisistów, który — nie pamiętam z jakich powodów — zrezygnował. Tak więc w turnieju monachijskim wystartowaliśmy z T. Nowickim.

W olimpijskiej hali na krytych kortach graliśmy na supremie. Uczestniczyło tam 32 dobrowych tenisistów, m. in. Nastase i Borg. Tadek Nowicki przegrał w pierwszej rundzie

Zaczął się zbliżać termin rozgrywek o Puchar Davisa. Pojechałem do Monte Carlo na 5 dni treningu, a następnie wróciłem do Warszawy na mecz z Węgrami. Zawsze grałem i grać będę w tych meczach, bo wyniki te liczą się na arenie światowej, a poza tym uważam, że moim obowiązkiem jest bronienie barw Polski w tak ważnych spotkaniach międzypaństwowych. Chyba nikomu nie należy w szczegółach przypominać przebiegu i rezultatów tego spotkania na kortach warszawskiej Legii. Pokonaliśmy wtedy Węgrów 3:2, przy czym ja wygrałem oba single (w tym z Taroczym w pięciu setach) oraz deblu grając z Nowickim. Mecz mój w Szoecke był także ciężki (pięciosetowy), a ostatniego seta wygrałem 7:5. Byłem mile zaskoczony reakcją warszawskiej widowni. Po zwycięstwie nad Taroczym wyniesiono mnie na rękach do szatni. Atmosfera wielkiego tenisa panowała wówczas w Warszawie.

W sierpniu wyjechałem na turniej do Szwajcarii, gdzie odniosłem zwycięstwo wygrywając turnieje w Zurichu i w Bregenz. Powróciłem do kraju i tu spotkał mnie afront bez precedensu. Trener związkowy Józef Piątek nie wstawił mnie do reprezentacji na mecz z Portugalią, z którą zresztą wygraliśmy 5:0. Taka decyzja dotknęła mnie do żywego.

Nie namyślając się wiele, spakowałem manatki i odleciałem na turnieje-taśmiece do Madrytu, Barcelony, Teheranu, Wiednia, Sztokholmu i Oslo. W czasie tych zmagań odniosłem jedno z największych moich sukcesów życiowych, wyrywając z czołówki rakietę świata Arturem Ashem (USA) oraz z Joanem Gisbertem (Hiszpania). Tak więc w Sztokholmie wystartowałem już bez eliminacji, mając nagromadzoną odpowiednią ilość punktów wśród czołówki światowej!

Spisał: **ZBIGNIEW SKIBICKI**

Wojciecha Fibaka
droga na korty

(4)

Mistrzowski debel Polski: W. Fibak (z lewej) i H. Drzymalski — na kortach łódzkiego MKT

Fot. E. Kudaj

Tymczasem trener związkowy Józef Piątek z uporem — stawiając na własną ekipę — pomija mnie w składzie na mecz z Danią o puchar króla Gustawa i ten mecz kończy się porażką naszej reprezentacji. J. Piątek ze swoją polityką kadrową poniósł jeszcze jedną klęskę — przeliczył się. Nie podejrzewam, że działał złośliwie, ale po prostu chciał dowieść, że da sobie radę bez mnie.

Lecz chyba było tych pomyłek zbyt wiele, więcej, pod naciskiem opinii publicznej, ten ongiś dobry tenisista, musiał odejść ze stanowiska trenera kadry PZT. Była to dla mnie pewna, dość wątpliwej wartości satysfakcja, gdyż szkodę poniósł tylko polski tenis.

Nadszedł ostatni miesiąc ub. roku. Postanowiłem w grudniu nieco odsapnąć i tę przerwę w intensywnej grze i treningach spędziłem w domu, w Poznaniu.

W ten sposób dotarliśmy w chronologii wydarzeń do roku bieżącego, roku w którym po raz pierwszy zdobyłem tytuły mistrza Polski w singlu i deblu wraz z Henrykiem Drzymalskim.

Nie uprzedzajmy jednak faktów, gdyż do krótkiego zrelacjonowania pozostało pełnych 8 miesięcy. Nie będzie wielkiej przesady gdy powiem, że grałem niemal bez przerwy, poczynając od 3 stycznia br. Zacząłem w USA, następnie 3 turnieje rozegrałem w Hiszpanii. Puchar Davisa ze Szwecją przegraliśmy 1:4. Jedyny punkt zdobyłem wygrywając z Andersonem. Borg był wówczas w dobrej formie i pokonał mnie bez trudu.

Chyba już w wywiadzie, jakiego ongiś udzieliłem panu, a który zamieścił „Express Ilustrowany", mówiłem szczegółowiej o rezultatach, jakie osiągnąłem na turniejach w Monachium, Hamburgu, Rzymie, Paryżu, Nottingham i Wimbledonie (gdzie przegrałem, niestety, w pierwszej rundzie). Chorowałem przez 5 dni — chyba trochę dało znać przemęczenie. Następnie pojechałem do Kitzbühel (Austria), Hilwersum (Holandia) i stamtąd przez Frankfurt nad Menem odleciałem na 7 tygodni do USA. Nawet nie miałem czasu wstąpić do Poznania, tak były napięte terminy dużych turniejów.

Wówczas powstał pewien kłopot, gdyż kolidowały ze sobą imprezy tenisowe. W Wiedniu odbywały się mistrzostwa Europy amatorów. Nadałem telegram do PZT, że ale będę w nich brał udziału, życząc moim kolegom sukcesów.

Prawdę mówiąc, te mistrzostwa uważane są przez czołowych tenisistów starego kontynentu za małe nieporozumienie. Nie startują w nich ani Nastase, ani Kodes, ani Jugosłowianie Framlovic czy Pilic, nie wspominając już Włochów, Francuzów czy Anglików. Z góry wiadomo, że w finale spotkają się Metrewelli (ZSRR) z Węgrem Taroczym. Raz wygrywa jeden, raz drugi. Poziom tych mistrzostw, ogłędnie mówiąc, jest przeciętny. Jeżeli mistrzowskiego debla Europy amatorów J. Niedźwiedzkiego i T. Nowickiego pokonałem wraz z Henrykiem Drzymalskim w finale mistrzostw Polski w Łodzi bez większego wysiłku, można sobie wyobrazić, jaki poziom prezentowały pozostałe pary w Wiedniu. Tak już się ułożyło, że na mistrzostwa Europy amatorów z reguły nie przyjeżdżają czołowi tenisiści kontynentu europejskiego — po prostu nie mieliby tam przeciwników, z którymi mogliby nawiązać równorzędną walkę.

MOJE NAJWIĘKSZE SUKCESY

Spróbujmy więc może podsumować moje porażki i osiągnięcia, biorąc pod uwagę głównie wyniki z bieżącego roku. W ciągu 10 turniejów USA 3 razy przegrałem już w pierwszej rundzie, lecz potem poszło lepiej. Raz doszedłem do półfinału, gdzie rozegrałem zażarty mecz z Jimmy Connorsem i prowadząc w trzecim secie 3:0 i 4:1, przegrałem ostatecznie 4:6. W turniejach tych grało 32 czołowych tenisistów świata. Zaciekawić może kibiców, jaką zająłem ostatecznie lokatę z podsumowań wszystkich 10 turniejów w USA. Pierwszy był Connors, Czechosłowak Kodes zajął 6 miejsce, a ja byłem 7.

Udane spotkanie miałem z Kodesem w Madison Square Garden w Nowym Jorku (7:6, 6:7, 8:6). Wygrałem z Rogerem Taylorem (Anglia) i Janem Tiriacem (Rumunia). Następna seria to turnieje „ATP" w Hiszpanii. Trzeba było się przestawiać z kortów betonowych na ziemne o sztucznym tworzywie. Po 10 dniach intensywnego treningu doszedłem do półfinału w turnieju w Walencji, gdzie uległem Rumunowi Ilie Nastase, zaś w Madrycie dobrnąłem do 1/4 finału, gdzie pokonał mnie doskonały Orantes. W rezultacie dobiłem się 19 lokaty na liście światowej wśród singlistów. Wypada przypomnieć także, że w Austrii doszedłem do półfinału, przegrywając ze znanym tenisistą nowozelandzkim Onny Perunem. Do ćwierćfinałów doszedłem na turniejach w Bostonie, Toronto i Hamburgu. Na tej liście, gdzie zajmuje 19 miejsce w świecie, wyprzedzam tej klasy tenisistów, co: Rosewal, Lewer czy Smith, a Metrewelli jest tam dopiero 45.

Znacznie większe sukcesy zanotowałem w grze podwójnej. Sklasyfikowano mnie ostatnio na 5 pozycji wśród najlepszych deblistów świata. Wygrałem 3 turnieje grając w parze z Vilasem: w Holandii i Louisville (USA) oraz z Kodesem w Monachium. Dwa razy byłem drugi (a więc przegrane finały) grając z Kodesem w Hamburgu i w Indianopolis (USA), w parze z Hansem Pohmanem (RFN). W Bostonie doszedłem do półfinału, grając z Mottramem (Anglia). Mam w deblu na rozkładzie takie pary, jak: Gotfryd — Ramirez, Asche — Nastase oraz trzy razy zwyciężyłem debla Fassbender — Pohman oraz raz Borga — Lovera.

Żałuję, że musiałem przerwać turniej o mistrzostwo USA, gdyż z Kodesem wygrałiśmy pierwszą rundę i mieliśmy duże szanse nawet na finał. Ale jak się rzekło, musiałem wracać do Polski na mistrzostwa krajowe do Łodzi.

Obecnie mam zamiar już na stałe grać ze znakomitym deblistą Karlem Maylerem — pierwszą rakietą RFN. Oczywiście idealnie by było, gdybym nie musiał już tego partnera zmieniać.

Zobaczymy, czy tegoroczny październik będzie dla mnie szczęśliwy. Zwycięskie mecze z Norwegami były jedynie uwerturą do trudnej rywalizacji, jaka czeka mnie w najbliższych tygodniach...

Spisał: **ZBIGNIEW SKIBICKI**

POLSCY SPORTOWCY PROTESTUJĄ PRZECIWKO TERRORowi W HISZPANII

Reprezentanci Polski Wojciech Fibak, Jacek Niedźwiedzki i Barbara Królówna, którzy mieli startować w międzynarodowym turnieju tenisowym w Madrycie, zrezygnowali z udziału w tej imprezie na znak protestu przeciwko wykonaniu wyroków śmierci na 5 patriotach hiszpańskich.

Polscy sportowcy wyrazili tym samym swoją solidarność z hiszpańskimi patriotami i demokratami w ich walce z krwawym terrorem reżimu frankistowskiego.

PAP

PORAŻKI FIBAKA I BORGA

TEHERAN. W stolicy Iranu rozgrywany jest kolejny wielki turniej tenisowy, w którym startuje Wojciech Fibak. Polak został już wyeliminowany przegrywając z Francuzem Francoisem Jauffretem 5:7, 4:6. Oto wyniki innych ciekawszych pojedynków: El Shafei (Egipt) — Bertolucci (Włochy) 2:6, 6:2, 6:1; Parun (N. Zelandia) — Taylor (W. Bryt.) 6:1, 7:5; Molina (Kolumbia) — Meiler (RFN) 6:2, 6:4; Proisy (Francja) — Panatta (Włochy) 6:0, 6:4.

NOWY JORK. W półfinale turnieju tenisowego w Hilton Head, Rumun Ilje Nastase wyeliminował Szweda Bjoerna Borga 6:2, 5:7, 6:4.

Wojciech Fibak dla „PS"

WYGRAŁEM Z BERTOLUCCIM CZEKA NA MNIE OKKER

PARYŻ, 28.10 (tel. wł.). W stolicy Francji rozpoczął się jeden z ostatnich już turniejów tegorocznego cyklu Grand Prix, tradycyjny halowy „Jean Becker Open". Chociaż turniej ma tylko kategorię „B", zgłosiło się do niego wielu znakomitych tenisistów. Zgodnie bowiem z nowym regulaminem, aby zostać sklasyfikowanym w punktacji końcowej Grand Prix, trzeba startować co najmniej w dwóch turniejach „B". Paryż zaś jest ostatnim tegorocznym turniejem tej kategorii.

Tłok zrobił się tak wielki, że trzeba było przeprowadzić eliminacje do eliminacji! Jak silna była konkurencja w tych wstępnych bojach świadczy fakt, iż o prawo startu w turnieju głównym musieli walczyć zawodnicy tej miary co Gerulajtis, Taylor, Hewitt, Pasarell, Bachim.

W gronie 32 tenisistów grających w Hali im. Pierre'a de Coubertina znalazł się również Wojciech Fibak. Mistrz Polski, zajmujący 39 pozycję w generalnej klasyfikacji Grand Prix, został dopuszczony do turnieju bez eliminacji.

We wtorek wieczorem połączyliśmy się z halą, w której odbywa się turniej. Do telefonu na naszą prośbę poproszono Wojciecha Fibaka.

— Cieszę się bardzo, że mam do zakomunikowania pomyślną wiadomość — rozpoczął mistrz Polski. — Wczoraj późnym wieczorem wygrałem pierwszy mecz z Paolo Bertoluccim 6:1, 6:1.

— Jak pan to zrobił? Przecież Bertolucci to druga rakieta Włoch, od kilku lat stały reprezentant Italii w Pucharze Davisa, a tu 6:1, 6:1. Też się do pierwszego w tym sezonie występu w hali (kort Materflex), ale też odzyskać wreszcie wysoką formę. Czy na stałe, okaże się już w środę.

— Kto będzie pańskim następnym przeciwnikiem?

— Tom Okker, Holender to znakomity tenisista, zwłaszcza na szybkich kortach. Okker jest w świetnej formie — wiem o tym dobrze, bo właśnie z nim i Geruląjtis trenowałem przed turniejem. Wygrać będzie więc bardzo trudno, ale nie rezygnuję z walki. W pierwszej rundzie Tom rozniósł dostownie Adriano Panattę 6:1, 6:1.

— Wynik identyczny jak pański. Widać z tego, że Włosi mieli dziś czarny dzień. To dla nas bardzo interesujące jako, że wiosną przyszłego roku gramy z nimi w Rzymie o Puchar Davisa.

— Skoro mowa o Włochach to warto dodać, że jutro gram debla przeciwko parze Bertolucci — Panatta. Moim partnerem jest Karl Meiler.

— Będzie więc pan miał pełne rozeznanie sił naszych przyszłorocznych przeciwników.

— Tak. Z tym że do wiosny sporo się może zmienić.

— Jakie inne ciekawsze informacje z hali Pierre de Coubertin chciałby pan jeszcze podać?

— Dzisiaj Nowozelandczyk Parun, ku żalowi Francuzów wygrał z Jauffretem 8:9, 6:3, 6:4. Mistrz serwisu, Tanner, nie miał problemów z wyeliminowaniem Rachima 6:2, 6:3, chociaż Pakistańczyk jest bardzo dobrym tenisistą. W tej chwili Nastase gra z Kodesem.

PO PIĘKNYM POJEDYNKU FIBAK PRZEGRAŁ Z OKKEREM

W PARYSKIEJ Hali im. Pierre de Coubertina odbywa się turniej tenisowy z cyklu Grand Prix. Wojciech Fibak, po zwycięstwie nad Włochem Paolo Bertoluccim, spotkał się w drugiej rundzie z jednym z najlepszych tenisistów świata (zwłaszcza na kortach halowych) Holendrem Tomem Okkerem.

— Przegrałem — to było pierwsze słowo, jakie usłyszeliśmy od mistrza Polski, kiedy połączyliśmy się z nim telefonicznie w środę późnym wieczorem — ale nie mam do siebie większych pretensji. Mecz trwał ponad 2 godziny, był zacięty, dość wyrównany. Po spotkaniu podchodzili do mnie francuscy działacze gratulując dobrej gry. Ich zdaniem był to najlepszy z dotychczasowych meczów turnieju... zresztą mam już, prawdę mówiąc, dosyć tych „najlepszych meczów", które przegrywam.

— Z Okkerem ale miał pan szans na zwycięstwo?

— To świetny tenisista, wszechstronny, a przy tym bardzo szybki. Jednak wydaje mi się, że tak zupełnie bez szans nie byłem. Szczególnie dobrze zagrałem ostatniego seta, który wygrałem 6:4. Okker był faworytem byłem ja. Wszystkie gemy graliśmy na przewagi, ale zwykle w najważniejszych momentach meczu punkty zdobywał Holender. Myślę, że może zbyt lękliwie grałem w tych chwilach. Teraz, gdy analizuję mecz, wydaje mi się, że powinienem częściej chodzić do siatki po serwisie na bekhend przeciwnika.

— Trudno. Poratka z Okkerem to nie wstyd, nie ma takiego asa, żeby nie przegrał z „latającym Holendrem". Może następnym razem będzie lepiej. A jak poszło w deblu?

— Meiler i ja gramy pierwszą rundę dopiero jutro. Naszymi przeciwnikami będą Bertolucci i Panatta.

— Jak oceniacie szanse?

— Prawdę mówiąc, choć w sporcie niczego nie można być z góry pewnym, wydaje mi się, że powinniśmy wygrać.

— Oby się to sprawdziło. Jakie inne wyniki padły dziś w Hali im. Pierre de Coubertina?

— Same zacięte pojedynki. Filol pokonał Hewlitta 7:5, 7:6, 6:3, a Tanner wygrał z Mittonem 8:6, 9:7. Zwycięzcy to już na pewno Nastase, Parun, Tanner, Kodes, Gerulajtis, Taylor, Pasarell, Bachim, Panatta, Bertolucci, Proisy, Meiler, Fibak, Hewitt, Gottfried, Ramirez, Asche, Fassbender, Pohman, Lover, Molina, Mottram, Rosewall, Smith, Orantes, Solomon, Ruffels, Ashe, Okker, Filol, Mitton, Amritraj, Ilie Nastase, Jauffret, Tiriac, Lutz, Stockton, Dibbs, Connors, Borg, Vilas, Barazzutti, Gisbert, Higueras, Clerc, Alexander, Dent, Dowdeswell, Kriek, Mayer, Ramirez, Fillol

1975

PODWÓJNE POŻEGNANIE

Znakomity turniej tenisowy albo dobre regaty żeglarskie można by zorganizować z uczestników wczorajszej uroczystości w poznańskim Ratuszu. Kilkudziesięciu przedstawicieli życia sportowego było świadkami małżeństwa Wojciecha Fibaka ze studentką III roku romanistyki — panią Ewą Żak. A więc jeszcze jeden sportowiec pożegnał stan kawalerski...

Ślub nie zmienia planów czołowej polskiej rakiety. Fibak już w niedzielę odlatuje do USA na długi cykl turniejów, chcąc jak najlepiej przygotować się do majowego spotkania Polska — Szwecja, gdzie przyjdzie grać ze słynnym Borgiem.

Młodej, usportowionej parze życzymy wszelkiej pomyślności! (sg)

Kawarma PS

JESZCZE JEDEN SPORTOWIEC pożegnał stan kawalerski. Najlepszy polski tenisista WOJCIECH FIBAK zawarł ostatnio związek małżeński z EWĄ ŻAK, studentką III roku romanistyki.

*

Telewizyjny pojedynek Fibaka z Niedźwiedzkim

Studio 2 w I programie TV zafundowało sympatykom tenisa nie lada gratkę — halowy pojedynek między dwoma najlepszymi polskimi tenisistami Wojciechem Fibakiem i Jackiem Niedźwiedzkim. O Fibaku ostatnio wiele się mówiło i pisało, nikt jednak nie widział tego zawodnika w akcji. Trybuny polskich kortów mieszczą z reguły niewiele widzów. W hali Gwardii, gdzie był rozgrywany mecz nie było widzów ale widownia liczyła chyba kilka milionów.

Cóż więc to było? Wydaje się, że chodziło przede wszystkim o przedstawienie najbardziej w ostatnim czasie kontrowersyjnego sportowca, pokazanie na czym tenis w najlepszym wydaniu polega, popularyzację tego sportu i chyba trochę hazardową zabawę. Czy mistrz Polski w hali Niedźwiedzki zmusi do kapitulacji pogromcę Asha i Gisberta?

Pasjonujący był to mecz, a niektóre zagrania obu zawodników były wręcz znakomite. Z pewnością nie powstydziliby się ich najlepsi tenisiści świata. Szczególnie chodzi nam o dwa ostatnie gemy trzeciego seta, w których Fibak błysnął prawdziwą klasą. Przegrywał już 2:4 ale cztery kolejne gemy były wspaniałe. W pierwszym secie Fibak prowadził już 5:0, jednak wygrał tego seta tylko 6:3. Drugi należał do Niedźwiedzkiego, który imponował świetnym serwisem i doskonałymi zagraniami przy siatce wygrał go 6:3. Bez wątpienia najbardziej ciekawy był trzeci set. Walka rozgorzała tu od pierwszej do ostatniej piłki. Warto dodać, że Niedźwiedzki obronił dwa meczbole. Nie był jednak w stanie zwyciężyć doskonale dysponowanego w tym dniu Fibaka.

Trzeba także podkreślić przystępny komentarz red. Bohdana Tomaszewskiego, świetnego znawcę białego sportu. Wydaje się, że sobotni pojedynek telewizyjny w poważnym stopniu przybliżył nam tenis. W przyszłości warto, by telewizja spróbowała przeprowadzić transmisję lub wyświetlić film z pojedynku szóstowiatowego tenisa — Villasa z Borgiem

Znów z najlepszymi na świecie grać będzie Fibak w amerykańskich halach

NOWY sezon tenisowy rozpoczyna się dla naszych najlepszych zawodników bardzo atrakcyjnie. Nareszcie, zgodnie z poprzednimi ustaleniami, czołowi polscy tenisiści wyjeżdżają już w styczniu na cykl startów zagranicznych.

Zarówno Jim Connors (na zdjęciu) — aktualny mistrz Wimbledonu i obrońca tytułu międzynarodowego mistrza USA, jak i nasz Wojciech Fibak biorą udział we wszystkich 12 turniejach nowych mistrzostw USA. Może więc w którymś z nich nasz utalentowany tenisista spotka się z samym mistrzem?

Fot. CAF

Do Sztokholmu na międzynarodowe halowe mistrzostwa Skandynawii wyjechali T. Nowicki i J. Niedźwiedzki, niedługo do Helsinek na pierwszy turniej o Puchar Boltex wyjeżdżają H. Drzymalski i H. Królówna. Natomiast nasz najlepszy tenisista — Wojciech Fibak udaje się do USA...

— Wyjeżdżam już w najbliższą niedzielę — mówi W. Fibak. — PZT pokrywa koszty przejazdu na linii Warszawa — Nowy Jork i z powrotem. Natomiast podróże na terenie

— W jakich turniejach będzie Pan startował?

— Jest to cykl turniejów o międzynarodowe, halowe mistrzostwo USA. Mistrzem tym zostanie tenisista, który uzyska najwięcej punktów w cyklu 12 turniejów. Zazwyczaj startuje w nich wielu znanych zawodników. W tym roku wystąpią na pewno — chociaż może nie we wszystkich turniejach — tacy tenisiści, jak Vilas, Nastase, Okker, Kodes, Panatta. Tytułu broni aktualny mistrz Wimbledonu, Amerykanin Jim Connors, który będzie grał we wszystkich 12 turniejach.

— A Pan?

— Ja także. Mam zaproszenie na wszystkie turnieje. W każdym z nich wystąpi 32 bardzo dobrych zawodników (24 zaproszonych oraz 8 z eliminacji). Bardzo dla mnie ważne, że znalazłem się w grupie zaproszonych tenisistów i nie będę musiał grać spotkań eliminacyjnych.

— O tej porze roku, do kwietnia — poza cyklem turniejów WTC — są to najsilniej obsadzane turnieje na świecie. Od maja natomiast zaczynają się kolejne turnieje o Grand Prix.

— Kiedy wraca Pan do kraju?

— Wszyscy zawodnicy kadry muszą być z powrotem w kraju 20 kwietnia. Na początku maja gramy bowiem mecz w Pucharze Davisa ze Szwecją.

— Pierwszy start w USA?

— Już w poniedziałek rozpoczyna się pierwszy turniej na Wyspach Bahama. Najprawdopodobniej będą to właśnie eliminacje, a właściwy turniej rozpocznie się we wtorek lub środę. Później będę przenosił się z miejsca na miejsce. Każdy turniej będzie trwał od poniedziałku do soboty. Najbardziej obawiam się upałów. Średnia temperatura stycznia wynosi tam bowiem ponad 30 st. C.

— Jak wygląda ostatni okres?

— Właściwie trochę relaksowo. Praktycznie poza telewizyjnym spotkaniem z J. Niedźwiedzkim nie grałem z żadnym z silniejszych przeciwników. Lekki trening przede wszystkim techniczny.

— Poza tym... opuściłem „klub kawalerów". W środę, w poznańskim Ratuszu. Moja żona jest studentką III roku romanistyki Uniwersytetu Poznańskiego.

Naszemu utalentowanemu tenisiście składamy więc serdeczne życzenia.

(am)

31 STYCZNIA 1975 R.

Warszawa, poniedziałek
24 lutego 1975 r.
Nr 46 (7658), W-
Cena 1 zł.

● Z TAŚMY TELEXU ●

TENIS

NOWY JORK, 30.I. Polski tenisista Wojciech Fibak biorący udział w cyklu amerykańskich turniejów grał ostatnio w Roanoke (Virginia). Polak odpadł w pierwszej rundzie turnieju, po bardzo dobrym i wyrównanym pojedynku z Vitasem Gerulaitisem (USA) 4:6, 7:7. Gerulaitis przed tygodniem grał w finale Międzynarodowych Halowych Mistrzostw USA, w których brali udział niemal wszyscy najlepsi tenisiści świata.

Dobra gra W. Fibaka

Dobrze spisuje się w turnieju w Little Rock — polski tenisista Wojciech Fibak. W drugiej rundzie Fibak pokonał Amerykanina Boba Kreissa 2:6, 6:2, 6:3. W pierwszej rundzie Kreiss wyeliminował Czechosłowaka Jana Kodesa (Fibak wygrał z Anglikiem Feaverem).

Fibak wyeliminowany z turnieju w Little Rock

Polski tenisista **Wojciech Fibak** przegrał w ćwierćfinale turnieju w Little Rock swój pojedynek z **Rogerem Taylorem** (W. Bryt.) 3:6, 4:6. W innych spotkaniach o wejście do półfinału **Billy Martin** (USA) pokonał **Juana Gisberta** (Hiszpania) 7:6, 6:7, 6:3; **Karl Meier** (NRF) wygrał z **Johnem Halladayem** (USA) 7:6, 6:2; a **George Hardy** (USA) zwyciężył **Dicka Bohrnstedta** (USA) 6:4, 3:6, 6:3. (PAP)

Fibak przegrał z Gisbertem

W drugiej rundzie międzynarodowego turnieju tenisowego w Birmingham w stanie Alabama, Wojciech Fibak przegrał z rozstawionym z numerem 2 Hiszpanem Juanem Gisbertem 6:1, 5:7, 1:6. W innych ciekawszych spotkaniach Ion Tiriac (Rumunia) wygrał z Janem Piseckym (CSRS) 6:4, 3:7, 6:3; a Jimmy Connors (USA) pokonał Pavela Slozila (CSRS) 6:4, 6:2.

Fibak „urwał" seta Connorsowi

Przebywający w Stanach Zjednoczonych nasz tenisista Wojciech Fibak w dalszym ciągu startuje w turniejach, w których spotyka się światowa czołówka.

W kolejnym turnieju odbywającym się na Florydzie w Boca Raton, Fibak wygrał z daviscupowym reprezentatnem Rumunii, stałym partnerem Nastase, Ionem Tiriacem 7:6, 1:6, 6:1. W tej samej rundzie triumfator Wimbledonu Czechosłowak, Jan Kodes doznał niespodziewanej porażki z Kanadyjczykiem Mike Belkinem.

W ćwierćfinale Wojciech Fibak trafił na jednego z najlepszych aktualnie tenisistów świata, zwycięzcę ostatniego turnieju wimbledońskiego, Jimma Connorsa. Mecz rozpoczął się sensacyjnie. Fibak wygrywa pierwszego seta 6:2! Niestety półfinału nie osiągnął. Connors wygrywa dwa następne sety 6:2 i 6:3 i on zagra w następnej rundzie, gdzie spotkają się także Mueller i Fassbender (obaj RFN) i Owens (USA).

● Wojciech Fibak wystartował wprawdzie obiecująco w kolejnym turnieju w USA, wygrywając z Rumunem Tiriacem, ale w ćwierćfinale uległ jednemu z najlepszych obecnie zawodników świata — Amerykaninowi Connorsowi.

Fibak uległ Kodesowi

Nasz najlepszy tenisista **Wojciech Fibak** został wyeliminowany w I rundzie turnieju rozgrywanego w amerykańskiej miejscowości Ridgefield. Polak zmierzył się z mistrzem Wimbledonu z 1973 r. — **Janem Kodesem (CSRS). Pojedynek był wyrównany i zacięty, a zakończył się w niecodzienny sposób. Wygrał Kodes 6:3, 7:6 przy stanie 6:6, w decydującym o losach seta gemie, Fibak najpierw wygrał cztery piłki, a mimo to uległ rywalowi, przegrywając siedem następnych.**

Drugi set odbywał się bez udziału sędziów liniowych — na prośbę obydwu graczy, niezadowolonych z wielu pomyłek w ocenie piłek. (PAP)

Photo by Jim Ware

Early arriving players for this week's

Among the stars attendingjost

Fibak Longs for More Action

Bjorn Borg Advances In Richmond

RICHMOND (AP) — Top-seeded Bjorn Borg of Sweden deftly handled Hans Kary of Austria 6-0, 6-1 Wednesday night in the first round of the Richmond World Championship Tennis Tournament.

Tom Okker of Switzerland, seeded second, defeated Ferai Taygan of Los Angeles 6-2, 6-4. Taygan trailed Okker 5-4 in the second set but couldn't handle a soft lob over the net, smashing the ball out of bounds.

Bob Giltinan of Australia knocked off seventh-seeded Frew McMillan of England 6-4, 6-7, 6-3. McMillan had a strong showing in the second set but could not keep pace with Giltinan's moves.

In other matches, Raz Reid of Greenville, S. C., beat Sherwood Stewart of Baytown, Tex., 6-3, 7-6, and Jose Higueras of Spain trounced Syd Ball of Australia 6-2, 6-1.

Bob Hewitt of South Africa defeated Billy Martin of Los Angeles 6-4, 6-2 to complete the first round.

By DENNIS LATTA
Times Sports Writer

Wednesday was a short week for Wojtek Fibak. In just over a Fibak completed almost a week's worth of work. He would rather it had taken longer.

Fibak lost to Vitas Gerulaitis, 6-4, 7-5, Wednesday eliminating him from the Roanoke International Tennis Tournament. The 22-year-old Polish player still has the doubles to play but he meets the top-ranked team there so he'll be out of the tournament completely by Thursday night.

"Now it is Wednesday morning and I've lost in the first round. I have nothing to do for a week. It is a pity I can't play more than one or two days," Fibak said.

Fibak is the top-ranked in Poland. This is his first year on the U.S. Indoor Circuit and because of it has been placed against seeded players for the first two weeks.

"If I had to chose a player who I would like to play the least, it would have been Geraulatis. All the players in the tournament are good, but he is the toughest for me.

Wojtek Fibak

"I am playing with Rolf Thung in the doubles and we have a tough draw there. I have had tough draws," Fibak explained. They play Karl Meiler and Jurgon Fassbender in the first round. Meiler and Fasbender are seeded No. 1 and No. 2 in the singles as well as No. 1 in the doubles.

"This circuit is one of the best. All these guys are different to play against. I think Gerulaitis is starting to be one of the big names in tennis. He will be one of the best, especially on clay."

"I prefer playing outdoors on clay too. I don't feel like I'm playing well. Maybe I had too much rest. I didn't play in November and December so I must not have played enough."

At Birmingham last week, Fibak lost to Juan Gisbert. "I won the first set, 6-1, and was ahead 4-1 in the second set with my serve. I don't know what happened. I must have gotten nervous and lost my concentration.

"If you lose concentration for a moment, it is tough to keep your serve. Then you lose your game. Concentration is very important.

"I think maybe concentration is more important indoors. That is why Meiler is so good indoors. He keeps his concentration, especially on his serve, and he's hard to beat."

Fibak is the first Polish tennis player to compete on an American circuit. "We don't have professional sportsmen in Poland. I have to give 25 per cent of my prize money to the government. Athletes aren't normally paid in Poland.

"Tennis is not a real big sport there. We played Hungary in the Davis Cup and had 6,000 people. There are a lot of clay courts but not many indoor courts."

With one and two-day work weeks, Fibak isn't going to have much of a chance to get experience on the indoor courts in the U.S.

Snead Returning To Homestead

HOT SPRINGS — Sam Snead is coming home—officially.

The Slammer joined the golf staff of The Homestead Wednesday, bringing the endary Snead back to the where it all began.

FIBAK W FINALE!

NOWY JORK. Wojciech Fibak awansował do finału turnieju tenisowego w Shreveport. W półfinale Polak łatwo pokonał Amerykanina Billa Browna 6:0, 6:1. Przeciwnikiem Fibaka w finale będzie Hiszpan Juan Gisbert. W półfinale tenisista hiszpański wygrał z Węgrem Robertem Machanem 6:1, 6:2.

Po zwycięstwie nad Fibakiem Connors wygrywa w Hampton

NOWY JORK. W półfinale międzynarodowego turnieju tenisowego w Hampton (stan Virginia) Wojciech Fibak przegrał z Jimmy Connorsem (USA) 6:1, 3:6, 3:6. W drugiej parze Jan Kodes (CSRS) pokonał Juana Gisberta (Hiszpania) 7:6, 6:0. W drodze do półfinału Fibak pokonał Rogera Taylora (W. Brytania) 2:6, 6:4, 6:3 oraz Amerykanina Boba Kriessa 6:7, 6:4.

NOWY JORK. Zwycięstwem Amerykanina Jimmy Connorsa zakończył się międzynarodowy, halowy turniej tenisowy rozgrywany w Hampton (stan Virginia). Connors w finale pokonał Jana Kodesa (CSRS) 3:6, 6:3, 6:3. Zwycięzca turnieju wyeliminował w półfinale naszego reprezentanta Wojciecha Fibaka.

Zwycięstwo Fibaka

W drugiej rundzie międzynarodowego turnieju tenisowego w Hampton (stan Virginia) Wojciech Fibak pokonał rozstawionego z numerem trzecim reprezentanta W. Brytanii Rogera Taylora 2:6, 6:4, 6:3.

Inne ciekawsze spotkania II rundy: Jimmy Connors (USA) — Charlie Owens (USA) 6:4, 6:0 Juan Gisbert (Hiszpania) — Dick Bohrnstedt (USA) 6:4, 6:7, 6:1.

Czwartek, 13 III 1975 r.

W. Fibak J. Connors 6:1, 3:6, 3;6

W półfinale międzynarodowego turnieju tenisowego w Hampton (stan Virginia) Wojciech Fibak przegrał z Jimmy Connorsem (USA) 6:1, 3:6, 3:6.

W drugiej grze półfinałowej Jan Kodes (CSRS) pokonał Juana Gisberta (Hiszpania) 7:6, 6:0.

Wojciech Fibak zbiera pochwały

W Madison Square Garden w Nowym Jorku rozpoczął się międzynarodowy turniej tenisowy graczy niezależnych. W drugiej rundzie tego turnieju po bardzo zaciętej, dwu- i półgodzinnej walce **Wojciech Fibak** uległ rozstawionemu z nr 4. **Janowi Kodesovi** (CSRS) 6:7, 7:5, 4:6.

Zdaniem Agencji Reutera oraz AP nasz reprezentant jest jednym z największych talentów, jaki objawił się w halowym sezonie tenisowym 1975 r. Przypomina się że Fibak pokonał już **Rogera Taylora** (W Brytania) oraz **Juana Gisberta** (Hiszpania), i dwa razy odebrał pierwszego seta najlepszej rakiecie świata — **Jimmy Connorsowi** (USA). (PAP)

Fibak zastąpił Connorsa

Jimmy Connors (USA), najsłynniejszy z młodych tenisistów światowej czołówki, nie mógł **wystąpić w finale turnieju w nowojorskiej Madison Square Garden. Powodem była kontuzja kostki. Organizatorzy poprosili o zastępstwo w meczu z Amerykaninem Vitasem Gerulaitisem** naszego 23-letniego tenisistę **Wojciecha Fibaka.** Po ciekawym pojedynku Gerulaitis pokonał Fibaka 6:3, 7:5. (PAP)

2,5 godzinny pojedynek Fibaka z Kodeszem

NOWY JORK. W Madison Square Garden w Nowym Jorku rozpoczął się międzynarodowy turniej tenisowy graczy niezależnych. W drugiej rundzie tego turnieju po bardzo zaciętej, 2,5-godzinnej walce Wojciech Fibak uległ rozstawionemu z nr 4 Janowi Kodeszowi (CSRS) 6:7, 7:5, 4:6.

O „CYRKU", NARTACH, FIBAKU I INNYCH JESZCZE SPRAWACH

„KULISY": Zgadzamy się natomiast obaj, że jest sportem tenis — choć nie tak dawno likwidowano w Polsce korty jedne po drugich — i że świetnym tenisistą jest Wojciech Fibak. Jednakże w przeciwieństwie do Pana, myślę, że zanim Fibak dołączy do światowej czołówki, upłynie jeszcze sporo czasu...

— Ja też tak uważam...

„KULISY": Ale napisał Pan w „Kulturze", w tonie bardzo optymistycznym, że dobrze jest, skoro Fibak urywa seta Connorsowi i walczy jak równy z równym z ya, jak dobrym tenisistą może być Fibak? Takim jak Laver, Connors czy Rosewall czy tylko jak Ashe, Metreweli, Kodes?

— W ocenie klasy sportowej Fibaka jestem bardzo ostrożny. Chciałbym, żeby zaliczano go do grona tenisistów dobrej klasy światowej. Jeśli będzie dwudziesty na liście najlepszych, to będzie dobrze...

„KULISY": Jeśli przyjmiemy, że Fibak jest następcą Skoneckiego, Hebdy, braci Tłoczyńskich, to w kim należy upatrywać następczynię Jadwigi Jędrzejowskiej?

— Ano właśnie, w kim? Nie wiem. Z tenisem kobiecym jest dziś w Polsce bardzo źle. Nie mogę zrozumieć, dlaczego wśród wielu młodych, zgrabnych, zdolnych dziewcząt nie można wybrać grupy kilkunastu, które przypomniałyby, że piękno „białego sportu" zawdzięczamy przede wszystkim paniom. A tak... dyskoteki pełne są pięknych dziewcząt, a tytułu mistrzyni Polski, nie ma, na dobrą sprawę, komu przydzielić. To smutne...

„KULISY": Tenis jest „kopciuszkiem" naszego sportu, jakim do

Arkansas Gazette.

People and Events

Wednesday, February 5, 1975 Page 18A

Tennis Set Is Entertained In Courtly Southern Manner

By BUFF BLASS
Of the Gazette Staff

There was a crush of tennis players, tennis patrons and tennis parents at the Monday evening southern-style dinner at Burns Park Hospitality House given by Leslie and North Little Rock Mayor Eddie Powell.

Held in conjunction with the second annual Arkansas International tennis tournament, the party for several hundred was the first of many to be given this week for officials of the tournament, players and tennis parents, those people who have "adopted" the tennis players from around the world for the week.

Many of the players and their parents attended the first party of the week, where they were served platters of ham, black-eyed peas and corn bread. Covered with a patchwork cloth, the serving table was centered with a ceramic jug filled with pink dogwood flanked by brass candlesticks with pink candles.

The Tuesday evening party was given at the home of Betty and Terry Renaud in North Little Rock. Also giving the party, which was especially for the officials, were Wanda and John Blodgett.

Ann and Derol May are giving a cocktail supper at their home in North Little Rock Thursday night for the patrons, players, parents and officials.

Over 400 guests have been invited to a wine-tasting party for the group Friday evening at Burns Park Hospitality House. Hosts for the party are members of the Arkansas International Tournament Committee. Receiving guests will be Joyce and Jim Holsted. Jim is general chairman of the tournament.

A brunch will be given Saturday morning for patrons, out-of-town guests and officials at North Hills Country Club. Hosts are Penny and Bill Rice, Fran and Tom Davis, Wayne Harris, Bobbie and Jim Lovell, Paulette and Warren Mercer, Louise and Tommy Jones and Suzie and Graham Thompson.

Hosts for the Evening

North Little Rock Mayor Eddie Powell and his wife Leslie, right, were hosts for the Monday southern dinner at Burns Park Hospitality House. Given for tennis patrons, officials and out-of-town guests connected with the tennis tournament, the party was for several hundred. Among those there was Joyce Holsted, who is with the Powells. Joyce's husband, Jim, is general chairman of the tournament.

Over From the Continent

Marcu Viorel of Rumania, left, and Wojtek Fibak of Poland, who is next to Marcu, talk with Marcu's "tennis parents," Jack and Jean Ketzscher. Here for a week of tennis, the players find there is also time to exchange ideas with each other.

Tennis, Anyone?

Family for the Week

ABOVE: Karl Meiler of West Germany, left, has dinner with his "tennis parents," Margaret Ann and Dr. Frank Morgan. The Morgans are in charge of housing for the participants in the second annual Arkansas International tennis tournament. Although there are parties scheduled for the entertainment of the players, patrons and officials, the players do enjoy having a home to return to after the festivities.

LEFT: John Holiday of La Jolla, Cal., center, got off the courts just in time to attend the Monday dinner at Burns Park Hospitality House. With him are John Feaver of England and Dona Gail Henry. Crowds of people arrived throughout the evening as the tennis games ended. For the exhausted players who did decide to attend the party, there were platters of ham and black-eyed peas.

Staff Photos by Gene Prescott

Jim Lassiter

From Poland To Little Rock

OF THE GAZETTE STAFF

BOB KREISS sat staring at his tortured legs, numb beyond feeling. He rubbed the left calf trying to get the circulation going. A prickly feeling told him the aching muscles were responding.

Water he had splashed in his face mixed nicely with the streaming perspiration. He fanned himself violently. But the body just would not respond. Not completely.

From the dressing room to the left, Jimmy Connors made his appearance, prancing out smartly to keep his doubles match date. Connors glanced casually at Kreiss, a native Californian who in the past has been one of Jimmy's night-life companions.

"Can't make them go," Kreiss told Connors by way of explanation. "I just ran out of gas. I guess I left it all on the court last night. I'm just exhausted — physically and mentally."

Jimmy did not reply. Spencer Segura, Jimmy's doubles partner, was yelling it was time for them to go on. "Show time," said Connors. They left Kreiss in the chair, moaning softly that his legs just wouldn't go. His conqueror, Wojtek Fibak, a shy, modest Polish player, stopped by to offer a final word of encouragement.

They huddled for a few seconds. "Thanks, and good luck to you," Kreiss said as Fibak turned to go for a shower. Kreiss smiled. Or made an attempt at one. "It's a strange game," he said. And he nodded his head as if he was shocked by his truism.

Only 18 hours before, on the same center court, Kreiss had played a smart game, snapping passing shot after passing shot by Jan Kodes, the No. 4 player in the world and the No. 2 seed in the Arkansas International. Some had counted that Bob Kreiss' finest hour on the tennis court, that victory over Kodes. In a way, he agreed.

"It's big," he was saying, "but I did win the Wimbledon junior title. At the time that was the biggest thing in my career."

Four Years at UCLA

BUT THAT WAS in 1971, a full four years ago. Bob has spent four years at UCLA in the interim. He played No. 1 for the Bruins, but that college rah-rah stuff was useless now.

The upsetter had become the upsetee. The cat became the mouse. "He played a fine match," complimented Kreiss. "I just ran out of gas. I guess I got too excited. I didn't get to sleep until about 3 this morning. I couldn't relax."

Wojtek (pronounced Voy Tek) said he was pleased to beat the man who beat Jan Kodes. "But," he added, "I would like to beat Kodes myself. He's a very good player."

And suddenly down the stairs bounded the much-mentioned Kodes, a Czechoslovakian who won the 1973 Wimbledon, albeit a watered-down version because of a boycott by the Association of Tennis Professional players. Kodes bowed gracefully to Fibak and smiled a secret smile as he addressed Kreiss.

The three passed pleasantries. Quickly, though, Kodes turned and began ascending the stairs, two at the time. At the top, he turned and yelled back at Kreiss, "You can't be lucky two days in a row."

Bob looked forlornly at his dead legs, again. "It's a strange game," he said again. And again he nodded his head in agreement with his pronouncement. And thought about what Kodes had just said.

Finally, he got the energy to drag himself away. Fibak stayed to talk.

A droopy mustache gives Wojtek a slightly sinister look, although his eyes sparkle brightly when he speaks. The English language is a bit clumsy for him, although he is able to perfectly put his thoughts into words. The heavy accent becomes more and more discernible the longer he speaks.

"Tennis is not so big a game in my country," Wojtek said. "I am trying to build it up there. But we just do not have the facilities and the equipment like you do here. I saw them bring in box after box of new tennis balls. We don't have a single ball or racquet factory in my country. I hope it improves."

Spotkanie z prawnukiem Mickiewicza

(zh) Nasz znany tenisista Wojciech Fibak podczas niedawnego pobytu na Wyspach Bahama spotkał tam bawiącego przejazdem prawnuka Adama Mickiewicza — Edmunda, który stale mieszka w Kanadzie. Wyraził on zamiar stworzenia w którymś z większych kanadyjskich ośrodków polonijnych choćby bardzo skromnego muzeum ku czci swego pradziadka. Edmund Mickiewicz wraz ze swą kuzynką, mieszkającą w Freeport (Wyspy Bahama) przybędzie na urlop do Polski.

WYWIAD WOJCIECHA FIBAKA Z JIMMY CONNORSEM

KORESPONDENCJA WŁASNA „PS" Z USA

WOJCIECH FIBAK: — Wygrywasz mecz za meczem. W zeszłym roku przegrałeś tylko 4 spotkania na ponad 100 rozegranych (Newcombe, Gisbert, Parun, Meiler). Na czym polega koncentracja w tenisie?

JIMMY CONNORS: — Po prostu „idź i graj w tenisa" (just go and play tennis) — oto hasło, którym żegnają mnie wtajemniczeni przed ważnym meczem. To były ostatnie słowa mojej matki, Billa Gonzalesa, Pancho Segury i przyjaciół przed finałami Wimbledonu i Forest Hills. Formułka może banalna, która jednak pozwala mi zapomnieć o tłumach, telewizji itp. Wchodzę na kort czynić to samo, co czyniłem przez ostatnich dwadzieścia lat. Rzeczywiście dwadzieścia lat — zacząłem bowiem grać, gdy miałem 3 lata. Koncentracja w tenisie to sztuka myślenia o piłce gumowej, a nie o piłce, która jest punktem w gemie czy secie. Każda piłka jest dla mnie cenna i ta przy 5:0 i 40:0, i ta przy 5:5 i 40:40. Latami uczyłem się walczyć o wszystkie piłki tak samo. Teraz, zamiast wygrywać 7:5 7:5, wygrywam 6:2 6:2. Drugi czynnik koncentracji — to wykluczenie błędów. Przed serwisem czy returnem myślę o tym, czego nie powinienem robić. „Serwuj jak chcesz, ale nie wolno wyrzucić piłki na prawo" lub „Zagraj return gdzie chcesz, tylko nie za mocno" — oto schematy myślenia. Nie należy z góry wybierać zagrań. Rozwiązanie istnieje w sekundę po zagraniu przeciwnika — nie wcześniej. Tak samo jest w szachach z tym, że tu musisz szybciej odpowiedzieć.

WF: — Jak się przygotowujesz do meczu?

JC: — Przed najważniejszymi meczami (Wimbledon, Forest Hills, mecz z Laverem tydzień temu) opiekuje się mną trener Pancho Segura. Zawsze jest ze mną mój menażer Bill Riordan. Segura dostarcza szczegółowych informacji o przeciwnikach i ustala taktykę. Dobiera też sparring-partnerów (najczęściej Witas Gerulajtis i Bob Kreiss). Bill załatwia hotel, jedzenie, piłki, telewizję itp. Trenuję rano przed meczem około 40, 50 minut. Jem na dwie, trzy godziny przed meczem i później odpoczywam. Przed samym meczem już nie gram.

WF: — Czy turniej tenisowy to najlepsza forma rozgrywek?

JC: — Na pewno najbardziej dramatyczna i dlatego najciekawsza. Przegrywasz, odpadasz — pakujesz się i jedziesz na następny turniej. Żadnych powtórek, baraży, kalkulacji — gdy tamten wygrywa, to wtedy ja... Czy sprawiedliwa? Rozstawienie najlepszych i losowanie to wystarczająca sprawiedliwość. Poza tym przy ciągle rosnącej liczbie graczy selekcja musi przebiegać szybko. Przecież w Wimbledonie gra 128 najlepszych, a jeszcze w eliminacjach o wejście do właściwego turnieju gra ponad 100.

WF: — A Puchar Davisa, WTT, mecze challenge'owe?

JC: — Tenis to sport indywidualny i wszelkie mecze drużynowe to fikcja. Dlatego nie wróżę przyszłości Pucharowi Davisa — mimo jego tradycji, ani WTT — mimo jego finansów. Mecze challenge'owe pod patronatem telewizji mogą odciągnąć od turniejów jedynie dwóch lub czterech najlepszych.

WF: — Zeszłej niedzieli pokonałeś Lavera w Las Vegas. Tego samego popołudnia Stany Zjednoczone przegrały z Meksykiem w Pucharze Davisa. To brzmi jak pytanie.

jacielem. Wiele elementów gry podpatrzyłem u niego.

WF: — Kto najwięcej pomógł w Twojej karierze?

JC: — Matka. Już babcia wymusiła na matce przysięgę, że nie będzie dnia w moim życiu bez tenisa, z wyjątkiem dwóch pierwszych lat życia i mam nadzieję ostatnich lat. Przez całe moje dzieciństwo i młodość matka pilnowała, abym codziennie grał w tenisa. Później wynajęła dla mnie Gonzalesa i Segurę. Wszystko więc zawdzięczam matce.

WF: — Kiedy przestałeś się uczyć?

JC: — Skończyłem szkołę średnią (high school) i studiowałem rok w college'u (college to przejściowa forma między high school a właściwą szkołą wyższą; praktycznie ukończenie college'u równa się dopiero ukończeniu naszego liceum). Od dziewiętnastego roku życia gram wyłącznie w tenisa.

WF: — Czy znasz jakiś obcy język?

JC: — W szkole uczyłem się hiszpańskiego, ale niewiele z niego pamiętam. Sam próbuję się uczyć francuskiego, na razie idzie mi to opornie. Wiesz jak to z językami w Ameryce. Angielski wystarczy wszędzie.

WF: — Wiele podróżujesz. Czy wyróżniasz jakiś kraj, miasto?

JC: — Uwielbiam Londyn. Może dlatego, że lubię Europę, a Londyn jest w niej dla mnie najbardziej przystępny ze względu na język.

WF: — Czy byłeś w Luwrze lub British Museum lub innym muzeum czy galerii w Europie?

JC: — Nie.

WF: — Czy pijesz jak większość Amerykanów zwyczajną wodę z lodem na śniadanie?

JC: — Tak.

WF: — Czy palisz papierosy i pijesz alkohol?

JC: — Nigdy nie paliłem. Lubię wino, nigdy nie piję czegoś mocniejszego.

WF: — Marihuana?

JC: — Byłem jedyny w szkole, który nie palił.

WF: — Czy znasz stolicę Polski i wiesz gdzie Polska leży?

JC: — Stolica? (Jimmy lekko się zmieszał; wierzę gorąco, że tylko chwilowo zapomniał). Naprawdę wiedziałem, lubiłem geografię, daj mi parę miast do wyboru.

WF: — Budapeszt, Vienna, Warsaw?...

JC: — Warsaw.

WF: — Czy słyszałeś o jakimkolwiek Polaku obecnie lub w historii? Jakieś nazwisko?

JC: — Nie.

WF: — Kopernik, Chopin?...

JC: — To Chopin był Polakiem? Chopina znam. Matka go lubiła.

WF: — Curie-Skłodowska, Szewińska, Pułaski?

JC: — Pułaski — znam, zginął w rewolucji amerykańskiej.

WF: — Czy znałeś, czy słyszałeś o jakimkolwiek tenisiście polskim?

JC: — Nie, nigdy. Pierwszy raz usłyszałem o tobie, gdy Bill konsultował ze mną listę na IPA.

WF: — Skonecki, Gąsiorek, Nowicki — nic Ci to nie mówi?

JC: — Nic.

WF: — Gdybyś został zaproszony po jakimś turnieju w Europie do Warszawy na pokazowy mecz dla sympatyków tenisa w Polsce, zwrócono by Tobie i Riordanowi koszty przejazdu i utrzymania. Byłyby tysiące ludzi i telewizja, czy przyjechałbyś?

JC: — Oczywiście, gdybym miał dwa dni wolne.

CONNORS KONTRA ŚWIAT!

WOJCIECH FIBAK (TEN KTÓRY NIEDAWNO ODEBRAŁ AMERYKANINOWI SETA 6:1)

przeprowadza specjalny wywiad dla „PS"

Z SZALONYM JIMMY'M

— PATRZ STRONA 6

Connor Breezes

Taylor Shocked in Mall Tennis

Special to the Virginian-Pilot

HAMPTON—The inevitable upset came early in the Coliseum Mall International tennis tournament.

Like the second round.

At that stage, the favorites are supposed to be rolling along in preparation for the big doings this weekend when the real money is at stake.

But when the heavyweights are slugging it out, third-seeded Roger Taylor of Britain will be on the sidelines.

Wotjik Fibak of Poland took care of that, defeating Taylor Thursday night at the Hampton Coliseum, 2-6, 6-4, 6-3.

Fibak took control in the second set, as Taylor, England's best player, had trouble holding his serve after what began as a routine match.

If Taylor had troubles, top-seeded Jimmy Connors didn't.

He eased by Charlie Owens, 6-4, 6-0, in what Connors described as "a good, fun match" to advance to tonight's quarterfinals.

"I enjoyed playing Charlie because he enjoys playing me," Connors said after the win. "It's more fun when the guy on the other side of the court enjoys himself.

"Charlie plays hard and tries for every ball. The game needs more people like him."

Jeff Austin is Connor's next opponent. Austin defeated Kris Kuchel, 6-2, 7-5, to earn the right to face Connors. And probable elimination.

"I'm in better shape today than I was yesterday," said Connors. "And I'll be in better shape tomorrow."

No. 2 seed Jan Kodes survived a scare when he rallied past Trey Waltke, 4-6, 6-4, 6-0.

Munich WCT

MUNICH, Germany (AP) — Arthur Ashe crushed Hans Juergen Pohmann of West Germany, 6-1, 6-3, to reach the quarterfinals of the WCT tournament.

Ashe needed just 32 minutes to whip Pohmann with an overpowering service that kept West Germany's No. 2 player off balance.

In the last set, the top-seeded Ashe rattled off 10 aces in a row to complete the victory.

Ashe meets Kjell Johansson of Sweden today in the third round, and No. 2-seeded Bjorn Borg of Sweden plays Balazs Taroczy of Hungary.

11 MARCA 1975 R.

Sports of The Times
THE SHREVEPORT TIMES
Sunday, March 9, 1975
Section D
Sports
Page One
Features

It's Fibak vs. Gisbert with Connors on Deck

By Gerry Robichaux
Times Assistant Sports Editor

After a good night's sleep, Wotjek Fibak had a tennis match that was a dream Saturday in the semifinals of the $15,000 Shreveport International Tennis Tournament.

And Juan Gisbert joined Fibak in today's final match by beating a sleep - walking Robert Machan.

Fibak and Gisbert, who have met four times in the past, will clash at 1 p.m. in the finals and that will be followed by an exhibition match featuring Jimmy Connors, the world's top - ranked player, and Vitas Gerulaitis.

Fibak, a sometimes ebullient Polish player, whisked past Bill Brown of Omaha, Neb., with ease that shocked most of the tournament watchers at Centenary's Gold Dome. The scores were 6-0, 6-3.

TODAY'S PAIRINGS

1 p.m. — Singles finals Juan Gisbert, Spain vs. Wotjek Fibak, Poland. 2:30 — Jimmy Connors vs. Vitas Gerulaitis, exhibition singles; 4 p.m. Doubles finals.

Gisbert didn't have any difficulty either, beating Hungarian Machan by 6-1, 6-3. Juan, the 32 - year - old native of Barcelona, Spain, had the edge from the opening serve when he avoided a break despite falling behind.

Machan, who had scored straight - sets wins over three opponents including third seeded Anand Amritraj, seemed to be feeding balls back to Gisbert and appeared beaten from the onset. He managed to hold service only in the fourth game of the first set and in the fifth and seventh games of the second set.

Only once in the match did the score of the game go to deuce — in the opener.

"I played like I wanted to play," said Fibak who had complained of not being able to sleep before a quarterfinal win Friday over Dick Bohrnstedt. "I slept well — but I didn't sleep long," he told interviewers of his preparation for the match.

"I played so well on baseline I didn't have to attack — that doesn't happen a lot," he said.

Fibak scored his first break in the opening set with four points in Game Two and he showed a variety of shots for winners, topped by sharp forehands down the line and backhands across court.

Brown, on the other hand, was missing early, adding to the shutout in the opening set. It was the first blanking in the tournament.

(Times Photos by Gerald McCarty)

Juan Gisbert (left), Wotjek Fibak On Their Games
. . . two meet in Shreveport International finals today

The 22-year-old Pole went after what seemed to be winners by Brown and turned them into his own winners. "He played brilliantly," said Brown, who had beaten No. 1 seed Vijay Amritraj to open the tournament.

"It wasn't much fun," recalled the Nebraskan of the first set. "I don't think I hit many first serves in and I didn't volley well.

Brown, quiet and intense in his win over Amritraj, got off the tournament's best one - liner in the second set Saturday. Trailing 4-1 in games, he went up by 30-15 when a Fibak smash went beyond the baseline. "Give up?" Brown asked the Pole.

The fifth game of the second set was almost typical. Fibak opened his bag of tricks with a booming service winner mixed in with a soft chip shot and a forehand drive past his foe.

"I hit very good passing shots — all the passing shots — backhand, forehand, lift . . ." said Wotjek. "He tried to come in and I pass him well."

Fibak is 1-3 in previous clashes with Gisbert but the lone victory was scored in Barcelona during the Spanish Open. At that time Fibak beat Arthur Ashe and Edison Mandarino.

Victories over names are nothing new for Wotjek. However, his country still would not recognize him as a professional. "I could be a player but not a professional," he said. "We don't have professional tennis at all."

Finally, an agreement reached two months ago between him and his government lifted a ban placed on him because of his pro career.

"Our matches have been unbelievable," he said of clashes with Gisbert. "All very tough; all three sets.

"Doctor, we play straight sets tomorrow?" he asked Gisbert in the dressing room after his singles victory.

In his own semifinal match earlier in the afternoon, the ease with which Gisbert won must have almost provoked a smile also.

A strategem by Machan's backfired as early as the first game. The Hungarian won the toss but elected to receive. He had the advantage in the game but lost an easy backhand volley at the net and Gisbert was off and running.

"I didn't make any mistakes," said Gisbert simply. "If you return well on this court it's easy to handle your serve," he said.

"I returned extremely well and made very few mistakes and that's the game of tennis," said the 32 - year - old Barcelonan.

The win on his first serve was important in the match, according to Juan. "I was down 15-40 and come back to win. The first game is always very important . . . it can change the history of the match," he said. "The most important thing is when you start the match and keep your confidence up."

Gisbert added he thought he in trouble against the 27 - yea ter seeing that he beat Anand in the third round.

Machan explained his move rather than take the obvious of the first serve.

"I thought he might be cold I might be able to break the fir said the longhaired blond.

"The match was going so f first set I tried to stay ba couldn't do anything. Maybe wasn't so bad, but I co anything. I made too many mistakes and he played fantastic," he said. "I had some chances to win games, but . . ."

The $500 for semifinal round losers is Machan's biggest tournament payday on a five-meet swing which ends next week in Hampton, Va.

In doubles semifinals, Ion Benyik and Machan beat Bionel Marcu and Andy Lloyd 6-1, 7-5 and Brown and Gisbert defeated Fibak and Ian Pisecky 6-1, 6-7,

The Forum offered refunds to the fans, but only about 300 left. The others stayed to watch Gerulaitis play an exhibition with Wojtek Fibak, a 22-year-old Pole who had made a strong impression in losing to Kodes in the opening round. Vitas won 6-3, 7-5.

Fibak Has Good Forehand

Fibak, a solid, all-court player, is particularly dangerous with his hard, topspin forehand. He came on the I.P.A. tour on the recommendation of Ilie Nastase, who missed this event to be with his wife when she gave birth to their first child. Fibak nearly beat Connors twice in previous tournaments.

(Staff Photos by Joe Fudge)

DEFENDING CHAMPION ENJOYS SELF, YOUNG NEWCOMER STROKES TO SEMIFINALS
Jimmy Connors (Left) Stifles Laugh As Wojtek Fibak Advances To Conquest Of Bob Kreiss

Gisbert Culminates Triumph By Breaking Meiler's Service

Continued From Pg. 17

did I stay back and push from the baseline. Normally I play the net now."

Meiler doublefaulted on time after making three forehand errors.

Gisbert had a 2-0 lead in the second set when a lapse of concentration allowed Meiler to break with a good service return allowed him to break for the 4-2 advantage and he won the next two games for the match with ease.

6-4, 6-3.

Fibak needed only 5 minutes to earn a spo against Connors. Bob Kreis of Beverly Hills, Calif rallied briefly for a 4-3

Wojciecha Fibaka ogoń za najlepszymi

...ało 3-miesięcznym pobycie na turniejach w USA jeden ...zych polskich tenisistów Wojciech Fibak powrócił do Po ...a kilka dni ponownie wyjeżdża na turnieje do Hiszpa- ...oczywiście zmęczony wrażeniami, podróżami, ciągłym na- ...ale mimo to chętnie zgodził się na rozmowę z nami.

...e nigdy „Głos" nie ...zał ze mną dłuższej ...chać — ponieważ w do ...czytujemy i abonuje- ...iennik — przyznam, iż ...ą nią, właśnie dlatego, ...wna. O czym będziemy

...e o ostatnich pana wo ...USA. Ale także w ogó- ...jach tenisowych, któ- ...wiecie jest cała masa, ...rozeznać ile który jest

... nie chcąc będę więc ...wić nieco o historii. ...bardzo dobrze, gdyż ...tym niejednokrotnie ...m — wiele osób nie ...na czym ten cały ...rniejowy polega. Prze- ...pił w 1970 r. Przed- ...ściel zawodowi gra- ...i amatorzy także osob- ...zamknięte kręgi. ATP ...n Tennis Profession), ...tę należy tłumaczyć ra ...związek zawodowy te- ...niści dosłownie związ- ...tów zawodowych. Ta ...anizacja mająca swe sie ...alias (USA) i w Pary- ...r, dokonała niejako wy ...jów tenisowych. Usta- ...liczących się w świe- ...ów jest około 60. Te po ...traktować jako prio- ...Do roku 1973 dopuszcza ...do udziału w tych tur ...jako na podstawie ty- ...ć ktoś na przykład być ...kraju niewiele liczące- ...tenisie i dzięki temu, ...trzem mógł uczestniczyć ...niejszych nawet impre- ...973 r. ten system uległ ...dyfikacji. Odtąd ustala ...listy 250 najlepszych ...świata. Podstawę stano ...sty zdobywane w tych ...najwartościowszych tur- ...Te listy klasyfikacyjne ...ikuje co tydzień w spe- ...biuletynach.

...hiadowo proszę wymie- ...re z tych turniejów.

...ledon, Forest Hills, Ro- ...ros, mistrzostwa Hiszpa- ...dy, Szwecji, Kalifornii, ...w Rzymie, Hamburgu i ...ych. Mniej więcej co ty ...grywany jest jeden tur- ...turnieju startuje 128 te- ...64 albo 32. Zazwyczaj ...estników określa range ...choć też nie zawsze. Bar ...ell na przykład, aby star ...h niewielu, ale rzeczywiś ...ci.

...dego turnieju są elimina ...wa polowa na tym, że spo ...ch 250 najlepszych zawod ...00 znajdujących się w ...ciowie listy klasyfikacyj- ...prawo udziału w turnie- ...ych bez potrzeby udzia ...ninacjach. W tych elimi ...startuje znowu po 100 te- ...często wysokiej klasy. ...tych 100 do udziału w tur ...wnym awansować może ...w turniejach ma starto- ...4 — gdy 64 i 2 — gdy 32. ...ierając w różnych turnie- ...anizacyjnych zocjentowa- ...należą one do tej gorszej

— Które ze swych sukcesów ceni pan najbardziej?

— Zwycięstwa z takimi zawod...nikami jak: Anglikiem Rogerem Taylorem, Hiszpanem Juanem Gisbertem, Brazylijczykiem Edisonem Mandarino i Amerykaninem Arthurem Ashe.

— Dziękujemy za rozmowę. A propos, a które pan teraz zajmuje miejsce na liście ATP?

— 52.

— To znaczy, że nie dopiero 52, ale już 52.

Rozmawiał:

ANDRZEJ KUCZYŃSKI

POPRAWIŁEM TAKTYKĘ, NABRAŁEM RUTYNY

WOJCIECH FIBAK OPOWIADA REPORTEROWI „PS" O TOURNEE W USA

W 24 GODZINY po zawarciu związku małżeńskiego spakował rakiety do podróżnej torby, pożegnał bliskich i nie było go w domu przez prawie 3 miesiące. Cały ten czas spędził na kortach. Przesiadując się z samolotu na samolot, co kilka dni zmieniając hotele, Wojciech Fibak przeleciał w USA kilkanaście tysięcy kilometrów, poznał wiele miast i różnych ludzi, lecz najważniejsze jest, że grał z czołowymi tenisistami świata!

Pierwszy Polak, który szturmem wdarł się na amerykańskie korty powrócił do kraju tuż przed świętami. W rodzinnym domu w asyście żony, rodziców i wciąż przybywających przyjaciół (wiadomość o jego powrocie rozeszła się w Poznaniu lotem błyskawicy) odbyliśmy długą rozmowę. Oto niektóre jej fragmenty:

(DOKOŃCZENIE NA STR. 6)

(DOKOŃCZENIE ZE STR. 1)

„PS": Skąpe doniesienia agencyjne nie dały pełnego obrazu pana występów w USA. Prosimy o szczegóły. Jaki był system rozgrywek?

W. FIBAK. Grałem w 10 turniejach zorganizowanych w różnych częściach St. Zjednoczonych przez menażera JPA — Bill Riordana. W każdym turnieju brało udział 32 zawodników: 28 na podstawie list klasyfikacyjnych i dalszych 4 wylanianych z rozgrywek eliminacyjnych, do których startowało po 50—60 tenisistów. Łączny bilans punktowy wyłonił czołową ósemkę, która za kilka dni rozegra „finał finałów".

„PS". Bez udziału Polaka?

W. F. Ale tylko dlatego, że postanowiłem skrócić swój pobyt w USA. Dla mnie najważniejszy jest mecz o Puchar Davisa ze Szwecją. Wróciłem, gdyż chcę grać na kortach ziemnych, na takich bowiem już za miesiąc walczyć będę w Warszawie z Borgiem.

„PS". Jaka więc była kolejność po 10 turniejach?

W. F. Wygrał faworyt, najlepszy tenisista świata w roku 1974, niezwykle popularny w całym świecie Jimmy Connors. (Przed kilkoma dniami zamieściliśmy w „PS" wywiad Wojciecha Fibaka w „PS" z Connorsem — przyp. „PS"). Następne miejsca zajęli: 2. R. Taylor (Anglia), 3. K. Meller (RFN), 4. J. Gisbert (Hiszpania), 5. J. Fassbender (RFN), 6. J. Kodesz (CSRS), 7. Wojciech Fibak (Polska), 8. V. Gerulaitis (USA). Poza ósemką znalazło się wielu sławnych tenisistów jak np. Rumun Tiriac, Amerykanin Graebner, czy wielka nadzieja CSRS Pisecky.

„PS". Pańska droga do wysokiej lokaty?

W. F. Początek nie był dobry. Po czwartym turnieju byłem 16, po szóstym 14. Trafiałem na faworytów i odpadałem szybko z gry. Przestałem wierzyć w możliwość awansu do ósemki. Potem sytuacja polepszyła się. Ostatni mecz grałem z Kodeszem w Nowym Jorku i był to bardzo zacięty pojedynek — przegrałem z mistrzem Wimbledonu po 2,5-godzinnej grze w stosunku 6:7, 7:5, 4:6. Chciałbym dodać, że w pierwszym secie miałem 7 setboli.

„PS". Czy jest pan zadowolony z rezultatów długiej wyprawy?

W. F. Bardzo. Wykonałem plan w 100 proc. Przez jedenaście tygodni tylko dwa dni nie miałem rakiety w ręku. Byłem w ciągłym kontakcie ze światową czołówką. Ostatnie dwa tygodnie codziennie trenowałem z Connorsem. Wydaje mi się, że wyraźnie poprawiłem serwis, zdobyłem tak potrzebne w sezonie otrzaskanie, poprawiłem również taktykę. Co więcej grałem na różnych nawierzchniach, co dotychczas mi się nie zdarzyło.

„PS". Które ze zwycięstw cieszą najbardziej?

W. F. Raz byłem w finale i przegrałem w trzech setach z Gisbertem. Dwa razy byłem w półfinale i dwukrotnie w ćwierćfinałach. Za najlepszą partię uważam pojedynek z Connorsem w Sheeport w stanie Wirginia. Wygrałem pierwszego seta 6:1 i w drugim miałem 1:0. Tego seta przegrałem jednak 3:6. W trzecim znów się odnalazłem i objąłem prowadzenie 3:0. Później miałem 3:1 i piłkę na wygranie następnego gema. Nie udało się, lecz byłem jedynym, który prowadził tak wysoko z Connorsem w trzecim secie. Jest to o tyle cenne, że Connors jest mistrzem końcówek, co podkreśliła zresztą prasa, pisząc, że byłem jedynym zawodnikiem, któremu udało się tak poważnie zagrozić faworytowi.

„PS". Organizacja turniejów:

W. F. Całkiem różna od naszych. Bez względu na to, gdzie odbywał się turniej, trybuny były zawsze pełne, chociaż ceny za bilety są słone (do 10 dolarów).

„PS". Najbliższe plany?

W. F. Już w czwartek wybieram się do Hiszpanii na dwa turnieje w Barcelonie i w Walencji. Ma w nich startować cała czołówka europejska. Podobno będzie również Borg. Później myślę o cyklu Grand Prix i następnym wyjeździe do USA. Ale to są już dalsze plany. W tej chwili najważniejszy jest mecz ze Szwedami, który odbędzie się już za miesiąc.

Rozmawiał:
Stanisław Garczarczyk

WOJCIECH FIBAK: ZREALIZOWAŁEM WSZYSTKIE ZAMIERZENIA

W. FIBAK POWRÓCIŁ DO POZNANIA

Po blisko trzymiesięcznym tournee po USA, bardzo zadowolony z osiągniętych wyników, powrócił wczoraj do Poznania najlepszy polski tenisista — W. Fibak. Powrócił wczoraj, gdyż chce ostatnie tygodnie dzielące go od sensacyjnie zapowiadającego się pojedynku z Borgiem grać na kortach ziemnych. W związku z tym już za kilka dni nasz reprezentant wyjedzie na dwa silnie obsadzone turnieje w Barcelonie i Walencji.

Obszerną rozmowę z Wojciechem Fibakiem zamieścimy w sportowym dodatku poświątecznym, który ukaże się we wtorek, 1 kwietnia. S.G.

O pojedynkach za oceanem z asami kortów opowiada Wojciech Fibak

WŚWIĘTA powrócił do kraju nasz najlepszy tenisista — Wojciech Fibak, który przez prawie 3 miesiące uczestniczył w turniejach halowych w USA. Śledziliśmy pilnie jego występy wśród grupy najlepszych tenisistów świata, wielokrotnie mając ogromne powody do zadowolenia.

— Najważniejsze, że w USA ani razu nie przegrałem ze słabym rywalem — mówi W. Fibak. — W 10 turniejach, w których uczestniczyłem, raz znalazłem się w finale, także raz w półfinale i dwa razy w ćwierćfinale.

— Początki nie były jednak rewelacyjne...

— Rzeczywiście, ale to było zupełnie normalne. Trafiłem przecież na przeciwników, którzy nie mieli żadnej przerwy w grze. Ja miałem. Przyznam jednak, że niepowodzenia na pierwszych turniejach i dla mnie były trochę denerwujące. Na szczęście w miarę upływu czasu było coraz lepiej.

— Który występ uważa Pan za najbardziej udany?

— Oczywiście na turnieju w Hampton. W półfinale spotkałem się tam ze zdecydowanie najlepszym obecnie tenisistą na świecie — Jimmy Connorsem. Wygrałem pierwszego seta 6:1, przegrałem drugiego 3:6 i w trzecim, decydującym, prowadziłem już 3:0.

— To był dla wszystkich szok. Przecież Amerykanin przez pół roku nie poniósł z nikim porażki.

Wygrał ostatecznie i ze mną, ale po tym turnieju zaczęto się poważnie ze mną liczyć. Nagrodą dla mnie był fakt, że później stałem się etatowym sparring-partnerem Connorsa.

— Jak doszło do pokazowej właściwie walki z V. Gerulaitisem?

— J. Connors skręcił nogę. Tymczasem bilety na finałowe spotkanie były już od miesięcy wyprzedane. W słynnej Madison Square Garden zgromadziło się aż 4 tys. widzów. Kiedy główny organizator turniejów — Bill Riordan zaproponował mi zastępstwo słynnego Connorsa, zgodziłem się od razu.

— Wrócił Pan trochę wcześniej z USA...

— Tak. W tych 10 turniejach, które były niejako eliminacją do finałowego turnieju w Waszyngtonie, zająłem VII miejsce. Uzyskałem więc prawo do gry w Waszyngtonie, razem z takimi asami, jak Connors, Taylor, Kodes, Gisbert. Turniej rozpoczyna się w środę...

— Dlaczego więc nie skorzystał Pan z tej okazji?

Dla mnie najważniejszą sprawą w najbliższym czasie jest udział w majowym meczu ze Szwecją w Pucharze Davisa. Chciałbym się jak najlepiej przygotować. W USA w ogóle nie grałem na kortach ziemnych. Dlatego już w najbliższy czwartek wyjeżdżam do Hiszpanii, gdzie wezmę udział w dwóch turniejach na kortach ziemnych — w Barcelonie i Walencji. (am)

WOJCIECH FIBAK OPOWIADA: (II)

„ZA MIESIĄC CHCIAŁBYM POKONAĆ BORGA..."

Od redakcji: Poniżej zamieszczamy dokończenie rozmowy z najlepszym polskim tenisistą Wojciechem Fibakiem, który powrócił po blisko 3-miesięcznym pobycie w USA, gdzie uczestniczył w dziesięciu turniejach.

☆ *Najważniejsza zasada, którą kieruje się Connors i inni amerykańscy teniści?*

— Po prostu „idź i graj w tenisa" — oto hasło, którym żegnają ich przed najważniejszym nawet meczem. Formułka może banalna, ale jakże pomagająca zapomnieć o tłumach, telewizji i tak zwanej „odpowiedzialności" za wynik. W grze Connors nigdy z góry nie wybiera zagrań. Rozwiązanie istnieje w sekundę po akcji przeciwnika.

☆ *Organizacja turniejów?*

— Bardzo się różni od naszej. Z reguły graliśmy przy pełnych trybunach ,chociaż bilety dochodziły do 10 dolarów. Jest to wielkie widowisko nie kończące się nawet wówczas, gdy sędzia wypowie zakramentalną formułę „gem, set, mecz". Wówczas bowiem na środek kortu wychodzą organizatorzy. Przedstawiają zawodników, sędziów, a nawet chłopców do podawania piłek. Następnie wręczają zwycięzcy czek, puchar i kwiaty. Wszystko to transmitowane przez tv, a w sumie robi bardzo dobry klimat dla propagandy tenisa.

☆ *Ostatni mecz?*

— Grałem w Nowym Jorku z mistrzem Wimbledonu. J. Kodesem. Po 2,5-godzinnej, bardzo wyrównanej walce przegrałem 6:7, 7:5, 4:6. Mogę mówić o pechu, bo w pierwszym secie nie wykorzystałem aż siedmiu setboli. Właśnie po tej grze, wiedząc że jestem w czołowej ósemce, poprosiłem jednak o zwolnienie z finału. Powróciłem do kraju, gdyż chcę możliwie najlepiej przygotować się do meczu o Puchar Davisa ze Szwecją.

☆ *Najbliższe plany?*

— Już w czwartek udaję się do Hiszpanii, gdzie można grać na otwartym kortach. W Barcelonie i Walencji w dwóch silnie obsadzonych turniejach ma wystąpić wielu czołowych graczy europejskich i amerykańskich. Mając to na uwadze nie zmarnowałem ani jednej okazji do treningu. Ciężko trenowałem z Connorsem, Taylorem, Gisbertem, Fassbenderem, Kodesem, Meilerem, Graebnerem, Pisecky'm, Tiriakiem, Gerulaitisem, Ashe'em, Solomonem, Dentem, Lutzem, Smithem, Dibbsem, Gottfriedem, Stockiem, Dowdeswellem, Ramirezem, Ruiz-Casalem, Solerem, Higueras, Orantesem, Vilas

WOJCIECH FIBAK OPOWIADA: (I)

„W Sheeport prowadziłem 3:0 z Connorsem"

Dwadzieścia cztery godziny po zawarciu związku małżeńskiego wpakował rakiety do podróżnej torby, pożegnał bliskich i nie było go w domu przez prawie trzy miesiące. Cały ten czas spędził na kortach. Przesiadając z samolotu na samolot, co kilka dni zmieniając hotele WOJCIECH FIBAK przeleciał w USA kilkanaście tysięcy kilometrów, poznał wiele miast i różnych ludzi, lecz najważniejsze jest, że grał z czołowymi tenisistami świata!

Pierwszy Polak, który sztur mem wdarł się na amerykańskie korty, powrócił do kraju tuż przed świętami. W rodzinnym domu, w asyście żony, rodziców i wciąż przybywających przyjaciół, odbyliśmy długą rozmowę. Oto niektóre jej fragmenty.

✱ *Skąpe doniesienia agencyjne nie dały pełnego obrazu występów, które jednak nie tylko w Poznaniu, ale i w całym kraju, śledzone były z ogromną uwagą. Prosimy więc o szczegółową relację, spodziewając się, że zainteresuje ona naszych Czytelników. Może na początek opowie Pan, jaki był system rozgrywek?*

— Graliśmy w dziesięciu turniejach zorganizowanych w różnych rejonach Stanów Zjednoczonych przez menażera JPA — Bill Riordana. W każdym turnieju występowało 32 zawodników: 28 na podstawie list klasyfikacyjnych i dalszych czterech wyłanianych z rozgrywek eliminacyjnych. Stawało w nich 56—60 tenisistów! Łączny bilans punktowy wyłonił czołową ósemkę, która za kilka dni rozegra „finał finałów".

✱ *Bez udziału Polaka?...*

— Ale tylko dlatego, że postanowiłem skrócić swój pobyt w USA. Dla mnie najważniejszy jest mecz o Puchar Davisa ze Szwecją. Wróciłem, gdyż chcę grać na kortach ziemnych, na takich bowiem, już za miesiąc, walczyć będę w Warszawie z Borgiem.

✱ *Jaka więc była kolejność po dziesięciu turniejach?*

— Wygrał faworyt, najlepszy tenisista świata w roku 1974, zwycięzca Wimbledonu i Forest Hills, niezwykle popularny Jimmy Connors! Następne miejsca zajęli: 2. R. Taylor (Anglia), 3. K. Meller (RFN), 4. J. Gisbert (Hiszpania), 5. J. Fassbender (RFN), 6. J. Kodes (CSRS), 7. W. Fibak (Polska), 8. V. Gerulaitis (USA). Stawka była bardzo wyrównana o czym świadczy pozostanie poza ósemką tak znakomitych tenisistów, jak np. Rumun Tiriac, Amerykanin Graebner czy nadzieja tenisa czechosłowackiego — Pisecki.

✱ *Pańska droga do wysokiej siódmej lokaty?*

— Początek nie był dobry. Nie miałem formy. Cały grudzień wiał ciwie nie trenowałem. W dodatku trafiłem od razu na faworytów. Po czterech turniejach znalazłem się dopiero na 18 miejscu, po sześciu — na 14. Przestałem wierzyć w możliwość zakwalifikowania się do ósemki. No i wtedy przyszły sukcesy, dzięki którym zebrałem potrzebną ilość punktów.

✱ *Czy jest Pan zadowolony z rezultatów długiej wyprawy?*

— Bardzo. Można powiedzieć, że wykonałem plan w 100 procentach. Przez jedenaście tygodni tylko dwa dni nie miałem rakiety w ręku. Walczyłem z wieloma przeciwnikami ścisłej światowej czołówki. Zresztą nie tylko w oficjalnych turniejach. Ostatnie dwa tygodnie codziennie odbywałem sparringi z Connorsem. Odnoszę wrażenie, że udało mi się wyraźnie poprawić serwis, zdobyłem niezbędne otrzaskanie, wiele wiem nowego o taktyce. W pierwszych tygodniach mniej zadowolony byłem z wojciów, stanowiących zwykle moją silną broń. Okazało się, że był to rezultat występów na innych niż w Polsce nawierzchniach. Najczęściej turnieje odbywały się na supremie, elastycznej i stosunkowo miękkiej nawierzchni, lub na asfalcie.

✱ *Które zwycięstwa cieszą najbardziej?*

— Raz dotarłem do finału. Było to w stanie Luizjana, gdy po trzysetowej walce uległem świetnie przygotowanemu Hiszpanowi Gisbertowi. Po dwa razy przedostawałem się do półfinałów i ćwierćfinałów. Właśnie półfinał w Sheeport, stan Wirginia, przyniósł mi największą reklamę.

Graliśmy na supremie w słynnym „Colloseum". Telewizja, pełna ława prasowa, 5 tysięcy widzów na trybunach. Zanim stanąłem naprzeciw Connorsa pokonałem kolejno Browna, Kreissa, Taylora. No, ale to są przecież piołki w porównaniu z „szalonym Jimmy'm". Nikt nie dawał mi żadnych szans. A ja właśnie postanowiłem łatwo nie sprzedać skóry. Po dwudziestu paru minutach wygrałem seta 6:1 i objąłem prowadzenie 1:0 w następnym. Zmieniając plac Connors odbył krótką rozmowę ze swym trenerem. Chyba usłyszał coś ważnego, bo wygrał seta 6:3. Ale w trzecim znów ja byłem górą. Prowadziłem 3:0 i 30:0. Tu muszę powiedzieć, że Connors jest mistrzem ostatniego seta. Przegrałem gema czwartego, ale przy stanie 2:1 i własnej przewadze, miałem idealną do skończenia piłkę. Do dziś czuję, że gdybym się udała, mógłbym odnieść sensacyjne zwycięstwo. Niestety mocny wolej o centymetry minął się z linią okalającą kort. Nie wygrałem już ani jednego gema...

✱ *Co pisała prasa?*

— W ogóle miałem bardzo pochlebne recenzje. Ktoś nawet żartobliwie napisał, że „tenisista Wojtek Fibak jest to najlepsza rzecz, jaką poznaliśmy od czasów sprowadzenia polskiej kiełbasy". Po trzysetówce z Connorsem pod kreślano zwłaszcza walkę w trzecim secie. Byłem bowiem jedynym ze wszystkich uczestników turnieju, który prowadził w końcówce. Później na innych turniejach często słyszałem okrzyk: „to jest ten, który miał 3:0 z Connorsem!"

Rozmawiał:
St. GARCZARCZYK

Od redakcji: W numerze jutrzejszym zamieścimy dokończenie rozmowy.

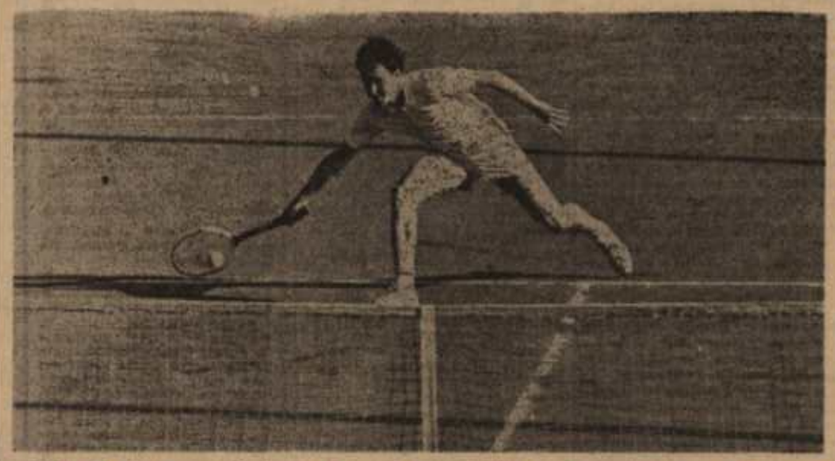

Tak grał, gdy zaczynał karierę na kortach poznańskiego AZS. Fot. St. Ossowski

Porażka W. Fibaka w Barcelonie

Niepowodzeniem zakończył się start naszego tenisisty, Wojciecha Fibaka w międzynarodowym turnieju w Barcelonie. Fibak przegrał w pierwszej rundzie z Szwedem Birgerem Anderssonem 3:6, 6:4, 3:6. (PAP)

16 KWIETNIA 1975 R.

ZWYCIĘSTWA FIBAKA W VALENCJI

W hiszpańskiej miejscowości Valencja rozpoczął się międzynarodowy turniej tenisowy. W pierwszej rundzie nasz reprezentant Wojciech Fibak pokonał Jean-Baptiste Chanfreau (Francja) 6:2, 6:4.

Oto ciekawsze wyniki pierwszej rundy: Ovici (Rumunia) — Pala (CSRS) 6:3, 2:6, 6:2 .Holmes (USA) — Lara (Meksyk) 6:3, 6:2. Crawford (USA) — Andersson (Szwecja) 6:4, 2:6, 6:4.

W drugiej rundzie Wojciech Fibak pokonał Ulricha Pinnera (RFN) 6:3, 6:0.

W. Fibak w półfinale w Walencji

Wojciech Fibak awansował do półfinału turnieju tenisowego w Walencji. W spotkaniu ćwierćfinałowym Fibak wyeliminował Francuza Erica Deblikera, który przy stanie 4:3 w pierwszym secie dla Polaka, z powodu kontuzji zrezygnował z dalszej gry.

Fibak w Hiszpanii

Kadra naszych tenisistów przygotowuje się do rozgrywek o Puchar Davisa. W pierwszych dniach maja w Warszawie reprezentacja Polski zmierzy się z drużyną Szwecji.

Wojciech Fibak udał się na kolejne zagraniczne tournee. W dniu 4 bm. wyjechał do Hiszpanii, gdzie weźmie udział w dwóch turniejach: w Barcelonie i Walencji. Nasz tenisista będzie miał okazję zmierzyć się z czołowymi rakietami świata, bowiem obe turnieje mają bardzo silną obsadę. Do kraju powróci 22 bm., by wziąć udział w zgrupowaniu przed meczem ze Szwecją.

Kolejne zwycięstwo Wojciecha Fibaka

W 1/8 finału międzynarodowego turnieju tenisowego w Walencji Wojciech Fibak pokonał reprezentanta Francji P. Caujolle 6:3, 6:2. (PAP)

Zwycięstwo Fibaka w deblu

W Walencji zakończył się międzynarodowy turniej tenisowy, w którym Wojciech Fibak przegrał w półfinale z Rumunem Ilie Nastase. W finale Nastase pokonał Manuela Orantesa (Hiszpania) 6:3, 6:0.

W finale gry podwójnej męskiej Wojciech Fibak wraz z Frantiskiem Palą (CSRS) zwyciężył parę Jaime Pinto Bravo — Belus Prajeux (Chile) 6:4, 6:1.

WOJCIECH FIBAK i Frantisek Pala (CSRS) wygrali debla na turnieju tenisowym w Walencji, a w grze pojedynczej Polak przegrał dopiero w półfinale z Rumunem Nastase. Te wiadomości o dobrej formie Fibaka bardzo krzepią przed meczem ze Szwecją o Puchar Davisa...

Jan Radzio
wiceprezes PZT

— Rzeczywiście krzepią, tylko nie można zapominać, że Szwedzi są bardzo silnym zespołem. Borga nie trzeba rekomendować, to przecież czołowa rakieta świata, jego koledzy chociaż trochę niżej notowani, grają na poziomie Wojciecha Fibaka.

— Bawiąc się w prognozy, ale podkreślam tylko bawiąc się, można zakładać, że Fibak zdobędzie dwa punkty w grach pojedynczych ze Szwedami. Oczywiście jest to prognoza bardzo optymistyczna, bo z Borgiem wygrywają dzisiaj tylko nieliczni rywale. No, ale skoro Polak prowadził na turnieju w Walencji z Nastase 6:2 i w drugim secie 5:4 oraz w dziesiątym gemie 30:0... Wielka szkoda, że zabrakło dwóch udanych akcji. Byłby to największy sukces sportowy naszego zdolnego tenisisty i oczywiście bardzo wartościowy dla niego bodziec przed rywalizacją z Borgiem w Warszawie. **(and)**

FLESZCZEM

Wojciech Fibak, nasz bezsprzecznie najlepszy w tej chwili tenisista, bardzo udanie „wprowadził się" do międzynarodowej czołówki. Starty w Stanach Zjednoczonych sprawiły, że podczas turnieju w Barcelonie Fibak znalazł się nawet na liście rozstawionych. Gładka jego porażka ze Szwedem Anderssonem sprawiła jednak, iż sympatykom białego sportu trochę zrzedły miny i obawialiśmy się nawet, czy sukcesów sympatycznego poznaniaka za oceanem nie trzeba będzie między bajki włożyć.

Okazuje się, że nie trzeba. Już następny start na mocno obsadzonym turnieju tenisowym w Walencji przyniósł Fibakowi spory sukces w postaci awansu do półfinału. Po drodze jednak Fibak przeskoczył paru graczy niezbyt wysoko notowanych i do pełnego „zaliczenia" tego startu brakowało nam jakiegoś naprawdę wartościowego przeciwnika.

Ten naprawdę wartościowy trafił się w końcu w 1/2. Był to słynny Rumun Ilie Nastase, z którym Fibak stoczył wspaniały pojedynek, będąc nawet po wygraniu pierwszego seta 6:2 o krok od zwycięstwa w drugim. Przegrał go ostatecznie przez

Po co Wojtek jeździ do USA

Redaktor naczelny „Sportowca" — Witold Duński w swoim periodyku ogłosił ostatnio artykuł „Dlaczego na obczyźnie?", w którym ma za złe Wojciechowi Fibakowi, że renomę tenisisty zdobywa za oceanem, oraz snuje domysły, iż niebawem inni tenisiści przenio są się do USA.

Red. Duński jest zwolennikiem zdobywania formy w kraju, na miejscu. Sądzimy, że tenisista AZS-u po powrocie do kraju i po przeczytaniu tego artykułu nie odmówi sobie przyjemności pogrania z kolegami z reprezentacji. Może na test zagra z naczelnym. Swoją drogą ciekawe, czy Duński wie, że Fibak w Stanach Zjednoczonych zarabia na siebie, a nie na państwowe konto?

WOJCIECH FIBAK:

PRZYSZŁOŚĆ POD DACHEM?!

Kolejnymi artykułami z tajnikami tenisa w hali, jakie będziemy na naszych łamach jako autora czołowego polskiego tenisistę Wojciecha Fibaka, który tym razem zapozna Czytelników z tajnikami tenisa w hali.

ILE z 85 turniejów tenisowych zatwierdzonych na rok 1975 przez ATP odbywa się w hali?

Odpowiedź: 47. Okazuje się, że Alex Meyer, czołowy tenisista USA nie popełnia błędu, odpoczywając podczas rozgrywek na kortach ziemnych, a uczestnicząc tylko w turniejach halowych. Pierwszy raz w historii tenisa zdarzył się rok, w którym wśród priorytetowych turniejów więcej było halowych, niż otwartych. **Czyżby nad tenisem zawisł los pływania i koszykówki? Czy przyszłość wepchnie całkowicie tenis wyczynowy do hal, zostawiając świeży oddech i resztki słońca rekreacji?**

Motorem popychającym tenis halowy była i jest telewizja. Ciągły wzrost popularności tenisa na świecie powodował rosnące zapotrzebowanie na transmisje telewizyjne. Obecnie w USA ge'owe typu Billy Jean King — B. Riggs czy Connors — Laver. Od wielu lat finały Wimbledonu i Forest Hills oglądane są na całym świecie, m. in. również w Czechosłowacji i Rumunii. Mecze halowe odpowiadają bardziej wymogom telewizji. Przede wszystkim odpadają kłopoty z pogodą, od której tenis otwarty jest bardzo uzależniony. Poza tym schemat gier można planować precyzyjniej, niezależnie od pory dnia (mecze można rozgrywać wieczorem). Dlatego też telewizja popiera turnieje halowe, reklamuje je swoimi transmisjami, stając się jednocześnie jednym ze sponsorów finansowych.

WARUNKI gry w hali różnią się od gry na korcie otwartym. Wpływa na to sztuczne, niejednolite światło i rodzaj nawierzchni, od której piłka odbija się szybciej i z niższym skokiem. Dlatego też **dzisiejszy tenis, to wszechstronność, możliwość wyboru optymalnych zagrań na różnych nawierzchniach w różnych warunkach.**

Kiedyś grano w halach na nawierzchniach zdecydowanie szybszych, np drewnianych parkietach. Polskie hale osiągnęły tu pewną sławę. Nie tylko dlatego, że były drewniane, lecz i lakierowane. Piłka ulegała poślizgowi i nie odbijała się tak, jak na korcie ziemnym. Przypominało to tenis na lodzie. Gra ograniczała się do serwisów, których odbiór był praktycznie niemożliwy. Reliktem tych czasów jest warszawska Hala Gwardii, obecnie „najszybsza hala świata". O krótkotrwałości zagrywek mogli się przekonać telewizyjni świadkowie mojego pojedynku z Jackiem Niedźwiedzkim w ostatnich dniach grudnia. Dzisiaj jest

gdzie trenowałem kilkakrotnie z Mietkiem Rybarczykiem przed austriackim „Grand Prix".

W związku z szybszym odbiciem piłki w hali lepiej się czują zawodnicy atakujący. Na pewno nie można w halach wygrywać obroną. Udowodnił to ostatnio w USA pierwszy tenisista Japonii, Kuki — zawodnik na wskroś obronny. Jego fascynująca regularność, tak cenna na korcie ziemnym, nie wystarczała by wygrywać w amerykańskich halach. Mijały tygodnie i 28-letni Kuki z niezwykłym zaparciem ćwiczył obce dotychczas dla niego woleje, smecze, ataki po serwisie do siatki, by w końcu osiągnąć pierwsze halowe zwycięstwo.

W EUROPIE uczymy się grać w tenisa zaczynając od uderzeń podstawowych, czyli forhandu i backhandu. Amerykanie i Australijczycy też startują od podstaw, które tam nazywają się: serwis i wolej. Wynika to z przydatności poszczególnych uderzeń technicznych na różnych nawierzchniach. Na kortach ziemnych, popularnych w Europie, stabilny backhand i forhand w obronie, połączony z właściwą taktyką, zwyciężają schematyczne ataki zawodników halowych. **Dlatego**

kownym uderzeniem z tyłu kortu. Na kortach ziemnych, popularnych w Europie, stabilny backhand i forhand w obronie, połączony z właściwą taktyką, zwyciężają schematyczne ataki zawodników halowych. **Dlatego dzisiejszy tenis, to wszechstronność, możliwość wyboru optymalnych zagrań na różnych nawierzchniach w różnych warunkach.**

Kiedyś grano w halach na nawierzchniach zdecydowanie szybszych, np drewnianych parkietach. Polskie hale osiągnęły tu pewną sławę. Nie tylko dlatego, że były drewniane, lecz i lakierowane. Piłka ulegała poślizgowi i nie odbijała się tak, jak na korcie ziemnym. Przypominało to tenis na lodzie. Gra ograniczała się do serwisów, których odbiór był praktycznie niemożliwy. Reliktem tych czasów jest warszawska Hala Gwardii, obecnie „najszybsza hala świata". O krótkotrwałości zagrywek mogli się przekonać telewizyjni świadkowie mojego pojedynku z Jackiem Niedźwiedzkim w ostatnich dniach grudnia. Dzisiaj jest

dziny, nikt nie odbierał serwisów przeciwnika, jak opowiada do dziś Taylor, a wynik jednego seta wynosił 31:29.

Dzisiaj w halach gra się na plastykowych dywanach. W Europie najpopularniejsze to francuski Mateflex i szwedzki Bollitex, w Stanach zielony suprem, na nich piłka się nie ślizga, a gra jest tylko trochę szybsza, niż na kortach ziemnych. W Szwajcarii, RFN i Francji powstaje coraz więcej kortów mateflexowych na powietrzu. Dzięki siatkowej budowie woda po deszczu spływa na betonowe podłoże, skąd odprowadzana jest odpowiednimi drenami. Po ustaniu deszczu kort taki jest natychmiast zdatny do gry, podczas gdy na ziemnym utrzymują się kałuże wody i kort jest tak miękki, że nie daje właściwego odskoku piłki, a przy bieganiu tworzą się głębokie dziury. Zimą korty mateflexowe pokrywa się dmuchanymi balonami tak, że można grać na nich przez cały rok.

Największe turnieje halowe odbywają się w halach wypożyczonych na czas trwania turnieju. Na oryginalnej płycie rozciąga się plastykowe dywany z gotowymi liniami do gry. Tak grałem w olimpijskiej hali w Monachium, w wiedeńskiej Stadt Halle, w Madison Square Garden w Nowym Jorku, czy w hemptońskim Colosseum. Natomiast najsłynniejszy kryty obiekt tenisowy to Royal Albert Hall w Londynie, gdzie rozgrywany jest turniej Masters.

Do Stanów Zjednoczonych jechał trochę na „wariata". Otrzymał jedynie bilet lotniczy na trasie Warszawa – Nowy Jork – Warszawa, błogosławieństwo prezesa oraz życzenia sukcesów, w które wierzyli tylko nieliczni. Tej eskapadzie towarzyszyło jednak olbrzymie zainteresowanie kibiców. Czy uda się Wojciechowi Fibakowi wyprawa na „podbój Ameryki"? Czy może jak niepyszny wróci po kilku tygodniach pokonany przez przeciwników?

SPORT

Nie taki diabeł straszny

WOJCIECH FIBAK:

Początkowe doniesienia agencyjne potwierdzały obawy pesymistów. Ale później było coraz lepiej. Zwycięstwa, awans do ćwierćfinałów, półfinał, raz nawet pojedynek o zwycięstwo w całym turnieju. Fibak gromadził punkty, coraz wyżej windował się w klasyfikacji najlepszych, stawał się coraz bardziej znany i popularny. O takich osiągnięciach do niedawna jeszcze nie mógł nawet marzyć. Sceptycy, których nigdy i nigdzie nie brakuje, podawali w wątpliwość jego osiągnięcia. Co to za turnieje? Gdzie Borg, Villas, Newcombe? Fibak celowo wybiera sobie takie turnieje, w których startują słabsi.

— Czy w ogóle istnieją słabsze i mocniejsze turnieje? A w ogóle na jakich zasadach „kręci się" ta cała tenisowa karuzela — spytałem Fibaka po jego powrocie z zamorskiej eskapady.

— Ci, którzy tak mówią, nie wiedzą jakimi prawami rządzi się dzisiejszy tenis. Nie orientują się jak obecnie rozgrywa się turnieje, które z nich są ważne, a które mniej, gdzie można zdobyć punkty klasyfikacyjne i na jakich prawach zawodnicy zostają dopuszczani do gry. Są to sprawy tak istotne a jednocześnie w Polsce nie znane.

Przez styczeń, luty, marzec i kwiecień odbywają się w Stanach Zjednoczonych dwa cykle turniejów z udziałem wszystkich najlepszych tenisistów świata. Pełny cykl liczący 10 turniejów organizowany przez ligę IPA, w której w tym roku startowałem, nosi nieoficjalną nazwę – mistrzostw halowych USA. Drugi organizowany przez WCT – to zawodowe mistrzostwa świata. Do każdego z tych turniejów, różniących się między sobą raczej tylko nazwą, dopuszczani są zawodnicy zaproszeni przez organizatorów. Swymi wynikami pod koniec ubiegłego roku wyrobiłem sobie dość dobrą markę u managera Riordana i zostałem przez niego zaproszony do Stanów Zjednoczonych. Zapewniono mi start w pierwszym turnieju bez eliminacji. Takich wybrańców było 28, o pozostałe cztery miejsca (liczba startujących wynosi 32) ubiegało się w eliminacjach kilkudziesięciu zawodników.

Teoretycznie więc w takim turnieju mógłby wystartować każdy, nawet pan, po zapłaceniu 50 dolarów wpisowego. Każdy z zawodników pokrywa sam wszystkie wydatki a więc ceny biletów lotniczych, hoteli, wyżywienia itp. Jeżeli przegrywa się już w pierwszych pojedynkach, wówczas rzecz jasna nie otrzymuje się żadnych nagród. Może się więc zdarzyć, że w pewnym momencie pozostanie się bez środków do życia.

— Grupa 28 zawodników nie jest chyba hermetycznie zamknięta? Jeżeli w następnym turnieju będą chcieli wystąpić przykładowo Borg czy Nastase, chyba nie muszą startować w eliminacjach. Co robią wówczas organizatorzy?

— W takim wypadku ostatni z poprzedniego turnieju muszą grać w pojedynkach klasyfikacyjnych, a ich miejsca zajmują zawodnicy o bardziej znanych nazwiskach i wyższej lokacie na liście.

— Czy nigdy w czasie tych trzech miesięcy pobytu nie znalazł się Pan w takiej sytuacji?

— Rzeczywiście, na początku, gdy przegrywałem już w pierwszych rundach, kilkakrotnie byłem na „granicy przepaści". Uratowało mnie, że w podobnej sytuacji znajdowało się kilku innych i jakoś zawsze wychodziłem z opresji obronną ręką, czyli nie musiałem rozpoczynać zabawy od eliminacji. A później grało mi się coraz lepiej, tak, że w połowie cyklu mieściłem się już w pierwszej piętnastce.

Startowałem we wszystkich dziesięciu turniejach. Jedne były „droższe", inne „tańsze", czyli wyżej lub niżej punktowane. Ich ranga uzależniona była od sumy nagród, jakie były do zdobycia. Za każde zwycięstwo otrzymywało się określoną liczbę punktów. Zdobyłem ich w sumie ponad 200, co pozwoliło mi na zajęcie siódmego miejsca w klasyfikacji ogólnej. Po zakończeniu każdego turnieju Międzynarodowa Federacja Tenisistów ITP, której prezesem jest aktualnie Arthur Ashe, ustala cotygodniową listę klasyfikacyjną publikowaną jednocześnie w Paryżu i Dallas. Po zakończeniu startów w USA znalazłem się na wysokim 52 miejscu, a więc awansowałem w porównaniu z rokiem ubiegłym aż o 46 lokat. Na liście znajduje się aktualnie 250 zawodników, a za moimi plecami uplasowali się tej klasy gracze co Graebner, Tiriac czy Pisecky.

Turnieje WCT rozgrywane są na takich samych zasadach. Punkty zdobyte przez tenisistów są również uwzględniane przez ITP. W turniejach WCT startują najbardziej znani, co nie oznacza najlepsi. Przecież tenisista numer 1 Jimmy Connors grał w tym roku w turniejach IPA.

Od czerwca do końca roku cała to tenisowe bractwo startuje w Turniejach Grand Prix. Wspomniany już poprzednio Międzynarodowy Związek Tenisistów wytypował przykładowo w tym roku 85 turniejów, w których można zdobyć punkty. Są one podzielone na tzw. małe, w których startuje 32 zawodników, większe (64 tenisistów) oraz największe: Wimbledon, Forest Hills i Rolland Garros, w których startuje 128 graczy. We wszystkich obowiązują te same zasady: cztery miejsca przeznacza się dla zwycięzców eliminacji, a reszta zarezerwowana dla tenisistów, którzy plasują się na czołowych miejscach listy klasyfikacyjnej.

Dopiero po tych wyjaśnieniach widać jak ważny jest udział w turniejach. Jeżeli się nie startuje, nie zdobywa się punktów, to nie ma szans na zmierzenie się z najlepszymi tenisistami świata. Po likwidacji kilka lat temu sztucznego podziału na „amatorów" i „zawodowców" wszyscy startują razem. Ba, dla słabszych cały problem polega obecnie na tym, by w ogóle zostać dopuszczonym do gry.

— Powiedział Pan, że ITP wytypował 85 turniejów, na których można będzie zdobyć punkty klasyfikacyjne. Czy możliwe jest, by choć jeden z nich rozegrano w Polsce? Byłaby to jedyna szansa ściągnięcia do kraju czołowych tenisistów, którzy poza Pucharem Davisa (o ile jest dobre losowanie) w ogóle do nas nie przyjeżdżają.

— Oczywiście. Warunek jest tylko jeden. Turniej „liczy się" jedynie wtedy, gdy suma nagród wynosi 50 tys. dolarów. Dwa lata temu Czechosłowacy urządzili w Pradze zawody Grand Prix i bynajmniej na tym nie stracili.

— Wróćmy jednak jeszcze do pobytu w Stanach. Swymi wynikami zrobił Pan wiele szumu w tenisowym światku, był dosłownie o krok od pokonania niezwyciężonego od wielu miesięcy Jimmy Connorsa.

— Jeszcze do tej pory piję sobie w brodę, iż zmarnowałem tak wielką szansę i to aż dwukrotnie. W pierwszym pojedynku przegrałem po wyrównanej walce 6:2, 2:6 i 3:6. W drugim szczęście było jeszcze bliżej. W trzecim, decydującym secie prowadziłem już 3:0 i miałem olbrzymią szansę na zwycięstwo w następnym gemie. Niestety, mój lob przy stanie 40:30 dosłownie o milimetry wyszedł na aut. Zdjęcia tej nieszczęsnej piłki publikowała cała prasa. Otrzymałem po meczu niezwykle korzystne recenzje.

26 kwietnia zakontraktowany jest pojedynek stulecia Connors – Newcombe o... milion dolarów. Sygnalizując to spotkanie miejscowa prasa donosiła, iż jest to ostatnia szansa na pokonanie fenomenalnego Connorsa. Być może Australijczyk dokona tego, czego bardzo blisko był Wojciech Fibak. Ten komentarz napisany zresztą w dość żartobliwym tonie jest dowodem na to, iż moje występy nie pozostały bez echa.

Amerykanin po tak ciężko wywalczonym sukcesie patrzył odtąd na mnie zupełnie innym okiem. Sam zaproponował byśmy razem trenowali. Tak więc spędziłem z nim na korcie dosłownie cały ostatni miesiąc, ćwicząc rano i po południu.

— Pojedynek Connors – Laver o 100 tysięcy dolarów, teraz pojedynek o milion! Co będzie dalej? Czy tenis według Pana nie przechodzi obecnie niebezpiecznej ewolucji, grawitowania w kierunku cyrku? Grupa składająca się z kilkudziesięciu graczy jeździ po całym świecie dając płatne występy. W końcu może przecież dojść do reżyserowanych pojedynków. Czy tenis jest jeszcze sportem?

— Na pewno tak. Choć rzeczywiście w ostatnim czasie przeszedł ewolucję. Coraz więcej gra się obecnie w hali, gdzie tenisiści nie są uzależnieni od pogody. Spora w tym wina – lub jak kto woli – zasługa telewizji, która coraz więcej miejsca w swych programach poświęca tenisowi. Transmitowanie pojedynków z pomieszczeń zamkniętych jest po prostu bardziej atrakcyjne dla widza. A czy tenis jest jeszcze sportem? Tak, i pozostanie nim na wiele, wiele lat. Taka jest przynajmniej moja opinia. Dla nas wszystkich najistotniejsza jest walka, pokonanie przeciwnika w bezpośrednim pojedynku. Nie ma mowy o żadnych układach, o reżyserowanych spotkaniach.

— Pana sukcesy cieszą wszystkich sympatyków tego sportu. Lecz wszyscy zdajemy sobie sprawę, że z polskim tenisem nadal jest bardzo źle. Swej „mocarstwowej" pozycji nie możemy opierać tylko na jednym czy dwóch graczach. Co zrobić, aby za Wojciechem Fibakiem poszli inni, młodzi tenisiści?

— Według mnie recepta jest tylko jedna. Należy wypuścić młodych, rokujących spore nadzieje „na głębokie wody". Niech jeżdżą po świecie i startują, gdzie się tylko da. To nic, że jeszcze dziś przegrywać będą w spotkaniach eliminacyjnych do głównych turniejów. Każdy musi przez to przejść. Za kilka lat doświadczenia zdobyte w walce z najlepszymi będą na pewno procentować. Muszą iść tą samą drogą, na którą wkroczyłem tak niedawno.

Znamienny jest tu przykład Australijczyków, którzy od wielu lat zaliczają się do ścisłej czołówki. Otóż w czasie podróży po Stanach wielokrotnie stykałem się z młodymi 15—16-letnimi chłopcami z antypodów. Australijski Związek Tenisowy wybrał grupę dziesięciu najbardziej utalentowanych juniorów i zafundował im wyjazd do Stanów. Jeździli mikrobusem z trenerami i nauczycielami. I grali wszędzie gdzie się dało. Rzecz jasna w eliminacjach. Niewielu z nich przedostawało się do głównego turnieju. Ale za rok czy dwa z pewnością kilku z nich znajdzie się na liście klasyfikacyjnej. A więc będą mogli grać w coraz poważniejszych zawodach z coraz silniejszymi przeciwnikami.

Naszych juniorów nie potrzeba od razu wysyłać za morza. Wystarczy zapewnić im start w turniejach organizowanych w Europie. Jeżeli nie chcemy myśleć jedynie o dniu dzisiejszym, kroki takie są niezbędne. Decyzji w tej sprawie nie można odkładać na potem. Trzeba je podjąć już dziś.

Rozmawiał:
JANUSZ ZWAN

Wojciech Fibak telefonuje z Hiszpanii:

ZAKŁADAM PRZEGRANĄ, ALE BĘDĘ WALCZYŁ!

MADRYT, 24.4. (tel. wł.) W piątkowym ćwierćfinale Europeo Circuito de Primavera, rozgrywanego w Madrycie, zmierzę się z pierwszą rakietą Hiszpanii, czołowym tenisistą świata, Manuelem Orantesem. Mecz odbędzie się o godz. 17.00 i będzie w całości transmitowany przez telewizję. Na centralny kort klubu Chamartin, mieszczący 4 tys. widzów, wykupiono już wszystkie bilety i tylko deszcz może pokrzyżować plany organizatorom, liczącym na znaczny zysk. Na piątkowe mecze cena biletów wzrosła do 300 peset, czyli ok. 6 dolarów. Tymczasem walczę nie tylko na korcie, lecz również w liniach lotniczych. Ze względu na telewizję nie udało mi się przesunąć meczu z Orantesem na wcześniejsze godziny piątkowe, abym w razie porażki mógł wylecieć LOT-em o 13,30. Następny bowiem polski samolot leci dopiero w poniedziałek po południu, czynię więc wszystko, aby przylecieć hiszpańską Iberią w sobotę rano do Warszawy i dołączyć do trenujących kolegów na kortach Legii.

Dlaczego z góry zakładam przegraną z Hiszpanem? Zawsze lepiej przed meczem zakładać porażkę i oswajać się z jej ewentualnymi skutkami. W wypadku spotkań z Nastase, Orantesem, czy Borgiem, który to zaszczyt mnie się teraz trafia, założenie przegranej jest tym bardziej logiczne. **Oczywiście w piątek walczyć będę jak lew, a walizki można zawsze rozpakować.**

JA WYGRYWAM, A WSZYSCY WSPÓŁCZUJĄ TADEUSZOWI NOWICKIEMU

WOJCIECH FIBAK TELEFONUJE Z MADRYTU

MADRYT, 23.4. Pierwszymi ćwierćfinalistami Europeo Circuito de Primavera, rozgrywanego w Madrycie, zostali Rumun Ilie Nastase, Hiszpan Manuel Orantes, Kolumbijczyk Jairo Velasco oraz ja. **Największą niespodzianką I rundy turnieju była porażka rozstawionego z numerem 5 Rogera Taylora z Francuzem Govenem 2:6, 7:6, 6:3.**

Po wczorajszym pewnym zwycięstwie w drugiej rundzie nad Argentyńczykiem Alvarezem 6:1, 6:2, byłem faworytem w kolejnym spotkaniu z Franklem Gebertem (RFN), który w drugiej rundzie pokonał swojego rodaka, i mistrza kraju — Haralde Elschenbruicha. Tymczasem nad Madrytem nadciągnęły chmury i od wczoraj wieczór pada tu bez przerwy. Gdy przeniesiono więc do hali klubu Chamartin, poślizgałjącej całem korców. **Po zaciętej grze pokonałem** świetnie serwującego tego dnia Geberta 6:1, 7:6. **W ćwierćfinale moim przeciwnikiem będzie słynny Hiszpan Manuel Orantes.**

Nie zgłosiłem się do turnieju debla ze względu na zbliżający się mecz ze Szwecją i natychmiast po rozegraniu singla chcę wrócić do Warszawy. Nie wiadomo jeszcze czy Orantes i organizatorzy turnieju uwzględnią moją prośbę, aby ćwierćfinał rozegrano w czwartek, a nie jak planuje się tutaj — w piątek po południu, tym bardziej, że w ostatnim kwietniowym numerze „Tennis World", wydawanego w USA znalazłem zdjęcie Tadeusza Nowickiego, który uśmiechnięty, lecz z ręką na temblaku, żegna przed odlotem do Polski na jednej z ulic Algieru angielskiego tenisistę Marka Farrela. Jak wiadomo — Tadeusz Nowicki uległ wypadkowi samochodowemu, kiedy mikrobus wiozący tenisistów na kort podczas turnieju w Algierze wpadł w poślizg i rozbił się na drzewie. Tadeusz — jak sam opowiada — siedział na tylnym siedzeniu i sprawdzał struny w rakietach, gdy nagle runął w przód. Pozostało się na niego szkło i przyszło mu wyczyniać się przez porozbijane szyby przewróconego Volkswagena bez pomocy bezwładnej prawej ręki. **W ten sposób nasza drużyna davisowa przed meczem ze Szwecją straciła doskonałego gracza. Koledzy tenisiści, a szczególnie: Elschenbroich, Pioz, Mignot, Jauffret, Taroczy, Szőke i inni pytają o chory bark Tadeusza, życzą mu cierpliwości i jak najszybszego wyzdrowienia.**

Dołączam się do nich, jak pewnie i cała sportowa Polska i wierzę, że już niedługo będziemy razem jeździć po tenisowych szlakach. A z drugiej strony — to szczęśliwy pomysł że wypadek ten wydarzył się na początku roku, w którym po raz pierwszy wszystkie furtki do zawodowania

WSZYSTKIE BILETY WYKUPIONE

W. Fibak walczy w piątek w Madryc z Orantesem i... liniami lotniczym

Relacja naszego tenisisty z Hiszpanii na stronie 2

CZĘSTE STARTY PROCENTUJĄ

BARCELONA, 7. 4. (tel. wł.). 105 graczy walczyło od czwartku do niedzieli na 36 kortach Polo Club Barcelona o prawo uczestnictwa w kolejnym turnieju PRIMAVERY. Ze względu na wysoką liczbę i wyrównany poziom zawodników zgłoszonych do eliminacji, kierownictwo ATP było zmuszone powiększyć liczbę głównego turnieju z 32 do 48 graczy. W ten sposób liczba kwalifikujących się z eliminacji wzrosła do 8 zamiast jak uprzednio planowano — do 4.

Aby zagrać w turnieju głównym każdy zawodnik musiał wygrać 4 mecze. Gry były zacięte, przyniosły wiele emocji, licznie przybyłym w czasie weekendu barcelończykom.

W eliminacjach przegrało wielu naszych dobrych znajomych: **Palm (Szwecja), Hallett (Francja), dwaj Anglicy Warboys i Floyd, Hutka (CSRS), Christensen** (Dania), i **Kelaidis (Grecja).**

Wśród ośmiu szczęśliwych znaleźli się m. in.: **Baranyi (Węgry), Fischbach (USA), Andrew (Wenezuela), Norberg** (Szwecja) i **Alvarez** (Argentyna).

Niedźwiedzki, który w ostatniej chwili zrezygnował z wyjazdu do Barcelony i Walencji, tutaj, w eliminacjach, musiałby pokonać m. in. Francuza Debrickera i Szweda Svensaona.

Powiększenie liczby graczy w turnieju głównym spowodowało zmniejszenie nagród przypadających na jednego zawodnika. W związku z tym organizatorzy turnieju mają kłopot ze ściągnięciem czołowych zawodników, którzy nie chcą potwierdzić swoich zgłoszeń. Startu odmówili m. in.: Kodesz (CSRS), Borg (Szwecja), Okker (Holandia) i Taylor (W. Brytania).

W niedzielę prasa podała aktualne rozstawienie ośmiu zawodników według listy klasyfikacyjnej ATP z 1 kwietnia 1975 r.: 1. Nastase (Rumunia), 2. Orantes (Hiszpania), 3. Jauffret (Francja), 4. Gisbert (Hiszpania), 5. Metreweli (ZSRR), 6. Taroczy (Węgry), 7. Fibak (Polska), 8. Molina (Argentyna).

Pierwszy raz w moim życiu zostałem rozstawiony w kalendarzowej imprezie ATP! Zdaje się, że oceniono mnie wyżej, niż jestem tego wart. W każdym razie, chwilowo, na kortach ziemnych, po trzech miesiącach startów w hali, trenując na kortach obok przeprowadzanych gier eliminacyjnych, nie mogę jeszcze oswoić się z myślą, że nie gram w eliminacjach. Bo przecież w nich muszą uczestniczyć m. in. moi dobrzy koledzy: Pilsecky (CSRS), Svensson, Norberg (obaj Szwecja), Szoeke (Węgry) i Parun (N. Zelandia).

A ja jestem rozstawiony w turnieju głównym...

Procentuje powoli start we wszystkich wiodących imprezach, w jakich wziąłem udział od października ub. roku.

Wśród innych zgłoszeń do turnieju głównego, wybrałem bardziej znane nazwiska: Velasco (Chile), Proisy (Francja), Mandarino (Brazylia), Klotz (RFN), Goven (Francja), Mignot (Belgia), Jovanovic (Jugosławia), Chanfreau (Francja), Eisenbroich (RFN), Pino Bravo (Chile), Lolo Mayo (Meksyk) itd.

Na deser, z Barcelony, jedna ciekawa historyjka. W niedzielę rano, w ostatniej rundzie eliminacyjnej, mieli się spotkać: Baranyi (Węgry) i Mitton — nadzieja tenisa RPA. Obaj raczej łatwo wygrali poprzednie mecze i zapowiadała się fascynująca walka o miejsce na liście głównej. Już przed godziną 9 rano na korcie nr 18 siedziała cała drużyna węgierska: Szoeke, Taroczy i kapitan drużyny Pucharu Davisa, podpatrujący w Hiszpanii formę swoich zawodników. Baranyi rozgrzewał się na sąsiednim korcie. Ale brakowało jego przeciwnika. 8.30. Regulamin (APT) daje zawodnikowi 30 minut na spóźnienie i w tej sytuacji Węgrzy opuścili kort. Gdy dochodzili do domku klubowego, zobaczyli zdenerwowanego Mittona wysiadającego z taksówki. Była 9.25. W chwilę później, w sekretariacie turnieju, Mitton tłumaczył, że czekał w recepcji hotelowej na taksówkę, a telefon na korty był ciągle zajęty.

Organizatorzy turnieju oddali prawo decyzji Baranyi'emu.

— Czy pan będzie grał?

Ten odwołał się chwilowo do opinii kolegów i kapitana drużyny.

Głosowano: Szoeke — grać, Taroczy — grać, kapitan drużyny — walkower dla Baranyi'ego. Czyli 2:1 za grą.

Baranyi oznajmił, że głos kapitana należy... liczyć podwójnie i ogłosił dla siebie vo.

Wojciech Fibak

WOJCIECH FIBAK TELEFONUJE Z WALENCJI:

BJOERN BORG ZAGRA W WARSZAWIE!

WALENCJA, 14. 4. (tel. wł.). Znany na całym świecie Lennart Bergelin, kapitan szwedzkiej drużyny Pucharu Davisa, pragnie się jak najwięcej dowiedzieć o okolicznościach zbliżającego się meczu w Warszawie. Jaka publiczność będzie w Polsce? Czy telewizja będzie transmitować mecz? Ja natomiast, na 15 dni przed rozpoczęciem meczu, uzyskałem najważniejszą dla nas wiadomość: **— Borg zagra w Warszawie! Pierwszy raz od wielu, wielu, lat zobaczymy w Polsce tenisistę światowej klasy i kto wie kiedy taka okazja nadarzy się ponownie. Bjoern Borg w ubiegłym roku był trzecim tenisistą świata, za Jimmy** Connorsem i Johnem Newcombem przed Kenem Rosewallem, Arthurem Aschem, Stanleyem Smithem, a bezapelacyjnie najlepszym na kortach ziemnych, przed Villasem, Nastase i Orantesem. Jest młody, miły i uśmiechnięty i na pewno wzbudzi sympatię polskiej publiczności.

Borg i Johansson grają chwilowo w Republice Płd. Afryki. Inni kandydaci do drużyny daviscupowej, to Birger Andersson, Rolf Nordberg i Kenny Svensson. O Bengtsonie, świetnym debliście nie nie wiadomo.

(DOKOŃCZENIE NA STR. 2)

BORG I JOHANSSON W DRUŻYNIE SZWECJI PRZECIWKO POLSCE

(DOKOŃCZENIE ZE STR. 1)

Moja sugestia jest następująca: Lennart Bergelin wystawi do gier pojedynczych Borga i Johanssona. Przypuszczam, że obaj zagrają także debla. Rezerwę w singlu stanowić będzie Andersson, a w deblu Nordberg.

Birger Andersson uzyskał w zeszłym tygodniu szczyt formy, pokonując w Barcelonie kolejno niżej podpisanego, Anglika Farrela, Brazylijczyka Mandarino i ulegając Gisbertowi ledwo, ledwo 4:6, w decydującym secie.

Dzień później Gisbert pokonał Orantesa w dwóch setach, przegrywając dopiero z Nastase w finale.

Tu, w Walencji, Andersson przegrał w I rundzie z Amerykaninem Crafford em. Wszyscy Szwedzi spotykają się w przyszłym tygodniu w Sztokholmie, na turnieju WCT, by w poniedziałek wieczorem, na 4 dni przed rozpoczęciem meczu, przybyć do Warszawy.

Dzisiaj, po 10 dniach nieustannego treningu z różnymi partnerami, rozegrałem swoje pierwsze dobre spotkanie na kortach ziemnych. Przerwa w rozgrywkach na powietrzu trwająca 5 miesięcy (wyjątek — starty na Wyspach Bahama i Florydzie), nie pozwoliła mi szybko oswoić się z wiatrem, słońcem i innym sposobem biegania, a także z taktyką gry na ziemi. Moje wczorajsze zwycięstwo nad Chafrau opłacone morderczym wybieganiem i wybieraniem wszystkich piłek z kątów tenisowej szachownicy — dawało iskierki nadziei na uzyskanie pełnej formy w najbliższych dniach.

I rzeczywiście tak było. **Bez nerwów, które towarzyszyły dotąd moim meczom i treningom w Hiszpanii, pokonałem największą nadzieję tenisa RFN — Uli Pinnera 6:2, 6:2.**

Lennart Bergelin spod białej czapeczki, ochraniającej przed rażącym wszystkich słońcem, skrzętnie notował cały mecz. Odwzajemniłem mu się obserwując spóźniony mecz I rundy, między Spearem a Nordbergiem, zakończony zwycięstwem Jugosłowianina 6:2, 6:1. Jestem rozstawiony jako nr 8 i w III rundzie oczekuję jednego z trzech graczy: Speara albo Francuzów: Mignota lub Caujolla, których mecze są opóźnione.

Jako pierwszy rozstawiony jest Nastase drugi — Orantes, trzeci Jauffret, a czwarty Gisbert.

Wojciech Fibak

Na kortach Walencji

FIBAK I PALA (C ZWYCIĘŻAJĄ W DEBLU!

POLAK O KROK OD ZWYCIĘSTWA NAD RUMUNEM NASTASE (w singlu)

Szczegóły strona 2

Wojciech Fibak telefonuje z Walencji:

Z CZECHOSŁOWAKIEM PALĄ WYGRALIŚMY DEBLA!

WALENCJA 13.4. (tel. wł.). W III rundzie turnieju Circuico de Primavera pokonałem kolejnego Francuza, Jeana Francoisa Caujollea 6:2, 6:2. Niespodzianką turnieju była porażka pierwszej rakiety Francji Jaufretta, który podzielił los Kronika (Australia) i Dowdswella (Brazylia), ulegając Argentyńczykowi Loyo Mayo 1:6, 6:7.

Do ćwierćfinału zakwalifikowali się również: Ilie Nastase po zwycięstwie nad Edsonem Mandarino (Brazylia) 6:4, 6:3, Antonio Munoz (Hiszpania), który wygrał z Jairo Velasco (Kolumbia) 6:1, 7:5, oraz Manolo Orantes (Hiszpania) i Patrick Proisy (Francja).

W turnieju debla grając wespół z Frantiskiem Palą (CSRS), zwyciężyliśmy w II rundzie Francuzów Hallet a i Deblickera 1:6, 6:2, 6:1.

W półfinale gry pojedynczej uległem po blisko 3-godzinnej walce czołowej rakiecie świata Rumunowi Ilie Nastase 6:2, 6:7, 2:6. Zdaniem fachowców obaj potwierdziliśmy świetną formę (graliśmy przy wypełnionych po brzegi trybunach centralnego kortu Tenis Club de Valencia). W drugim secie prowadziłem 5:4 i 30:0 przy serwisie Nastase, lecz nie wykorzystałem kolosalnej szansy na zwycięstwo.

O losach meczu przesądził szósty gem trzeciego seta, przy stanie 2:1 dla Rumuna, w którym przegrałem swój gem serwisowy, mimo prowadzenia 40:0.

Zrewanżowałem się Nastase w deblu, pokonując wraz z Frantiskiem Palą, Rumuna i Brazylijczyka Edsona Mandarino 6:2, 6:4.

Tak więc po sensacyjnym zwycięstwie w ćwierćfinale nad Orantesem i Munozem 1:6, 7:5, 6:1 i sobotniej wygranej w półfinale, awansowaliśmy do finału.

Z ostatniej chwili: W pojedynku finałowym pokonaliśmy w dwóch setach reprezentantów Chile w Pucharze Davisa — Jaime Pinto Brave — Belus Prajoux 6:4, 6:1.

Natomiast w finale gry pojedynczej mężczyzn Rumun Nastase rozgromił Hiszpana Orantesa 6:2, 6:0.

Powrót W. Fibaka

28 bm. powrócił do kraju, po udanych występach w Hiszpanii, nasz czołowy tenisista Wojciech Fibak. Dołączył on do swoich kolegów, przebywających na zgrupowaniu treningowym w Warszawie. W. Fibak znajduje się w doskonałej formie, co potwierdzone zostało jego zwycięstwami w międzynarodowych turniejach tenisowych w Walencji i Madrycie, w których uczestniczyli czołowi tenisiści świata.

TENISIŚCI SZUKAJĄ FORMY NA MECZ ZE SZWECJĄ

FIBAK I...? PRZECIWKO BORGOWI

Nieczęsto się zdarza, żeby impreza tenisowa znalazła się w centrum zainteresowania polskich miłośników sportu. Tak jednak będzie w dniach 3—4 maja, kiedy to na korcie centralnym CWKS Legia w Warszawie spotkają się reprezentacje tenisowe Polski i Szwecji w meczu o Puchar Davisa.

Polscy tenisiści przygotowują się intensywnie do walki z drużyną świetnego Bjoerna Borga. Wojciech Fibak szlifuje formę w Hiszpanii, startując w turniejach międzynarodowych. Pozostali kadrowicze od poniedziałku zostali zgrupowani w Warszawie. Henryk Drzymalski, Czesław Dobrowolski, Jerzy Jasiński, Jacek Niedźwiedzki, Tadeusz Nowicki i Zenon Rode trenują na kortach Legii pod kierunkiem nowego kapitana sportowego PZT, Henryka Dondajewskiego i trenera Wiesława Gąsiorka. W końcu bieżącego tygodnia dołączy do nich Fibak.

Kto zagra przeciwko Szwedom? Wojciech Fibak, będący w dobrej formie (wskazują na to uzyskiwane przez niego wyniki) jest niemal murowanym kandydatem zarówno w grze pojedynczej jak i podwójnej. Pewne właściwie jest też, że jego partnerem w deblu będzie Jacek Niedźwiedzki. Otwartą sprawą jest natomiast pozycja drugiego singlisty.

Trener Gąsiorek nie jest zachwycony obecnym stanem wytrenowania swoich podopiecznych. Uważa jednak, że w ciągu dziesięciu dni pozostałych do meczu, można będzie w znacznym stopniu nadrobić braki. Tenisiści trenują dwa razy dziennie, a program przewiduje stopniową intensyfikację zajęć, aż do 5—6 godzin dziennie.

— Jeśli pogoda będzie nam sprzyjać, powinniśmy być na czas dobrze przygotowani — **powiedział Wiesław Gąsiorek.** — Wielka szkoda, że Tadeusz Nowicki, choć już trenuje z nami, nie będzie mógł wystąpić w tym meczu, ale ramię jeszcze boli go tak, że nie może w ogóle serwować. Jednak jego doświadczenie i znajomość tenisistów szwedzkich, z którymi spotykał się niejednokrotnie, pomogą nam ustalić właściwą taktykę w trudnych pojedynkach oczekujących naszych reprezentantów. Jestem bardzo zadowolony z postępów, jakie poczynił najmłodszy kadrowicz Zenon Rode (19). Przeciwko Szwedom chyba jeszcze nie wystąpi, ale w niedalekiej przyszłości polski tenis powinien mieć w nim wartościowego reprezentanta.

Pod koniec zgrupowania przewiduje się rozegranie spotkań kontrolnych. Nie będą to eliminacje w całym tego słowa znaczeniu, jednak forma jaka podczas tych pojedynków wykażą zawodnicy, pozwoli kapitanowi sportowemu i trenerowi najwłaściwiej zestawić drużynę.

Zwycięska passa W. Fibaka i porażki Szwedów

Kolejne sukcesy pod hiszpańskim niebem notuje nasz najlepszy tenisista Wojciech Fibak. Startując w ostatnim już przed meczem o Puchar Davisa ze Szwecją swym turnieju w Madrycie, Polak odniósł trzecie zwycięstwo, tym razem nad reprezentantem RFN Gebertem 6:4, 7:6.

Fibak ma wrócić do kraju 25 bm. i dołączyć do kadry naszych tenisistów, przygotowujących się w Warszawie do meczu ze Szwecją.

Natomiast słabszą formę prezentują nasi najbliżsi przeciwnicy — tenisiści Szwecji. Po porażce Bjoerna Borga ze Svenssonem, dwaj dalsi kandydaci do występu w Warszawie przegrali również swoje pojedynki.

W Sztokholmie Andersson gładko

Z BOCZNEJ TRYBUNY

W. Fibak contra Szwecja?

Tydzień przed meczem, który wywołał tak wielkie zainteresowanie, że wszystkie bilety są już wysprzedane, nowy trener reprezentacji wypowiedział się w TV o drużynie. Smutna to była rozmowa. Sądząc ze słów Wiesława GĄSIORKA mamy tylko jednego zawodnika!

Przypotowany do meczu ze Szwedami jest wyłącznie W. Fibak. Wszyscy pozostali kandydaci są bez formy lub lecą kontuzje! Pozostaje się pocieszać, że as atutowy polskiego białego sportu dochodzi do wielkiej formy. Świadczą o tym rezultaty amerykańskiego tournee, a także ostatnie wyrównane pojedynki z graczami tej miary co Nastase i Orantes. Czy wystarczy to na pokonanie Borga?

Fibak powrócił w sobotę do kraju i trenuje na kortach Legii. Zdaje sobie sprawę jak wielkie jest znaczenie tego meczu o Puchar Davisa. Zainteresowanie przekroczyło zwykłą miarę.

Właśnie — czy nie za wiele sobie obiecujemy? Borg jest 3—4 tenisistą świata, Fibak — pięćdziesiątym. I w dodatku wystąpi na warszawskim korcie z nieprzygotowanymi partnerami. Pokonać Szwedów będzie bardzo trudno.

SPORT

W. Fibak nadal zwycięża

Polski tenisista Wojciech Fibak nadal wygrywa swe pojedynki w międzynarodowym turnieju w Madrycie. W trzeciej rundzie pokonał on reprezentanta NRF **Franka Geberta 6:4, 7:6.**

Bez powodzenia grają natomiast w międzynarodowych turniejach tenisiści szwedzcy przewidziani do reprezentacji na mecz z Polską o Puchar Davisa. Po porażce Bjoerna Borga z Tenny Svenssonem, dwaj dalsi kandydaci do występu w Warszawie przegrali swoje pojedynki. W Sztokholmie **Birger Andersson** został bez trudu pokonany przez Włocha **Corrado Barazutti 1:6, 0:6.** Natomiast w turnieju w Charlotte

ojciech Fibak:

MAM POSÓB NA BORGA! SZWEDZI BEZ OHANSSONA ALE BENGTSONEM NA MECZ POLSKĄ O PUCHAR DAVISA

NAMY oficjalny skład drużyny tenisowej Szwecji, która w dniach 2—4 ja wystąpi w Warszawie (centralny kort CWKS ia) w meczu o Puchar isa przeciwko Polsce. az z kapitanem sporto- n Lennartem Bergeli- przybędą w poniedziałek Birger Andersson, e Bengtson, Bjoern Borg olf Norberg.

W porównaniu z meczem, ry te same reprezentarozegrały przed rokiem Bastad, w drużynie edzkiej zabraknie Leiohanssona (kontuzja ranienia). Raczej nieoczekiana natomiast jest zapoedź przybycia Bengtsona, ry już dawno oświadł, iż nie zamierza wypować w reprezentacji. adze szwedzkiego związzdołały widocznie skłogo do zmiany decyzji. Obecność Bengtsona bar- wzmocni wartość edzkiego debla, w któn był on zwykle kluczom zawodnikiem, skutenajszym od samego Bor-

ACH

O przygotowaniu druży-

28
KWIETNIA
1975 R.

Wojciech Fibak zapewnia:

Mam sposób na Borga!

MECZ ze Szwecją o Puchar Davisa coraz bliżej. Temperatura rośnie — w niedzielę przez korty warszawskiej Legii przewinęło się dobre kilka setek stołecznych miłośników tenisa, chcących przekonać się na własne oczy jak przygotowuje się do tego spotkania roku kadra polskich tenisistów. Do biorących udział w zgrupowaniu Czesława Dubrowolskiego, Henryka Drzymalskiego, Jerzego Jasińskiego, Jacka Niedzwiedzkiego, Tadeusza Nowickiego i Zenona Rode, dołączył już i Wojciech Fibak. Przyhył on w sobotę po południu do Warszawy samolotem hiszpańskich linii lotniczych „Iberia". Na lotnisku Okęcie powitał go z nieukrywaną radością trener reprezentacji Wiesław Gąsiorek (do ostatniej chwili nie było wiadomo czy Fibakowi, mającemu bilet na poniedziałkowy samolot „Lotu", uda się załatwić sobie podróż „Iberią") i przedstawiciel „Przeglądu Sportowego".

Nasz tenisista poinformował nas o ostatnim spotkaniu z pierwszą rakietą Hiszpanii Manuelem Orantesem, w ćwierćfinale madryckiego turnieju.

— Rozegraliśmy, jak mi się zdaje, ciekawe, stojące na dobrym poziomie spotkanie. Podobało się ono publiczności, która wypełniła trybuny do ostatniego miejsca. Było również transmitowane w całości przez telewizję. Przegrałem 7:5, 6:7, ale nie martwią się tą porażką, bo po pierwsze Orantes to czołowy tenisista świata, a po drugie mogłem dzięki temu już w sobotę znaleźć się w Warszawie.

Na pytanie trenera czy Fibak nie zamierza pojechać na jeden dzień do domu, do Poznania, tenisista odpowiedział bez wahania:

— Ależ skąd! Mecz ze Szwedami już za pięć dni i nie ma chwili do stracenia.

Fibak chciał w sobotę po południu już trenować na Legii, jednak okazało się, że nie ma z kim, bo wszyscy obozowicze (za zgodą kierownictwa) udali się na mecz ligowy Legia — Ruch.

Byli tacy, którzy dziwili się temu zapałowi naszego czołowego tenisisty. On zaś dziwił się tym, którzy jemu się dziwią.

— Spędziłem kilka miesięcy wśród ludzi traktujących tenis bardzo poważnie. Nauczyłem się od nich, że nie ma takiej sytuacji, aby nie można było znaleźć czasu na trening, na pracę nad podnoszeniem formy.

Możemy tylko wyrazić nadzieję, że ten obyczaj szybko przyjmie się wśród polskich kadrowiczów z których — co tu ukrywać — nie wszyscy z równym zapałem garną się do treningu.

No ale to temat do późniejszych rozważań. Wróćmy teraz do mającego się odbyć w dniach 2—4 maja meczu daviscupowego ze Szwedami.

— Czy uważa pan, że osiągnął pan szczytową formę? — zapytałem Fibaka.

— Tak. Oczywiście na moim obecnym etapie. Bo w przyszłości powinienem pójść wyżej.

— A więc może pan wygrać z Borgiem, o którym sami Szwedzi mówią, że właśnie przeżywa spadek formy i to bardzo wyraźny?

— Najpierw o formie Borga. Istotnie poniósł on ostatnio zaskakujące porażki z tenisistami znacznie od niego niżej notowanymi. Ale może to być po prostu wynik przemęczenia nieprzerwaną od wielu lat serią ciężkich spotkań tu niejawnych. Być może właśnie ostatnia porażka już w pierwszym spotkaniu sztokholmskiego turnieju, porwoli mu odpocząć i przystąpić do meczu w Warszawie już w pełni sił.

Teraz co do szans wygranis z tym świetnym tenisistą... O tym meczu myślę od wielu miesięcy. W wyniku tego ułożyłem sobie pewien plan taktyczny, według którego zamierzam rozegrać spotkanie. Ze zrozumiałych względów prosz o nierozgłaszanie szczegółów, ale wierzę, że dysponuję już atutami, które pozwolą mi, może nie zwyciężyć (pamiętajmy, że Bjoern jest w ścisłej czołówce światowych rakiet) ale przynajmniej nawiązać walkę.

Tyle jeśli idzie o Wojciecha Fibaka. A jak spisują się pozostali kandydaci do drużyny?

Niestety, po obejrzeniu dotychczasowych gier kontrolnych, nie mam nic radosnego do zakomunikowania poza tym, że kontuzjowany Tadeusz Nowicki nadspodziewanie szybko odzyskuje siły. Jednak nie znalazł się on na liście wstępnie zgłoszonych i z tej choćby przyczyny nie będzie mógł wystąpić przeciwko Szwedom. Pozostali nasi reprezentanci grają w kratkę (Niedźwiedzki najpierw gładko przegrał z Dobrowolskim, później wygrał dość pewnie z mistrzem Polski Drzymalskim, a z kolei ten ostatni wygrał w niedzielę z Dobrowolskim). Wszystkie te spotkania stały jednak na słabym poziomie, a tenisiści popełniali wiele prostych błędów, sporadycznie tylko zdobywając się na akcje lepszej marki. Brak im wszystkim „ciągłości gry", co jest niewątpliwie wynikiem zbyt małego ogrania meczowego.

Nie jest jednak wykluczone, że pozostałe cztery dni forsownego treningu mogą sprawić iż forma jednego z kandydatów nagle wzrośnie. Oby tak się stało. Dzisiaj pewne są tylko kandydatury Fibaka w singlu i w deblu razem z Niedźwiedzkim... Ale kto będzie drugim singlistą? Odpowiedź na to pytanie otrzymamy być może dopiero w czwartek po południu, podczas losowania kolejności gier.

Adam Choynowski

(A) (Inf. wł.) Zielono wokół. Ciepło rozleniwia. A matura tuż. W jakich nastrojach oczekują jej tegoroczni delikwenci?

— Nie moja rzecz dyskutować — mówi Leonard Kamiński z Liceum Ogólnokształcącego nr 9 w Gdańsku — czy egzaminy dojrzałości są takie łatwe czy też nie. Jedno jest pewne, kolejne udogodnienia wprowadzane przez ministerstwo nie niwelują emocji, tremy. Ażeby zupełnie nie ulec panice i nie zgłupieć przy wkuwaniu chodzę na spacery i spotkania towarzyskie. Dyskusyjnym tematem tygodnia jest oczywiście mecz tenisowy Polska — Szwecja. Uwielbiam Fibaka, ale chyba przegra z Borgiem.

ZA TYDZIEŃ MECZ POLSKA — SZWECJA

Pojedynek Fibaka z Borgiem największą atrakcją

POLSCY tenisiści przygotowują się do bardzo trudnej próby, jaką będzie spotkanie Pucharu Davisa z reprezentacją Szwecji (2—4 maja). Goście to wysoko notowany zespół, mający w swym składzie słynnego już Bjoerna Borga. A przecież nasi zawodnicy bardzo by chcieli odnieść sukces w Warszawie, przed własną publicznością. Mecz zapowiada się wyjątkowo interesująco, zwłaszcza pojedynek Fibaka z Borgiem.

W stolicy trwa zgrupowanie ekipy reprezentacyjnej, w której brakuje tylko przebywającego zagranicą Wojciecha Fibaka. Zajęciami kieruje trener kadry narodowej — Wiesław Gąsiorek, z którym rozmawialiśmy o aktualnej sytuacji.

— Mam na zgrupowaniu — powiedział W. Gąsiorek — sześciu zawodników. Trzej z nich, oprócz Fibaka, zgłoszeni zostali oficjalnie jako drużyna daviscupowa: J. Niedźwiedzki, H. Drzymalski i Cz. Dobrowolski. Wraz z tą trójką trenuje jako sparringpartner i doradca Tadeusz Nowicki, który zna dobrze wszystkich naszych szwedzkich rywali, każdego potrafi scharakteryzować, znaleźć możliwie skuteczną receptę taktyczną. A taktyka odegra zapewne znaczną rolę, gdyż z wyjątkiem Fibaka pozostali gracze mają zaległości treningowe, spowodowane niezrealizowaniem wszystkich zamierzeń szkoleniowych. M. in. nie doszły do skutku planowane wyjazdy na zagraniczne turnieje.

● Czy te braki uda się nadrobić?

— Chyba nie całkowicie, bo trudno tego dokonać w ciągu 10 dni, skoro zaległości są spore. Na szczęście pogoda umożliwia prowadzenie intensywnego treningu.

● Wspomniał pan, że na zgrupowaniu przebywa sześciu zawodników...

— Są tu jeszcze młodzi tenisiści z grupy galeowej — ubiegłoroczny mistrz Polski juniorów Z. Rode i J. Jasiński. Pomaga to zarówno w treningach pierwszej reprezentacji jak i przynosi im samym duży pożytek. A chodzi o to, by galeowcy do tego sezonu przygotowali się szczególnie dobrze, gdyż rozgrywki ich grupy pucharowej będą miały miejsce w lipcu w Warszawie.

● Czy oprócz Fibaka można wymienić jakieś nazwisko z oficjalnie zgłoszonej ekipy?

— Nie, ponieważ ostateczny wybór dokonany zostanie nie tylko na podstawie samych wyników uzyskanych podczas sprawdzianów. Będziemy brali pod uwagę także pewne warianty taktyczne, o czym już wspominałem. Może się zdarzyć, że ktoś przegrywający spotkanie kontrolne, wyjdzie na kort w meczu, gdyż akurat jego styl uznamy za trudniejszy dla Szwedów.

● Szwedzcy tenisiści ponoszą ostatnio porażki...

— To prawda i nie wiem, czy oznacza to jakiś kryzys formy, czy może jej osiągnięcie było przedwczesne. Trudno coś powiedzieć. Obecnie cała ekipa startowała w poważnym turnieju halowym „open" w Sztokholmie i od razu... pozwoliła się wyeliminować. Kto wie jednak, czy nie był to manewr, mający na celu spokojne przygotowanie się do spotkania z Polakami.

(k)

Pierwsze rakiety obu krajów, Szwecji — Bjoern Borg (z lewej) i Polski — Wojciech Fibak.
Fot. CAF — UNIFAX i M. BILLEWICZ

Wojciech Fibak trenuje

Najlepszy polski tenisista — pozostający Wojciech Fibak po powrocie z turnieju w Hiszpanii pracowicie trenuje na kortach warszawskiej Legii wraz z pozostałymi naszymi reprezentantami, przygotowującymi się do meczu ze Szwecją w ramach Pucharu Davisa. (ask)
Fot. CAF — Matuszewski

Wiesław Gąsiorek o meczu Polska - Szwecja

(P) W piątek 2 maja rozpoczyna się tenisowy mecz Polska-Szwecja. Obie drużyny od kilku dni trenują na kortach Legii. Do tej pory nie wiadomo jednak, jakie będzie zestawienie gier pojedynczych i debla. Pewnymi kandydatami są jak na razie w drużynie polskiej: Wojciech Fibak, w szwedzkiej — Björn Borg.

O meczu Polska-Szwecja rozmawiamy z trenerem Wiesławem Gąsiorkiem.

— Jeśli chodzi o drugiego singlistę, to nie mam jeszcze sprecyzowanej kandydatury, gdyż poza Fibakiem pozostali członkowie zespołu Niedźwiedzki, Dobrowolski i Drzymalski nie są w najlepszej formie.

Jak pan ocenia przeciwników?

— Nie tylko Borg, ale także pozostali Szwedzi reprezentują dobry poziom. Andersson wygrał zarówno z Fibakiem, jak i Nowickim, a Bengtsson i Norberg należą do czołowych zawodników Szwecji, którzy odnosili już sukcesy w międzynarodowych turniejach. Trudno mi uwierzyć, że Szwedzi są w słabej formie. To, że odpadli już w I rundzie turnieju sztokholmskiego, jeszcze o niczym nie świadczy.

— Jestem realistą i wiem, że wygrać ten mecz będzie niezwykle trudno. Ale cieszyć nas będzie każdy zdobyty punkt. Dobra postawa Polaków w tym spotkaniu miałaby duże znaczenie propagandowe dla polskiego tenisa. Przez prawie 5 lat panował u nas zastój. Dopiero udane międzynarodowe występy Fibaka wniosły pewne ożywienie. Cieszymy się, że przed własną publicznością będzie miał on okazję zmierzyć się z gwiazdą światowego tenisa — Björnem Borgiem. Przyjazd tego świetnego zawodnika niewątpliwie podniesie atrakcyjność polsko-szwedzkiej konfrontacji w tenisie.

Notował: **(J.Z.)**

rek (z prawej) i Wojciech Fibak. Trener chce, aby jego podopieczny grał ze iej jak potrafi.
Fot. CAF — MATUSZEWSKI

SPORT

Z rakietą na Szweda

Na niedzielny trening kadry tenisistów przygotowujących się na kortach Legii do meczu ze Szwecją przybyło więcej widzów niż na normalne zawody ligowe. Wielka rzesza sympatyków tenisa chciała zobaczyć w akcji naszego najlepszego zawodnika opromienionego sławą zwycięstw nad czołowymi rakietami świata.

Wojciech Fibak niczym champion wagi ciężkiej przygotowujący się do walki o tytuł mistrza świata sparrował z kolejnymi przeciwnikami. Najpierw na korcie zobaczyliśmy Tadeusza Nowickiego, który po pół godzinie ustąpił pola Henrykowi Drzymalskiemu, tego z kolei zmienił Czesław Dobrowolski.

Po zakończeniu sparringu Fibak nie był jednak zbyt zadowolony ze swej gry.

— Grałem dziś innymi niż zwykle piłkami. Było to dla mnie wielkie utrudnienie. Dlatego wiele zagrań jeszcze mi nie wychodziło — powiedział. — Te kilka dni treningu, które pozostało do meczu przepracuję niezwykle solidnie. Chcę przed własną publicznością wypaść jak najlepiej.

— Ma Pan chyba doskonałe rozeznanie aktualnej klasy prezentowanej przez szwedzkich zawodników. Czy w najbliższym pojedynku mamy szanse na zwycięstwo?

— Trudno w tej chwili mówić o szansach. Borg to jeden z najlepszych tenisistów świata. Trudno nawet marzyć o pokonaniu tego zawodnika. Mówi się, że decydujący dla końcowego wyniku będzie debel. Ale przecież Szwedów najprawdopodobniej reprezentować będą Borg i Bengston. Niewiele jest na świecie par, które się mogą z nimi równać. A ja przecież od kilku miesięcy nie grałem ani razu ze swym deblowym partnerem Jackiem Niedźwiedzkim. Tylko naprawdę wielcy optymiści mogą marzyć byśmy z tego pojedynku wyszli zwycięsko.

— Podobno Borg jest w słabej formie?

— Nie można według mnie przywiązywać jakiegokolwiek znaczenia do jego ostatnich porażek. Borg ostatnio był dość zmęczony. Przecież startował niemal bez przerwy od początku roku. O ile wiem obecnie przebywa w Monte Carlo, gdzie w spokoju przygotowuje się do spotkania z Polską.

— Pana forma też systematycznie rośnie o czym świadczą wyniki uzyskane na turniejach w Hiszpanii. W jakim pojedynku wypadł Pan najlepiej?

— Najlepszy mecz stoczyłem z Nastase. Miałem życiową szansę. Prowadziłem 6:2, 5:4 i 30:0. Niestety, przegrałem. Zabrakło rutyny i łutu szczęścia. Mam nadzieję, że jeszcze będzie okazja by zrewanżować się Rumunowi.

— Czy na turniejach w Hiszpanii występowali szwedzcy tenisiści?

— Tak. W pierwszym turnieju w Walencji przegrałem z Andersonem, który też ma przyjechać do Warszawy. Był to mój pierwszy pojedynek na kortach ziemnych, ponadto grałem niemal bezpośrednio po podróży. Gdybym zmierzył się z nim nieco później sądzę, że wynik byłby inny.

Rozmawiał ZW

Terminarz meczu Polska – Szwecja

Polski Związek Tenisowy ustalił ostateczne godziny spotkania o Puchar Davisa Polska — Szwecja na kortach stołecznej Legii w dniach 2—4 maja.

W piątek, 2 maja o godz. 13 nastąpi uroczyste otwarcie meczu, a pierwsza gra pojedyncza rozpocznie się o godz. 13.30.

W sobotę, 3 maja od godz. 15 rozgrywana będzie gra deblowa i prawdopodobnie jedna towarzyska gra singlowa.

W niedzielę, 4 maja początek gier o godz. 12.30.
(PAP)

Borg trzeci w klasyfikacji WCT

Została opublikowana klasyfikacja mistrzostw WCT po turniejach grupowych. Szwedzki tenisista Bjoern Borg znajduje się na trzecim miejscu — 640 pkt. Borga wyprzedzają — Arthur Ashe (USA) — 760 pkt. i Rod Laver (Australia) — 700 pkt. Dalsza kolejność: 4. John Alexander (Australia) — 620 pkt., 5. Rascoe Tanner (USA) 590 pkt., 6. Raul Ramirez (Meksyk) — 560 pkt., 7. Harold Salomon (USA) — 540 pkt., 8. Mark Cox (W. Bryt.) — 520 pkt. Poza pierwszą ósemką znalazł się m. in. Amerykanin Stan Smith (9 lokata) — 500 pkt.

7 maja rozpoczynają się w Dallas finały mistrzostw WCT

Szansa nie tylko dla Fibaka

JEDEN dobry piłkarz nie stanowi jeszcze o wartości drużyny, podobnie jak koszykarz czy siatkarz. Z tenisem rzecz ma się inaczej: wybitny zawodnik może wywindować swój zespół na wyżyny, dzięki jego grze można zdobywać najcenniejsze nagrody drużynowe. Mecze tenisowe składają się z czterech gier pojedynczych oraz debla, z czego wniosek, że jeden uczestnik zespołu może zdobyć 2 punkty w singlach i trzeci — ten decydujący o wyniku — wraz z partnerem w grze podwójnej.

Oczywiście to teoria, bo Pucharu Davisa nie zdobędzie się dzisiaj, zresztą już od dawna, w pojedynkę. Amerykanie czy Australijczycy mają dziesiątki znakomitych tenisistów, równych klasą i nawet jeżeli wyrastał jakiś wybitny gracz poza tymi krajami (np. Santana w Hiszpanii, Nastase w Rumunii, Kodes w Czechosłowacji, Metrewelli w Związku Radzieckim) — nie był w stanie wygrać sam meczu z tymi potęgami. W każdym razie jeden dobry tenisista to cień nadziei, szansa podjęcia wyrównanej rywalizacji z przeciwnikiem faworyzowanym.

WŁAŚNIE Polska ma teraz taką szansę. Wojciech Fibak z Poznania stał się w przeciągu ostatnich kilku miesięcy dobrym graczem, formatu międzynarodowego i oto Szwedzi, gdzie tenis jest nieporównanie popularniejszy niż u nas i gdzie wyrosła taka sława, jak Borg, a dawnymi laty też wielkich gwiazd nie brakowało, muszą się mieć na baczności. Tym bardziej, że przyjdzie im walczyć w Warszawie, przy publiczności spragnionej wielkiego tenisa, ale i spragnionej zwycięstw swojej reprezentacji. Fibak nie jest jeszcze tenisistą światowej klasy, ale jest już zawodnikiem, który może sprawić kłopoty każdemu z najlepszych graczy świata. Jest to zawodnik, który może wygrać z każdym, ale i przegrać z każdym. Jest to zawodnik, który może zdobyć punkty dla swojej drużyny, ale i może je stracić. Jest to zawodnik, który może zapewnić zwycięstwo swojej drużynie, ale i może przegrać mecz. Jest to zawodnik, który może wygrać z Borgiem, ale i może przegrać z Borgiem.

Wypada sobie teraz życzyć, żeby mecz ze Szwedami, bez względu na wynik, jakim się zakończy, nie był tylko małym przerywnikiem w naszej tenisowej, kilkuletniej nudzie. Jest to sport ogromnie popularny wszędzie, gdzie śnieg nie leży przez 12 miesięcy. Popularny przede wszystkim ze względu na widowiskowość i walory zdrowotne.

SŁOWEM — okazja konfrontacji szwedzko-polskiej to nie tylko potencjalna szansa dla Wojciecha Fibaka, i jego kolegów, bo przecież goście są drużyną stawniejszą — lecz także okazja do zawarcia przez polskich miłośników sportu bliższej, bardziej osobistej znajomości z tenisem na wysokim poziomie.
(and)

DWURĘCZNY BEKHEND BORGA I PASSINGSZOTY ANDERSSONA

SZWEDZCY tenisiści już o godzinie 15 w poniedziałek udali się na korty WKS Legia, aby zapoznać się z miejscem walki o awans do ćwierćfinału strefy europejskiej (grupa A) Pucharu Davisa. Korty, starannie przygotowane, zyskały sobie uznanie gości. Kapitan sportowy Szwedzkiego Związku Tenisowego, **Lennart Bergelin**, był wyraźnie zaskoczony imponującymi trybunami przy korcie centralnym.

— To w Polsce tylu widzów przychodzi na imprezy tenisowe? — zapytał zdziwiony.

Wytłumaczyłem mu, że nie zawsze, ale tym razem na pewno będzie komplet. Chyba się nie pomyliłem, bo miłośnicy białego sportu dosłownie

kich. Jednak pewność uderzeń i szybkość, jaką miały przeprowadzane jakby od niechcenia wymiany piłek, sprawiły na licznych obserwatorach silne wrażenie.

Błyskawiczne strzały z dwuręcznego bekhendu Bjoerna Borga wywoływały oklaski widzów. No, ale Borg to Borg — tenisista znany i o ustalonej renomie. Mnie najbardziej „nie podobał się" Birger Andersson. Wysoki, szczupły, poruszający się pozornie niezgrabnie i leniwie, nagle, w gorących sytuacjach potrafi być niezwykle szybki. Zwłaszcza jego passingszoty mają zadziwiającą siłę i precyzję. Teraz rozumiem jak ten tenisista, który w ubiegłym

Szwedzi już w Warszawie

O Bjoernie Borgu – asie światowego tenisa rozmawiamy z W. Fibakiem

TENISIŚCI szwedzcy przybyli jednak w zapowiedzianym składzie. Birger Andersson, Ove Bengtson, Rolf Norberg i słynny Bjoern Borg już wczoraj trenowali na kortach warszawskiej Legii.

Pojedynek Fibak — Borg uważany jest przez wszystkich za główną atrakcję zbliżającego się spotkania w Pucharze Davisa. To będzie mecz nr 1.

Słynny Szwed nie jest dla naszego czołowego tenisisty nieznaną postacią. Spotykali się już nieraz w bezpośredniej walce.

— Panie Wojtku, ile razy grał Pan z Borgiem w swojej karierze? — pytamy naszego czołowego tenisistę.

— Trzy razy. Niestety, nie mogę się pochwalić ani jednym zwycięstwem. Same porażki. Po raz pierwszy spotkaliśmy się w 1973 r. na turnieju halowym w Oslo. Przegrałem 3:6, 3:6. Drugą porażkę poniosłem podczas ubiegłorocznego meczu w Baastad, także w Pucharze Davisa: 0:6, 4:6, 4:6. Ostatni raz graliśmy na turnieju w Madrycie. I znów porażka 4:6, 3:7.

— Co sprawiało Panu największą trudność w pojedynkach ze Szwedem?

To jeszcze nie powitanie przed meczem pucharowym. Ale zapewne obydwaj — W. Fibak (z lewej) i B. Borg już myślą o niedalekim pojedynku.
Fot. Jarosław Taraś

— Borg ma niezwykle trudne, liftowane uderzenie. Szybkie, mocne, po którym piłka odbija się wysokim kozłem o specyficznej rotacji. Piekielnie trudne do odebrania. Jest poza tym bardzo regularny, prawie nigdy nie zdarzają mu się kiksy. No i niezwykle wytrzymały.

— Nie imponuje jednak jakimiś nadzwyczajnymi warunkami fizycznymi...

— Wbrew pozorom. Oczywiście, nie jest to olbrzym typu swego deblowego kolegi — Bengtsona. Ale nie w tym rzecz. Borg ma chyba najniższe tętno ze wszystkich czołowych tenisistów świata — 40 uderzeń na minutę. Dla porównania ja mam 52, a słynny Connors — 56. To jest bardzo ważne.

— Dlaczego?

— Mniej się męczy. Mając zaledwie 15 lat był w stanie rozegrać np. 5-setowe pojedynki z dużo starszymi zawodnikami.

— Ile lat ma obecnie?

— Za dwa miesiące będzie miał 20.

— A przecież w tenisie ogromne znaczenie ma doświadczenie, opanowanie psychiczne...

— Właśnie. I tutaj niespodzianka. Otóż Borg jest wprost fenomenalnie odporny psychicznie. Fachowcy twierdzą, że takimi umiejętnościami dysponował dawniej tylko Laver, a obecnie Connocs. A co do doświadczenia? Przecież od prawie pięciu lat jeździ po całym świecie i po prostu gra w tenisa. Z najlepszymi, bo sam jest jednym z nich.

— Nie studiuje, nie uczy się, nie pracuje?

— Nie. Dla niego istnieje wyłącznie tenis. Przerwał naukę. Obecnie mieszka w Monako i startuje gdzie tylko można.

— Jaki jest poza kortem?

— Bardzo lubiany przez wszystkich. Jest pupilkiem publiczności. Spokojny, sympatyczny, bez kropli „wody sodowej". Zna dobrze angielski, uczy się francuskiego — żaden więc lekkoduch. Po prostu postawił na tenis. I traktuje to bardzo poważnie.

— O czym świadczą wyniki...

— Ano właśnie. W ub. roku został sklasyfikowany na III miejscu wśród najlepszych tenisistów świata. A chyba jest najlepszy na kortach ziemnych (!). Wygrał przecież dwa bardzo ważne turnieje: mistrzostwo Francji i mistrzostwo Włoch.

Rozm.: ADAM MOLAK

Sport • Sport • Sport

Pierwszy trening Borga na kortach Legii

(P) Drużyna tenisistów szwedzkich na mecz z Polską przybyła w poniedziałek do Warszawy przed południem. O godz. 15.30 Björn Borg i jego koledzy Birger Andersson, Ove Bengtsson i Rolf Norberg rozpoczęli na kortach Legii pierwszy trening.

Największą uwagę przyciągał oczywiście najmłodszy a jednocześnie najsławniejszy — Björn Borg. Przy korcie, na którym z Rolfem Norbergiem przeprowadzał on rozgrzewkę, zgromadziło się najwięcej obserwatorów. Choć była to tylko rozgrzewka, Borg, który wygląda bardzo niepozornie, dał kilka razy próbkę swych silnych i dokładnych zagrań.

Polscy tenisiści, (rozpoczęli trening wcześniej), przerwali zajęcia na pewien czas, aby przyjrzeć się rozgrzewce rywali. Wojciech Fibak, zaczynając od Borga przywitał się z nimi jak z bliskimi kolegami. Kapitan sportowy szwedzkich tenisistów pan Lenart Bergelin zapytany co sądzi o formie swoich podopiecznych, powiedział:

— Słabsze rezultaty, jakie osiągnęliśmy na turnieju w Sztokholmie nie były posunięciem taktycznym, a wynikały z ogólnego przemęczenia zawodników. Borg na przykład przyjechał prosto z innego turnieju i jeszcze tego samego dnia występował. W ostatnim tygodniu trenowaliśmy bardzo lekko, 2—3 godz. dziennie. Jestem pewny, że forma przyjdzie na czas meczu.

— Jaką rangę mają dla was rozgrywki daviscupowe i jakie w nich osiągnęliście sukcesy?

— Bardzo dużą. Jest to właściwie jedyna okazja, kiedy drużyna Szwecji gra w komplecie. Zawodnicy startują w wielu turniejach, ale rzadko pod firmą reprezentacji kraju. Wielkich sukcesów w Pucharze Davisa jak dotychczas nie osiągnęliśmy, ale kilka razy dobrnęliśmy do półfinałów.

— Jak pan ocenia zawodników polskich?

— Widziałem Fibaka, Nowickiego, Niedźwiedzkiego. Brak Nowickiego osłabia polską drużynę. O wyniku pojedynku Borga z Fibakiem nie chciałbym mówić. Fibak to bardzo dobry tenisista, wydaje mi się, że będzie to dla Borga bardzo trudna konfrontacja.

Rozmawiał: JAN ZABIEGLIK

Fot. Zbigniew Furman

Björn Borg (z prawej) w rozmowie z Wojciechem Fibakiem.

SPORT

SZWEDZI w Warszawie

O Bjoernie Borgu, znakomitym szwedzkim tenisiście, krążą pogłoski, że rozkapryszony, nie udziela bezpłatnych wywiadów, arogancki...

Poniedziałek, godzina 11.15. Właśnie wylądował samolot ze Sztokholmu. Po krótkim oczekiwaniu w hallu międzynarodowego lotniska na Okęciu pojawiają się szwedzcy tenisiści. Na czele Lennart Bergelin, za nim trójka wyróżniętych blondynów, Andersson, Bengtson, Norberg. Z tyłu niepozorny, równie jasnowłosy chłopak. To Borg.

— Kto ma większe szanse w pojedynku: Fibak czy pan? — zadają pytanie.

Szwed z uśmiechem na ustach odpowiada:

— Nasze szanse są równe. Bardzo cieszę się ze spotkania z Fibakiem. Grał on ostatnio w silnie obsadzonych turniejach, odnosząc szereg wartościowych zwycięstw. W ciągu ostatnich miesięcy zrobił duże postępy. Gra z nim, to wielka przyjemność i proszę mi wierzyć, że nie mówię tego jedynie przez kurtuazję.

— Czy zna pan innych polskich zawodników?

— Niedźwiedzkiego i Nowickiego. Uważam, że prezentują niezły poziom. Z Nowickim kiedyś nawet przegrałem. Sądzę, że w Warszawie będzie okazja do rewanżu.

(Niestety, Nowicki jest kontuzjowany i nie wystąpi w tym meczu).

— Jest pan po raz pierwszy w naszym kraju. Jakie będą pana pierwsze kroki w Warszawie?

— Sporo słyszałem o waszej stolicy, o jej wojennych zniszczeniach i o heroicznej odbudowie, ale dla mnie najważniejszą sprawą jest tenis. Po krótkim pobycie w hotelu, udajemy się na korty, by jak najwcześniej zapoznać się z miejscem pojedynku. Na zwiedzanie miasta — mam nadzieję — pozostanie mi trochę czasu.

Borg będzie miał go jednak niewiele. Musi opuścić Warszawę w niedzielę o godz. 15.00. W tym czasie na lotnisku Okęcie wyląduje specjalny, zamówiony przez niego prywatny samolot, który przewiezie go do Brukseli, skąd potem poleci przez Atlantyk do Dallas. Rozpoczyna się tam bowiem już w poniedziałek otwarty turniej WTC, w którym Borg będzie startował.

— Czy był pan już kiedyś w Polsce? — pytam kapitana i trenera L. Bergelina.

— Trudno mi odpowiedzieć. W czasie swej kariery tenisisty, zwiedziłem tyle krajów i jeszcze więcej miast, że trudno mi je wszystkie spamiętać. Być może, gdy zobaczę kort, będę mógł powiedzieć czy już na nim startowałem. W każdym razie wiem, iż grałem kilkakrotnie z waszymi tenisistami Skoneckim i chyba nawet z Gąsiorkiem.

— Która drużyna ma większe szanse?

— Nie faworyzowałbym żadnej. Uważam, że szanse są równe.

— W jakim składzie wystąpi przeciw nam Szwecja?

— Jest to jedno z niewielu pytań, na które nie odpowiem. To tajemnica każdego z trenerów. Skład zostanie ujawniony w ostatniej chwili, dopiero na konferencji technicznej.

J. ŻWAN.

W oczekiwaniu na wynik

Polski tenis znów doczekał się wielkich dni, wielkiego meczu. O polskim tenisie znów mówi się na całym świecie. Zasługa w tym przede wszystkim Wojciecha Fibaka, który dosłownie w oczach rośnie na zawodnika najwyższej marki.

Nic też dziwnego, że atmosfera przed meczem Polska — Szwecja przypominała trochę to, co działo się u nas przed piłkarskim spotkaniem Polska — Włochy. Prasowe szpalty pełne prognoz, na ulicach, w tramwajach, w kawiarniach mówiło się tylko o tym. Nawet ci, którzy nigdy nie mieli kontaktu z tenisem zaczęli się interesować tą dyscypliną sportu.

Wszyscy czekali na mecz Polska — Szwecja. Kto wygra — Fibak czy Borg? Właśnie ten mecz był przełomowym momentem dla popularyzacji tenisa w naszym kraju. Czy został w pełni wykorzystany?

Tylko w niepełnym wymiarze. Prasa na pewno zrobiła swoje. Zawiodła jednak telewizja, zawiodło Polskie Radio. Z tak bardzo rozreklamowanego i oczekiwanego spotkania nie było ani jednej bezpośredniej transmisji. Szczególnego figla spłatało jednak Radio. Spotkanie Fibak — Andersson dawno się już skończyło, w Szwecji wynik znało już każde dziecko, a na antenie PR przekazywano minutowe wyrywki z pierwszego seta. O końcowym rezultacie tego spotkania polscy kibice dowiedzieli się najpóźniej. Podobnie było w następnych dniach meczu.

Wieczorami oglądaliśmy błyskawiczne zagrania znakomitych tenisistów. Zabrakło tylko błyskawicznej informacji. (K. F.)

Przed ucztą na korcie

Na ten pojedynek, „ostrzą sobie zęby" sympatycy tenisa. Na kortach warszawskiej Legii dojdzie do spotkania legendarnego już 18-letniego Szweda **Bjoerna Borga** z czyniącym ostatnio zadziwiające postępy **Wojciechem Fibakiem.** Obaj główni bohaterowie davis cupowego spotkania Polska — Szwecja przebywają od poniedziałku w Warszawie. Zainteresowanie meczem przeszło najśmielsze oczekiwania. O dostaniu biletu nie ma nawet co marzyć. Spotkanie to będzie obsługiwać kilkunastu dziennikarzy największych światowych agencji.

BJOERN BORG: Fibak poczynił olbrzymie postępy.

Początkowo wydawało się, iż nie zobaczymy w Warszawie znakomitego Szweda. Już w poniedziałek 6 maja rozpoczyna się bowiem w Dallas (USA) tenisowy turniej WTC „w którym suma nagród wynosi 100 tysięcy dolarów. W tym turnieju Borg ma duże szanse nawet na zwycięstwo. Mimo całej sympatii dla swej drużyny, Borg nie miał zamiaru rezygnować z tak atrakcyjnych zawodów. Szwedzka federacja znalazła więc wyjście z tej sytuacji. Kosztem kilkudziesięciu tysięcy dolarów wynajęto prywatny samolot, który wyląduje na warszawskim Okęciu w niedzielę o godz. 15.00. Jedynym pasażerem lotu do Brukseli, a później przez Atlantyk do Dallas będzie Borg. Jak z tego wynika tamtejsza federacja przykłada wielką wagę do spotkania z Polską.

A oto co powiedzieli nam o zbliżającym się pojedynku dwaj główni jego aktorzy. Oddajmy głos Bjoernowi Borgowi.

— W ciągu ostatnich miesięcy Wojciech Fibak poczynił olbrzymie postępy. To już nie ten sam zawodnik, który spotykał się ze mną w zeszłym roku w meczu pucharowym w Baastad. Praktycznie ma szanse na zwycięstwo z każdym tenisistą na świecie. Był przecież o krok od sukcesu z Nastase., „urwał" seta Connorsowi, by wspomnieć tylko o ostatnich jego wynikach. Gra z nim to dla mnie wielka przyjemność. Obaj stosujemy ten sam styl: ofensywa, częste ataki przy siatce. Słabą stroną Fibaka jest jeszcze serw. Gra na własnym korcie wyzwala w zawodniku maksimum rezerw i możliwości. Dlatego wynik naszego spotkania jest sprawą otwartą.

Z innych polskich graczy znam Niedźwiedzkiego i Nowickiego. Z tym ostatnim nawet raz przegrałem. Szkoda, że jest kontuzjowany, gdyż inaczej na pewno doszłoby pomiędzy nami do rewanżu.

Wielkim dyplomatą jest kapitan reprezentacji szwedzkiej **Lennart Bergelin. — Szanse obydwu zespołów oceniam na równe. Wy macie Fibaka a my Borga. Od dyspozycji asów atutowych zależy końcowy wynik meczu.**

A co myśli o zbliżającym się pojedynku Wojciech Fibak?

— Będzie to jedno z najtrudniejszych spotkań w mojej dotychczasowej karierze. Jak na razie kibice o moich sukcesach dowiadują się jedynie z prasy. Poza pokonaniem w ubiegłym roku Węgra Taroczego nic wielkiego jeszcze w Polsce nie zwojowałem. Dlatego właśnie obecnie, gdy uważam, że jestem w niezłej formie pragnę zaprezentować się z jak najlepszej strony.

Borg to rzeczywiście światowa ekstraklasa. Rzadko komu udało się pokonać tego młodego Szweda. Czy mam szanse? Na pewno tak. O tym spotkaniu myślę od wielu miesięcy. W wyniku tego ułożyłem sobie pewien plan taktyczny, według którego zamierzam rozegrać mecz. Wierzę, że dysponuję już takimi atutami, które pozwolą mi o ile jeszcze nie zwyciężyć to przynajmniej nawiązać wyrównaną walkę.

Nie wiem kogo wystawi do spotkania kapitan drużyny szwedzkiej, ale sądzę, że zarówno Benston jak i Andersson będą do pokonania.

WOJCIECH FIBAK: Borg to rzeczywiście światowa ekstraklasa

Kulisy 9

Wojciech Fibak (na trybunie, w swetrze), sam bardzo dużo trenuje, a chwile odpoczynku spędza... obserwując swego wielkiego rywala, Bjoerna Borga (na korcie). Fot. CAF — Matuszewski

Wojciech Fibak, ale kto drugi?

Pełne trybuny na treningach tenisistów

W piątek rozpocznie się walka

WIELKIE zainteresowanie wywołał pojedynek polskich i szwedzkich tenisistów o Puchar Davisa. Przecież to jeszcze nie właściwy mecz, a tymczasem już od poniedziałku na każdym treningu trybuny kortów stołecznej Legii codziennie są w znacznej części zapełnione.

Sympatycy „białego sportu", spragnieni dobrego tenisa, podziwiają treningi doskonałych Szwedów. Warto bowiem wiedzieć, że tenis szwedzki to nie tylko Bjoern Borg. Oczywiście jego kapitalne zagrania wywołują najwięcej oklasków, ale i partnerzy także grają efektownie.

Odnosi się to zwłaszcza do dysponującego świetnymi warunkami fizycznymi Birgera Anderssona. Niektóre jego zagrania zaskakiwały nawet samego Borga. Tak więc zwycięstwo Anderssona nad W. Fibakiem podczas niedawnego turnieju w Barcelonie nie było chyba przypadkowe. Trener Szwedów Bergelin jednak nie zdradza nadal tajemnicy, kto będzie singlistą nr 2, ale zostanie nim zapewne właśnie B. Andersson.

Kibice chcą także zobaczyć w akcji opromienionego wieloma sukcesami na kortach zagranicznych naszego asa — Wojciecha Fibaka.

Kto będzie reprezentował nasze barwy? Oczywiście W. Fibak w singlu i w deblu. Partnerem deblowym będzie na pewno J. Niedźwiedzki. A drugim singlistą?

Wielu fachowców twierdzi, że najlepszym byłby... Tadeusz Nowicki, ale — jak pamiętamy — miał wypadek samochodowy i nie jest jeszcze w formie. Tego wielokrotnego reprezentanta i mistrza kraju spotkaliśmy także na kortach Legii. Wiadomo, że nie jest brany pod uwagę przy ustalaniu składu, pomaga kolegom jako sparring-partner.

— Jak Pan się czuje? — pytamy T. Nowickiego.

— Teraz już dużo lepiej. Właściwie można powiedzieć, że z każdym dniem następuje poprawa. Dwa tygodnie temu zdjęto mi gips, a jak Pan widzi, mogę już „machać" rakietą.

— Chciałbym wziąć udział w turnieju o Puchar Ziemi Gliwickiej, który rozpoczyna się już 8 maja, a także w szczecińskim Pucharze Magnolii, w dniach 15—18 maja.

— Jak Pan ocenia formę swych kolegów?

— Kandydatura Fibaka jest bezsporna. Wojtek w porównaniu z ub. rokiem bardzo poprawił serwis, gra szybszą piłkę, jest bardziej dojrzały. Tych „drugich" jest aż... trzech. Bo nie można także nie brać pod uwagę kandydatury Cz. Dobrowolskiego. Każdy ma inne atuty. Największe szanse ma jednak chyba aktualny mistrz kraju — H. Drzymalski.

— Jako jedyny polski tenisista pokonał Pan kiedyś Borga...

— Rzeczywiście. Było to w 1973 r. na turnieju w Nicei. Wygrałem 6:2, 6:3. Borg, mimo młodego wieku, był już wtedy doskonałym tenisistą. Na następnym turnieju w Monte Carlo grał np. w finale z Nastase.

Szkoda, że T. Nowicki nie może wystąpić w tym meczu. Bjoern Borg do tej pory pamięta, że kiedyś przegrał z Polakiem Nowickim.

Mecz Polska — Szwecja rozpoczyna się w piątek o godz. 13.30. Zostaną rozegrane dwa pojedynki singlowe, Sobotni debel — o godz. 15. Natomiast w niedzielę, ze względu na konieczność wcześniejszego wyjazdu Borga, jego pojedynek z Fibakiem rozpocznie się o godz. 12.30. (am)

Kurier Sportowy

Rozmawiamy z Wojciechem Fibakiem

(DOKOŃCZENIE ZE STR. 1)

■ Czy widzi Pan jakąś różnicę między tenisem zawodowym i amatorskim?

— W tenisie na światowym poziomie podział ten zatarł się całkowicie mniej więcej w roku 1970. Dotyczy to wszystkich krajów. Amatorzy grywają jeszcze w tenisa ale na ogół prywatnie, dla zdrowia.

■ Jakie widzi Pan różnice między tenisem początków Pana kariery reprezentacyjnej (lata 1971—73) a dzisiejszym?

— W tej chwili jest większa konkurencja, olbrzymi popyt na choćby tylko niezłych graczy. Wbrew pozorom tenis jest sportem bardzo demokratycznym. Każdy, kto ma talent i dużo gra, ma wszędzie prawo startu. Mamy tu również do czynienia ze zjawiskiem intensyfikacji. Już w eliminacjach występuje ostra selekcja. Jeszcze niedawno jeździło się od czasu do czasu na większe turnieje. Dzisiaj kilkudziesięciu zawodników odgrywających czołową rolę, to globtroterzy, jeżdżący z turnieju na turniej.

■ A sama gra?

— Charakteryzuje ją wzrost poziomu przede wszystkim widoczny w grze zawodników atakujących światowy „top" z pozycji grupy średniej. O tym mówią zaciete często rezultaty asów z graczami mniej znanymi.

■ Czy o zwycięstwo walczą dziś przede wszystkim zawodnicy ofensywni?

— I, pod tym względem tenis znajduje się w stałym rozwoju. Dziś dominują zawodnicy uniwersalni. Nawet z najlepszym atakiem przy mierne defensywie nikt nie jest w stanie robić wielkich wyników. I odwrotnie. Zjawisko to ma zresztą charakter powszechny. W piłce nożnej na przykład nazywa się to futbolem totalnym.

■ Pańska recepta na sukcesy?

— Grać jak najwięcej.

■ Jeszcze niedawno Pan i niektórzy z Pańskich kolegów uznani zostali u nas za... zawodników niesubordynowanych. Dlatego, że trochę na własną rękę postanowiliście wyprofilować starty w zagranicznych turniejach. Można powiedzieć że nie tyle otworzyliście okno na tenisowy świat ile je wybiliście. W dawnej, c.k. armii austriackiej istniał niezwykle rzadko zresztą przyznawany medal (pisał o tym Boy) za... niewykonanie rozkazu. Myślę, że taki medal pasowałby do Pańskiego sweterka.

— Hm...

■ Wróćmy do warszawskiego meczu. Kto Pana zdaniem wystąpi w szwedzkim zespole jako drugi singlista?

— Chyba Bengtson. Zawodnik dysponujący silnym serwisem i dobrym woleiem.

■ Jaką rakietą gra Pan?

— Aluminiowym „Headem".

■ Ostatnie pytanie. O odpowiedź proszą m. in. „tenisiści dla zdrowia": czy stosuje Pan jakąś specjalną dietę?

— Nie. Słucham się własnego apetytu. Rano raczej jajka i sery, na obiad mięso. Piję dużo, bo dużo gram. Żeby nie było nieporozumień: soki, coca-cola, woda mineralna, herbata...

Rozmawiał (Rom.)

Wojciech Fibak w zwycięskim spotkaniu z Anderssonem. Fot. CAF — Rostak

Trzeci set był znów tylko formalnością. Szybkie prowadzenie Fibaka 2:0, chwila odpoczynku, kiedy Andersson doprowadził do stanu 3:2 i... koniec seta. 6:2 dla W. Fibaka i 1:0 dla Polski.

Pojedynek ten był magnesem pierwszego dnia, ale wszyscy oczekiwali na występ słynnego Bjoerna Borga, chociaż zdawali sobie sprawę, że H. Drzymalski stoi na straconej pozycji w spotkaniu z jednym z najlepszych tenisistów świata.

POLSKA — SZWECJA O PUCHAR DAVISA

Piątek godz. 13.00	Sobota godz. 15.00	Niedziela godz. 12.30
FIBAK — ANDERSSON	BENGTSON, NORBERG	FIBAK — BORG
? — BORG	-FIBAK, NIEDŹWIEDZKI	? — ANDERSSON

Borg i Fibak z wizytą w „PS"

We wtorek 29 bm. odwiedził naszą redakcję słynny **Bjoern Borg** w towarzystwie najlepszego polskiego tenisisty **Wojciecha Fibaka.** Dwaj rywale, których pojedynek na kortach warszawskiej Legii w meczu o Puchar Davisa wzbudza wielkie zainteresowanie, są w bardzo przyjaznej komitywie. Wymieniali m. in. uwagi na temat swoich ostatnich gier.

W imieniu redakcji „PS" pamiątkowy proporczyk i drobne upominki wręczył szwedzkiemu tenisiście z-ca redaktora naczelnego, Mieczysław Bilski. Borg dziękując stwierdził, że świetnie czuje się w Polsce i ma jednocześnie nadzieję, że słoneczna pogoda utrzyma się aż do niedzieli, kiedy grać będzie z Fibakiem. jd

Szczegóły na str. 2.

BORG JUŻ PAKOWAŁ WALIZKI...

SPORTOWY GEST PZT OCALIŁ RANGĘ MECZU POLSKA — SZWECJA

Inaczej niż przewiduje regulamin rozgrywek Pucharu Davisa ustalony został porządek gier meczu Polska — Szwecja, rozpoczynającego się w piątek 2.05 na centralnym kordzie CWKS Legia w Warszawie. Już we wtorek przed południem, podczas spotkania kierownictwa obu drużyn, z udziałem prezesa PZT **Mieczysława Borowego** i innych członków zarządu związku, polubownie (choć po ożywionej dyskusji) zgodzono się na podaną na str. 1 kolejność spotkań i zestawienie par.

Wszystko zaczęło się od tego, że kapitan drużyny szwedzkiej, **Lennart Bergelin,** powołał się na zgodę wyrażoną telefonicznie przez nieokreślonego bliżej członka zarządu PZT, na to aby Bjoern Borg w trzecim dniu meczu (niedziela) wystąpił w pierwszym spotkaniu, tak aby specjalnie zamówioną taksówką powietrzną mógł zdążyć w tym samym dniu do Londynu, a następnie odlecieć do Dallas na finałowy turniej WCT (mistrzostwa świata zawodowców).

W istocie okazało się, że nikt nie wyraził zgody na takie odstępstwo od obowiązujących regulaminów, a jedynie sekretarz generalny PZT zapowiedział, iż zarząd rozpatrzy prośbę Szwedów, nie przesądzając jaka będzie decyzja.

Żeby nie było niejasności trzeba powiedzieć, że regulamin pucharowych rozgrywek jest w tej sprawie jednoznaczny — **kolejność gier i zestawienia zawodników wyłania się drogą losowania z tenisistów,** którzy zgłoszą się do udziału w danym meczu. Losowanie to odbyło się w Warszawie w obecności kapitanów drużyn, sędziego głównego zawodów Jerzego Jarockiego i przedstawicieli prasy.

Ostatnią więc niewiadomą meczu **Polska** — Szwecja pozostała pozycja drugiego polskiego zawodnika w singlu (kandydatura Wojciecha Fibaka oczywiście nie podlega dyskusji). Prawdę mówiąc sytuacja stała się jeszcze bardziej skomplikowana niż przed kilku dniami, kiedy pod uwagę brani byli jedynie Henryk Drzymalski i Jacek Niedźwiedzki. Obecnie przybył trzeci konkurent — **Czesław Dobrowolski.** Jego ewentualny udział w meczu stał się o tyle bardziej prawdopodobny, że „Maciek" w ostatnich dniach wykazał największą zwyżkę formy, a w dodatku aktualny mistrz Polski, Drzymalski, zaczął się uskarżać na ból mięśni grzbietu.

Zanosi się więc na to, że znak zapytania wydrukowany w podanym na pierwszej stronie „PS" programie meczu, będziemy mogli zastąpić nazwiskiem zawodnika dopiero w czwartek po południu, podczas oficjalnej przedmeczowej odprawy.

Adam Choynowski

◆

NOWY JORK. Opublikowana została klasyfikacja mistrzostw WCT po turniejach grupowych. Przebywający obecnie w Warszawie szwedzki tenisista Bjoern Borg znajduje się na trzecim miejscu — 640 pkt. Borga wyprzedzają Arthur Ashe (USA) — 780 pkt. i Rod Laver (Australia) — 700 pkt. Dalsza kolejność: 4. John Alexander (Australia) — 620 pkt., 5. Roscoe Tanner (USA) — 590, 6. Raul Ramirez (Meksyk) — 560, 7. Harold Salomon

H. Drzymalski i W. Fibak bronią barw Polski

WOJCIECH FIBAK i HENRYK DRZYMALSKI bronić będą arw Polski w meczu o Puchar Davisa ze Szwecją. Kapitan użyny gości Lennart Bergelin desygnował ze swej strony do y BJOERNA BORGA oraz BIRGERA ANDERSSONA. Skład bia ustalony zostanie w ostatniej chwili, tuż przed sobotnim jedynkiem. Wiadomo jednak już dziś, iż ze strony polskiej stąpią NIEDŹWIEDZKI z FIBAKIEM.

Po ostatnich treningach na-roje w polskim zespole są bre, choć wszyscy zdają so-e sprawę z wagi pojedynku. ważnym osłabieniem jest

rzed meczem o Puchar Davi-. Ciekawe komu takie myśli rzychodzą do głowy Polakom y Szwedom?

Rys. Andrzej Stok

rak Tadeusza Nowickiego, óry po kontuzji niezwykle ybko doszedł do siebie. By-jednak już za późno, by łączyć go do składu.

Spotkanie wywołało w War-awie olbrzymie zainteresowa-ie. Od wielu dni nie ma już letów. Codziennie korty Le-ii są wprost oblegane przez ibiców. Największą atrakcją st trening znakomitego Bor-a. Na czwartkowej konferen-i prasowej zostały rozwiane ostatnie wątpliwości. 19-letni Szwed bez względu na wy-nik meczu, jaki będzie po dwóch dniach spotka się w niedzielę z Fibakiem. Przy-pominamy jeszcze raz, iż ten superatrakcyjny pojedynek zostanie rozegrany o godzinie 12.30. PZT poszedł w tym względzie na rękę Szwedom, którzy prosili o przyspieszenie spotkania, gdyż o godzinie 15.00 Borg musi opuścić War-szawę.

Po ogłoszeniu składów o-bydwu drużyn najwięcej py-tań skierowanych zostało do kapitana reprezentacji Szwe-cji L. Bergelina.

— Dlaczego zdecydował się pan na Anderssona?

— Aktualnie wykazuje naj-lepszą formę — brzmiała od-powiedź. — Wygrał ze swymi kolegami gry kontrolne. Ale chyba najbardziej istotnym w podjęciu przeze mnie takiej decyzji był fakt, że pokonał w tym roku na turnieju w Wa-lencji waszego Fibaka.

— A propos Fibaka. Jakie jest Pana zdanie na temat je-go gry?

— Fibak to talent czystej wody. W ciągu ostatniego cza-su zrobił zadziwiające wprost postępy. Jest groźny dla każ-dego tenisisty na świecie.

— Jaki będzie wynik poje-dynku Fibak — Borg?

— Trudno w tym meczu wskazać faworyta.

— Co Pan sądzi o końco-wym rezultacie meczu?

— Nie odpowiem na to py-tanie. Jestem pewien, że wal-ka będzie niezwykle zacięta. Zagadką jest dla mnie Drzy-malski. Nie znam dobrze tego zawodnika. Być może dlatego trener Gąsiorek chce nam sprawić niespodziankę. Gdy-bym wiedział, że właśnie on zagra w meczu, bardziej przy-glądałbym się jego grze na treningach.

Jednym z najszczęśliwszych ludzi na kortach Legii był mistrz Polski Henryk Drzy-malski.

— Nareszcie doczekałem się debiutu w tak ważnym poje-dynku — powiedział. — Gram w tenisa od wielu lat, ale przed spotkaniem ze Szwecją mam tremę jak nowicjusz. Chcę zaprezentować się war-szawskiej publiczności z jak najlepszej strony. Obserwowa-łem treningi Szwedów, to na-prawdę znakomici tenisiści. Z Borgiem trudno wygrać, ale wierzę, iż drugi Szwed jest do ograna.

Dziś na kortach Legii poje-dynki rozpoczynają się o go-dzinie 13.10 spotkaniem An-dersson — Fibak. W drugiej grze spotkają się Borg — Drzymalski.

Żw

Warszawa, piątek
2 maja 1975 r.
Nr 104 (7716), Wyd. A
Cena 50 gr

Sport • Sport • Sport

Polska — Szwecja 1:1

Wojciech Fibak pokonał Anderssona 6:1, 8:6, 6:2
Bjoern Borg stracił tylko 2 gemy

Wojciech Fibak Fot. Zbigniew Furman

(P) Wojciech Fibak zdobył pierwszy punkt dla Polski w meczu daviscupowym ze Szwecją, pokonując Brigera Andersso-na w trzech setach 6:1, 8:6, 6:2. W drugim spotkaniu Henryk Drzymalski zdołał „urwać" Bjoernowi Borgowi jedynie dwa ge-my, przegrywając ostatecznie 0:6, 0:6, 2:6.

W piątek o godz. 13.20 Woj-ciech Fibak i Briger Andersson, rozpoczęli pierwszy pojedynek meczu Polska — Szwecja. Już w pierwszym secie nasz repre-zentant pokazał, że jest do tego spotkania doskonale przygoto-wany. Grał dynamicznie, często przechodził z głębi kortu do siat-ki, „gnębił" przeciwnika krót-kimi zagraniami. Andersson, rozporządzający bardzo silnym serwisem rzadko wykorzystywał go za pierwszym razem, a w grze kombinacyjnej ustępował Fibakowi. W rezultacie zdobył tylko jednego gema i set zakoń-czył się zwycięstwem Fibaka 6:1.

W drugim secie Andersson grał spokojniej i bardziej dokła-dnie. Fibak prowadził 2:1, An-dersson wrównał i w pięknym stylu zdobył kolejne 3 gemy. Wydawało się, że łatwo wygra seta. Ale wtedy Fibak bezlitośnie wykorzystywał błędy Szwe-da i sam przechodził do zdecy-dowanego ataku. W rezultacie odrobił straty, w końcówce też był lepszy, wygrywając osta-tecznie 8:6.

W trzecim secie Fibak dosyć łatwo zdobył pierwsze 3 gemy. Andersson, który zaczął już zdradzać braki kondycyjne, po-derwał się jeszcze do walki, do-prowadził do stanu 3:2, ale to było wszystko na co było go stać. Fibak wygrał, zdobywając pierwszy punkt dla Polski i zre-wanżował się swemu rywalowi za niedawną porażkę w Barce-lonie.

Gromkimi brawami powitani grze przeciwstawił jednostajne uderzenie z głębi kortu, wyraź-nie bojąc się przejść do ataku. W rezultacie Borg szybko wy-grał 2 sety, nie tracąc gema. W trzecim secie przy stanie 2:0 dla Borga, Drzymalski dopingowa-ny przez publiczność kilka razy, śmielej zaatakował i zdobył w rezultacie 2 gemy.

Forma, jaką zademonstrowali główni aktorzy meczu Polska — Szwecja: Wojciech Fibak i Bjoern Borg, pozwala oczeki-wać, że ich niedzielne spotkanie może stać się prawdziwą ucztą dla wielbicieli tenisa. Dziś o godz. 15.00 rozegrana zostanie gra podwójna. Składy debla nie są jeszcze znane. (J. Z.)

O Puchar Davisa

Polska — Szwecja 1:1

Olbrzymie zainteresowanie towarzyszy meczowi tenisowemu o Pu-char Davisa Polska — Szwecja, które rozpoczęło się w piątek 2 bm. na kortach warszawskiej Legii. Po pierwszym dniu wynik jest remisowy 1:1. Wojciech Fibak zwyciężył Brigera Anderssona 6:1, 8:6, 6:2, a jeden z najlepszych tenisistów świata Bjoern Borg wygrał z Henrykiem Drzymalskim 6:0, 6:0, 6:2.

W sobotę odbędzie się gra po-dwójna. Składy obu zespołów po-dane zostaną na godzinę przed rozpoczęciem gry.

Już dawno warszawska publicz-ność nie miała okazji oglądać te-nisa na tak wysokim poziomie, jak podczas meczu Polska — Szwe-cja. Często rozlegały się „oklaski przy otwartej kurtynie". Oczywiś-cie bohaterem dnia był młodziut-ki Szwed Bjoern Borg. Jego ory-ginalny, ale niezwykle skuteczny i efektowny styl gry, zjednał mu z miejsca sympatię publiczności. „Cudowne dziecko" szwedzkiego tenisa, to gracz najwyższego for-matu. Od wielu lat warszawska widownia nie widziała tak wspa-niałej gry, jak ta, którą demon-strował Borg. Świetnie spisał się w pierwszym dniu także Wojciech Fibak, który udowodnił, że nie zmarnował szansy, jaką były dla niego ostatnie zagraniczne turnie-je. Znacznie poprawił swą grę, wzbogacił repertuar uderzeń oraz jakby dojrzał taktycznie. Niedziel-ny pojedynek Borg — Fibak bę-dzie z pewnością wydarzeniem tenisowym sezonu krajowego.

W piątek jako pierwsi wyszli do gry na kort Fibak i Andersson. Pierwszy set stał pod znakiem zdecydowanej przewagi Pola-ka, który potrzebował zaledwie 15 minut, aby pokonać niemra-wo poruszającego się Szweda 6:1. W drugim secie po serii słabszych zagrań Polaka, Andersson objął prowadzenie 5:2. Było to jednak wszystko, na co go było stać w tym spotkaniu. Często zmieniając rytm gry Fibak wyrównał na 5:5, by wygrać seta 8:6. Trzeci set był bez historii. Fibak panował nie-podzielnie na korcie, oddając prze-ciwnikowi zaledwie dwa gemy. Trzeba przyznać, że Andersson roz-czarował nieco publiczność. Grał szablonowo, nieskutecznie.

Następnie witany oklaskami po-jawił się na korcie Bjoern Borg. Ubrany w czerwony strój z napi-sem „SAS" (reklama Skandynaw-skich Linii Lotniczych) na ręka-wie. Od pierwszych piłek Borg walczył z niezwykłą zawziętością. W każde uderzenie wkładał nie-mal całą swą siłę. Jego mocno bite piłki, a przy tym silnie lifto-wane, lądowały tuż pod końco-wą linią. Szwed grał z precyzją maszyny. Nic więc dziwnego, że Henryk Drzymalski nie mógł na-wiązać z nim walki. Dopiero w trzecim secie, kiedy [illegible] dził 2:6, zdołał pr[illegible] na passę i zdobył dwa gemy. Wy daje się, że poza Fibakiem każdy z pozostałych naszych tenisistów skazany byłby na równie wysoką porażkę z Bjoernem Borgiem.

PAP

REFLEKTORY na „PS" na kibica

PRZYJEMNIE się robi na sercu, jeśli można rzucić na kibiców tak jasny snop reflektorowego światła, na jaki sobie zasłużyli po wielkim wydarzeniu tenisowym meczu Polska — Szwecja. Pięknie o widzach powiedział jeden z głównych aktorów meczu, Wojciech Fibak, w wywiadzie telewizyjnym i właściwie wiele do tego dodawać nie trzeba, poza wyrażeniem życzenia, aby polscy kibice zawsze i na wszystkich sportowych imprezach potrafili być tak bardzo fair, tak obiektywni i tak dżentelmeńscy dla gości.

Wprawdzie nie od dziś wiadomo, że widownia tenisowa ma swój odrębny charakter, swoją specyfikę: biały sport zmusza niejako do kulturalnego zachowania się wszystkich uczestników spektaklu. Ale przecież wystarczy jedna czarna owca, by zakłócić ciszę i atmosferę skupienia.

Podczas meczu Polska — Szwecja tylko pierwszego dnia można było zauważyć garstkę kibiców w stanie nie całkiem zrównoważonym, którzy zabierali głos w nieodpowiednich momentach. Uciszili jednak szybciutko zawstydzeni swoim rażącym nietaktem, kontrastującym z całą widownią.

A przecież imprez tenisowych w Warszawie jak na lekarstwo i aż dziw bierze skąd kibice nauczyli się prawidłowo reagować na wydarzenia na korcie. Widzowie (przy okazji warto odnotować rekordową frekwencję na trybunach kortów WKS Legia) bezbłędnie oceniali każde zagranie, odróżniali finezyjne uderzenie od prostego bie-du rywala. W obu wypadkach zdobywane punkty, lecz oklaski na-gradzały tylko zagrania znakomite. Bez względu na to czy ich auto-rem był Polak, czy też jego przeciwnik.

Aby nie przesadzić: czasem publiczność nie wytrzymywała z wy-buchem entuzjazmu do końca akcji. No, ale w grę wchodziły tu nerwy, zresztą takich wypadków było niewiele.

Kibice zdali więc egzamin. Myślimy, że do tej miary prawdziwie

1:1 po pierwszym dniu

Świetna postawa Wojciecha Fibaka

Olbrzymie zainteresowanie towarzyszy meczowi tenisowemu o Puchar Davisa Polska — Szwecja na kortach warszawskiej Legii. Po pierwszym dniu wynik jest remisowy 1:1.

Wojciech Fibak zwyciężył Birgera Andersson 6:1, 8:6, 6:2, a Bjoern Borg wygrał z Henrykiem Drzymalskim 6:0, 6:0, 6:2.

Dzisiaj odbędzie się gra podwójna. Składy obu zespołów podane zostaną na godzinę przed rozpoczęciem gry.

Już dawno warszawska publiczność nie miała okazji oglądać tenisa na tak wysokim poziomie, jak podczas meczu Polska — Szwecja. Często rozlegały się „oklaski przy otwartej kurtynie".

Jako pierwsi do gry wyszli na kort Fibak i Andersson. Pierwszy set stał pod znakiem zdecydowanej przewagi Polaka, który potrzebował zaledwie 15 minut, aby pokonać niezmiernie poruszającego się Szweda 6:1. W drugim secie po serii słabszych zagrań Polaka, Andersson objął prowadzenie 5:2. Było to jednak wszystko, na co go było stać w tym spotkaniu. Często zmieniając rytm gry Fibak wyrównał na 5:5, by wygrać seta 8:6. Trzeci set był bez historii. Fibak panował niepodzielnie na korcie, oddając przeciwnikowi zaledwie dwa gemy. Trzeba przyznać, że Andersson rozczarował nieco publiczność. Grał zmęczony, niesku tecznie.

Następnie witany oklaskami pojawił się na korcie Bjoern Borg. Od pierwszych piłek Borg walczył z niezwykłą zawziętością. W każde uderzenie wkładał niemal całą swą siłę. Jego mocno bite piłki, a przy tym silnie liftowane, lądowały tuż pod końcową linią. Szwed grał z precyzją maszyny. Nie więc dziwnego, że Henryk Drzymalski nie mógł nawiązać z nim walki. Dopiero w trzecim secie, kiedy Szwed prowadził 2:0, zdołał przełamać fatalną passę i zdobył 2 gemy. Wydaje się, że poza Fibakiem każdy z pozostałych naszych tenisistów skazany byłby na równie wysoką porażkę z Bjoernem Borgiem.

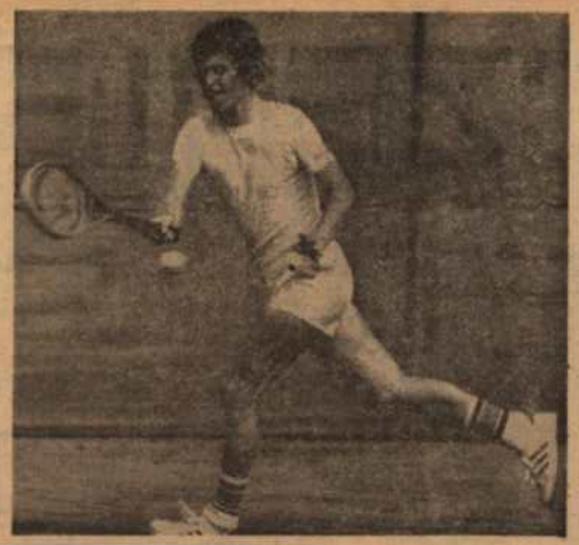

W akcji Wojciech Fibak

Szwedzki debel lepszy

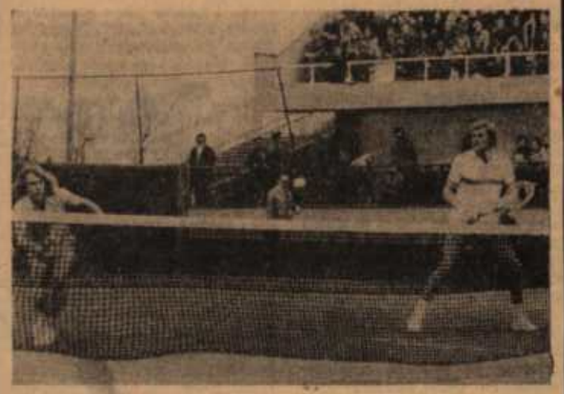

(A) W ramach meczu tenisowego Polska — Szwecja o Puchar Davisa para szwedzka Borg—Bengtson (na zdjęciu) pokonała polski debel Fibak—Niedźwiedzki 6:4, 6:2, 6:4.

Fot. Zbigniew Furmon

1:1 po zwycięstwach Fibaka i Borga

Wszyscy czekają na niedzielny „finał" dwóch najlepszych tenisistów

W MECZU o Puchar Davisa Polska — Szwecja w piątek odbyły się dwa pojedynki singlowe. W pierwszym W. Fibak pokonał B. Anderssona 6:1, 8:6, 6:2, w drugim H. Drzymalski przegrał ze słynnym B. Borgiem 0:6, 0:6, 2:6. Tak więc stan meczu po pierwszym dniu jest zgodny z przewidywaniami — 1:1.

Trybuny kortów stołecznej Legii były zapełnione do ostatniego miejsca, a przed obiektem kibice do ostatniej chwili jeszcze oczekiwali na jakieś dodatkowe bilety.

Na kort wyszli W. Fibak i B. Andersson. Nasz najlepszy tenisista bardzo chciał udowodnić, że niedawna porażka z 24-letnim Szwedem podczas turnieju w Barcelonie była tylko dziełem przypadku.

Pierwszy set (6:1) Polak rozstrzygnął na swoją korzyść w ciągu 25 minut. W tym okresie gry nasz atutowy nie popełnił chyba ani jednego błędu.

Drugi set jednak trwał aż ponad godzinę. Ani się obejrzeliśmy, a stan wynosił... 5:2 dla Szweda. Wydawało się, że W. Fibak przegra tego seta. Ale Polak o tym ani myślał.

Przyspieszył grę, zaczął częściej chodzić do siatki, urozmaicił zagrania. Na efekty nie trzeba było długo czekać. „Doszedł" Szweda i po zaciętej walce wygrał seta 8:6.

I rzeczywiście, Bjoern Borg dał prawdziwy koncert gry. Fantastyczny oburęczny bekhend, niezwykle silny i pewny forhend, kapitalny serwis, doskonała gra przy siatce, precyzja i kolosalna ambicja.

To właśnie jest chyba najgodniejsze podkreślenia. Mistrz pokazał, że należy walczyć o każdą piłkę i tak też robił. Co prawda Drzymalski niezbyt często go do tego zmuszał, ale kilkakrotne, pełne poświęcenia zagrania młodego Szweda wywoływały aplauz na widowni.

Można chyba bez przesady powiedzieć, że tak grającego tenisisty nie widzieliśmy jeszcze w Polsce. „Cudowne dziecko" sprawdziło się i u nas. H. Drzymalski był zupełnie bezradny.

Czy oznacza to, że W. Fibak nie ma szans w niedzielnym pojedynku ze szwedzkim 19-latkiem? Przyznajmy, niezbyt wielkie, ale na pewno ma. Jesteśmy pewni, że będzie chciał je wykorzystać, a to gwarantuje rywalizację na wysokim poziomie.

Przedtem jednak — już dziś, w sobotę, o godz. 15 — zostanie rozegrany pojedynek deblowy. Kto wie, czy nie na miarę zwycięstwa w całym meczu.

ADAM MOLAK

1:1 ze Szwecją po pierwszym dniu

Trzysetowe zwycięstwa Fibaka i Borga

Na kortach warszawskiej Legii rozpoczął się mecz tenisowy o Puchar Davisa pomiędzy Polską i Szwecją. W pierwszym dniu obie drużyny zdobyły po jednym punkcie: Wojciech Fibak wygrał z Birgerem Anderssonem 6:1, 8:6, 6:2, a Henryk Drzymalski przegrał z Bjoernem Borgiem 0:6, 0:6, 2:6.

Nie wiem, czy to ostatnie sukcesy Wojciecha Fibaka na zagranicznych kortach budzą u rywali respekt, czy były jakieś inne powody zdenerwowania Anderssona. W każdym razie pierwszy set tych tenisistów wyglądał tak jak — gdyby Polak był nauczycielem, zaś Szwed początkującym uczniem. Pięć pierwszych gemów odbyło się bez żadnej walki. Andersson psuł proste piłki. Szósty, co prawda wygrał, ale nie dlatego, że przestał się denerwować. Po prostu Fibak popełnił kilka błędów.

Na szczęście dla widzów w drugim secie przeciwko Fibakowi stanął jak gdyby zupełnie inny zawodnik. Andersson wygrał pierwszego gema, który trwał bodaj dłużej niż wszystkie siedem, pierwszego seta, poczuł się na korcie swobodnie. Prowadził 5:2 z faworyzowanym rywalem! Nie wygrał tego seta, bo Fibak, bardzo zmobilizowany, odrabiał systematycznie straty, doprowadził do stanu remisowego w gemach na 5:5. Później był jeszcze remis 6:6 i dwa ostatnie okazały się formalnością.

Trzeci set był podobny do pierwszego, z tą może różnicą, że po prowadzeniu Fibaka 3:0 Andersson zdołał poprawić wynik na 3:2. W ostatnich trzech gemach już ustępował zdecydowanie.

Publiczność czekała oczywiście na Borga. Od lat nie było takiej tenisowej sławy w Warszawie.

Borg wygrał 12 pierwszych gemów bez najmniejszego trudu, podobnie następne dwa w ostatnim secie. Dopiero wtedy Drzymalski pozbył się respektu dla utytułowanego rywala. Spróbował śmielej odbijać piłkę, kilka razy zaatakował przy siatce i „urwał" gema. Oczywiście burza braw powitała ten przerywnik monotonnego pojedynku.

Borg przegrał również następnego gema i wtedy chyba Drzymalski naprawdę uwierzył, że tę sławę można pokonać, jeżeli nie w całej partii i setach, to przynajmniej chociaż w gemach. Musiał uwierzyć, bo również w piątym, przy swoim serwisie, był tuż, tuż od takiego rozstrzygnięcia. Zabrakło jednej wygranej akcji.

Borg jest graczem dużego formatu. Jego wyniki i miejsca w międzynarodowych klasyfikacjach wyjaśniają to dokładnie. Natomiast aby odpowiedzieć na pytanie dlaczego jest czołowym tenisistą świata trzeba już go zobaczyć. Tenis w jego wydaniu to nie gra pełna sztuczek, urozmaiconych uderzeń piłki. Wali ją za każdym razem, albo prawie za każdym razem bardzo silnie i nadaje jej taką rotację, aby po odbiciu od kortu prędkość była jak największa. Mało jest w jego grze defensywnych uderzeń, przy pomocy których tenisista albo się broni, albo liczy na to, że być może rywal nie trafi w kort. To jest tenis ofensywny, który można określić tak: „ja chcę wygrać", a nie „czekam aż rywal przegra". (and)

Wojciech Fibak serwuje podczas spotkania z Anderssonem.

Fot. M. BILLEWICZ

Polska — Szwecja 1:1

Wimbledon po warszawsku

FIBAK — BORG. Do zobaczenia w niedzielę. Fot. L. Dzikowski

Po pierwszym dniu oczekiwanego z olbrzymim zainteresowaniem spotkania o Puchar Davisa Polska — Szwecja wynik brzmi 1:1. Wojciech Fibak pokonał Birgera Anderssona 6:1, 8:6, 6:2. W drugim pojedynku Bjoern Borg zwyciężył Henryka Drzymalskiego 6:0, 6:0, 6:2. Takich tłumów na meczu tenisowym nie widziano w stolicy od lat. Bo okazja była zupełnie wyjątkowa: do Polski przyjechał jeden z najlepszych tenisistów świata 19-letni Borg.

Faworyci nie zawiedli. Choć znacznie cięższą przeprawę miał Fibak. Po zwycięstwie w pierwszym secie 6:1, wydawało się, że dalsze to już formalność. Tymczasem w drugim Andersson zmobilizował się. Ze stanu 2:1 dla Fibaka wyciągnął na 5:2. W tym decydującym momencie nasz tenisista pokazał jednak wielką klasę. Wpierw wyrównał na 5:5, by ostatecznie zwyciężyć 8:6. Trzeci set był już raczej formalnością. Załamany Andersson nie próbował stawiać poważniejszego oporu.

Warto w tym miejscu podkreślić sportowy gest Fibaka. W pierwszym gemie drugiego seta, w momencie przewagi naszego gracza Andersson zaserwował tzw. asa. Jeden z sędziów — mimo że piłka była prawidłowa — krzyknął „out". Drugi serwis w takiej

(Dokończenie na str. 2)

PUBLICZNOŚĆ JEST INNA NIŻ ZWYKLE. O kuluarach kortu piszemy na str. 2.

Polski debel Fibak — Niedźwiedzki nie stanął na wysokości zadania. Miał jednak za przeciwników Bengtssona i Borga. Fot. M. Stawiarski

Deblowa niespodzianka szwedzkiego kapitana

(Dokończenie ze str. 1)

przy stanie 2:0 dla Polski nikt nie zmusi mnie do gry w debla. Nie lubię tej konkurencji, poza tym nie miałem okazji trenować w tym roku gry podwójnej.

Jeszcze gdy po pierwszym dniu wynik brzmiał 1:1, Borg nie zmienił swego zdania. Kapitan szwedzkiej drużyny Bergelin, na pytanie ygnuje do gry w debla chciał dać jednoznaczwiedzi, jednak sugeudział Borga jest rakluczony.

tko to okazało się jedymną zasłoną. Gdy iej drużynie zajrzało widmo porażki, kapigelin sięgnął po swą tutową. Przeciwko Fiz Niedźwiedzkim wyborg — Bengtsson.

rwszym secie gra była dość wyrównana, ale tylko do stanu 3:3. Od tego momentu goście przejęli inicjatywę. Przełamali serwis Niedźwiedzkiego i nie mieli już później żadnych trudności z wygraniem seta. Niestety Jacek Niedźwiedzki był najsłabszym graczem na korcie... Popełniał wiele fatalnych błędów, psując szereg prostych piłek. Przeciwnicy bardzo szybko zorientowali się, iż należy grać właśnie na niego. Ta taktyka przyniosła spodziewane rezultaty. Drugi set był jeszcze krótszy. Trwał zaledwie 15 minut i zakończył się wynikiem 6:2. W tym okresie Wojciech Fibak został całkowicie wyeliminowany z gry.

W trzecim secie, chociaż Polacy poderwali się do walki, nawet dla niezbyt zorientowanego kibica było sprawą pewną, iż nie oni wyjdą z tej batalii zwycięsko. Tak też się stało. Mocny smecz Bengtssona zakończył ten, niestety, nierówny pojedynek.

Po spotkaniu Polacy opuszczali kort w nie najlepszym nastroju. — **Gdy dowiedzieliśmy się, że wystąpi Borg — stwierdził Fibak — wiedzieliśmy, iż będzie to niezwykle trudny pojedynek. Borg zaskoczył mnie wspaniałą dyspozycją. To on był motorem wszystkich aacji tego duetu. Bengtsson był mniej pewny, zwłaszcza w wymianie piłek przy siatce. Piję sobie w, drugą, gdyż mimo wszystko spotkanie to było jednak do wygrania. Niestety z Jackiem Niedźwiedzkim ani razu nie graliśmy w tym roku. Tych kilka wspólnych treningów przed spotkaniem ze Szwecją nie wystarczało.**

Bjoern Borg po zakończonym debiu nie miał specjalnej ochoty na rozmowę z dziennikarzami. — **Pojedynek był interesujący — powiedział — mimo iż Polacy trochę mnie zawiedli. Widać jednak, że Niedźwiedzki nie był w swej szczytowej formie. Prawdę powiedziawszy przed debiem w naszej ekipie trwały dość długie dyskusje na temat składu w jakim wystąpimy. Ostatecznie kapitan Bergelin przekonał mnie, bym jednak mimo wszystko zagrał. Nie chciałem sprawić kolegom zawodu. Zwycięstwo w Pucharze Davisa ma przecież swą wymowę w tenisowym świecie.**

Gdy po kilkunastu minutach opuszczaliśmy korty Legii, w pobliżu toczył się jeszcze wyścig kolarski o puchar MON. Jakże wielkie było nasze zdziwienie, gdy wśród kibiców obserwujących zmagania za-

SPORT

Wimbledon po warszawsku

(Dokończenie ze str. 1)

sytuacji jest zawsze słabszy przez co łatwiejszy do przyjęcia. Tak było w istocie. Fibak nie chciał jednak wygrywać na skutek pomyłki i świadomie wybił piłkę daleko poza linię i w rezultacie przegrał gema.

Drugi pojedynek Borg — Drzymalski był właściwie bez historii. Używając terminologii piłkarskiej była to gra do jednej bramki. Do rozstrzygnięcia była tylko kwestia: ile gemów wywalczy Polak?

Po zakończeniu meczu z Borgiem koledzy pociesz jak mogli naszego debiutanta.

FIBAK: „Grałeś bardzo dobrze. Borg zaskoczył mnie wspaniałą dyspozycją. Obserwuję go od czech lat jak najpiękniejszą niewczynę. Znam jego wady i zaety, to co pokazał przeszło jednak moje oczekiwanie. Dobrze że masz o już za sobą".

GĄSIOREK (trener naszej reprezentacji): „Wszystko będzie zależało od debla. Najprawdopodobniej nie wystąpi Borg, który nie lubi grać z partnerem. Po tym co pokazał Andersson nasze szanse są wcale niemałe. Jeżeli wygramy grę podwójną, Szwedzi znajdą się w kłopocie. Wówczas pojedynek Fibak — Borg urasta do zupełnie innego rozmiaru. Gdyby Wojtek nawet przegrał ten mecz, pozostałaby nam jeszcze jedna możliwość. Uważam, że Drzymalski ma szanse w pojedynku z Anderssonem. Nie należy się sugerować wynikiem spotkania z Borgiem. Drzymalskiego w dwóch pierwszych setach zgubiła trema. Później nieco się już rozegrał. Warto podkreślić, iż Szwed bardzo chciał wygrać ten pojedynek do zera. Taki wynik uzyskany w Pucharze Davisa liczy się w świecie".

Szwedzi nie są pewni końcowego wyniku. Z rozmów jakie prowadzili ze sobą w szatni po zakończeniu meczu wynika, że boją się debla. Wasz reporter podsłuchał krótką wypowiedź Borga, który stwierdził, że poważnie obawia się spotkania z Fibakiem. „Ważne — powiedział szwedzkim dziennikarzom — *jaki będzie wynik po dwóch dniach. Inaczej się gra przy stanie 2:1 a inaczej przy 1:2*". — „*Ten Drzymalski mimo tak wysokiej porażki nie jest zły* — uzupełnił wypowiedź swego rodaka kolegi Andersson. — „*Nie chciałbym z nim grać przy stanie 2:2*".

J. ŻWAN

W kuluarach kortu

TENIS NIE JEST NORMALNYM SPORTEM. Publika jak na „Konfrontacjach": gwiazdy filmu i estrady, pisarze, red. Tomaszewski ze słuchawkami na uszach, red. Hopfer w żółtym trenczu, i wszyscy oni na odległość wyciągniętej ręki. Można poprosić o ogień, zapytać o to, co sądzą... no w ogóle porozmawiać.

DO WARSZAWY PRZYJECHAŁ BORG. Podczas meczu Fibaka z Andersaonem skromniutko siedział na stołku, opatulony w owerol i jadł bułkę. Ludzie na korty „Legii" niby przyszli właśnie dla niego, ale tak naprawdę, to przyszli dla siebie. Inżynier Jacek Grzywiński wyjaśnia:

— Na tenisie się nie znam, nie wiem nawet, w jaki sposób oblicza się punkty. Bilet dostałem od szefa, który akurat źle się czuł musiał wyjechać. Jest fajnie, odpoczywam. Myślę, że za jakąś godzinę będę już wiedzieć, o co w tej grze chodzi. Na razie łudzi nie pytam, byłoby jakoś głupio. Wydaje mi się jednak, że nie tylko ja jestem na tej trybunie „ciemny". Tylko że nikt się do tego nie przyzna.

WIDOWNIA NA MECZU TENISOWYM JEST INNA NIŻ ZWYKLE. To nie ci sami kibice, którzy sto metrów dalej, na stadionie piłkarskim piją wódę i rzucają w sędziów petardami. Na korcie tak się zachowywać nie wypada. Są takie długie minuty, kiedy panuje cisza jak makiem zasiał. Słychać tylko uderzenia piłki o rakiety i modulowane głosy sprawozdawców. I panuje zwyczaj nagradzania brawami także przeciwnika. Stołeczna gastronomia ujawnia żyłkę hazardzisty i obstawia przejścia schludnymi bufetami z kiełbasą na gorąco, coca-colą i napojami cytrusowymi. Nikt się nie pcha, nie kłóci, bo przecież jakoś głupio.

O 17.00 MECZ SIĘ SKOŃCZYŁ. Ludzie wychodzili z kortów jak z teatru, a nie ze sportowej areny, dowoleni, kultur

Piszemy o tym, kuluarach meczu cja z myślą o tykiórzy na „Legi tylko 6 tys. osób i im przykro. Zwsięgna okazja w warzysko - kulturimprezie trafi sidobniej dopiero zwet jeszcze późnibak i jego koledzza hotel „Forum"

SPORT

JAN MAKOWSKI

FAIR PLAY

itd

I dlatego wysoko cenić należy sportową postawę Wojciecha Fibaka, który mimo „zaleceń" trenera nie chciał faulem wygrać z Borgiem. Nie przedłużał tendencyjnie gry, nie brał niepotrzebnych przerw, nie symulował kontuzji, bądź skurczów mięśni, wiedząc, że w określonej porze przyleci po Szweda samolot i jeżeli do tego czasu mecz się nie zakończy, to będzie on musiał zejść z kortu i oddać punkt walkowerem. Z takiej szansy Fibak nie skorzystał. Grał, jak przystało na prawdziwego sportowca, z wielką wolą zwycięstwa, a uległ ostatecznie lepszemu

Deblowa niespodzianka szwedzkiego kapitana

Na mecz o Puchar Davisa z Polską przyjechali Szwedzi bardzo pewni siebie. W swej ekipie mieli przecież Andersona, Bengtsona no i przede wszystkim asa nad asy — wspaniałego Borga. Tak więc wynik spotkania wydawał się być z góry przesądzony. Młody

Brawa dla Wojciecha Fibaka

Dokończenie ze str. 1

nąć na 2:1. W decydującym momencie zaczął padać deszcz. Na rozmokłym korcie lepiej czuł się zawodnik Szwecji, który potrafił poruszać się z niezwykłą lekkością. Borg objął prowadzenie 5:3 a następnie wygrał pierwszego seta 6:4.

Porażka w pierwszym secie zdeprymowała Polaka i w drugim grał mniej starannie. Nie więc dziwnego, że Borg wygrał drugiego seta dość łatwo 6:1.

Trzeci set to najbardziej porywająca i dramatyczna walka. Mimo prowadzenia przeciwnika Fibak zdołał jeszcze raz poderwać się do walki. Dość nieoczekiwanie objął prowadzenie 4:3, dyktując tempo i narzucając przeciwnikowi swój styl.

Borg z najwyższym trudem odrobił stratę dwóch gemów, obejmując prowadzenie 5:4. Potem sytuacja odmieniła się i po serii świetnych skrótów Polak prowadził 6:5 a więc kolejna szansa dla Fibaka wywalczenia seta. Polak w ostatnich gemach może zbyt ryzykownie stakował, nie zawsze w odpowiednich momentach stosował skrót. Ostatniego seta, on rów nocześnej walce wygrał Borg, 8:6.

W ostatnim spotkaniu Henryk Drzymalski przegrał z Birgerem Andersonem 2:6, 0:6, 2:6. Końcowy wynik meczu 4:1 dla Szwecji, która awansowała do następnej rundy Pucharu Davisa.

Lennart Bergelin — kapitan reprezentacji Szwecji:

„W pojedynku Borg — Fibak zachwycili mnie swą postawą obaj partnerzy. Borg — ponieważ wal czył w specyficznych warunkach, nie tylko z przeciwnikiem, lecz również z zegarem oraz Fibak — bo grał po rycersku, nie próbując wykorzystać okoliczności. Był to dramatyczny, piękny mecz, tym bardziej denerwujący, że nieustan nie padający deszcz groził w każdej chwili przerwaniem gry co przekreśliłoby szanse Borga. Jestem zadowolony, że mamy to już za sobą, spodziewam się dalszego awansu również po wyjazdowym meczu z RFN".

Laszlo Geredi (Węgry) — sędzia naczelny spotkania:

„Poza pogodą wszystko było w warszawskim meczu daviscupowym „na medal". Imponują mi po stępy Fibaka, którego rozwój śledzę bacznie od kilku lat, dostrzegając zresztą analogie między nim i naszym talentem Balazsem Taroczym. Stoczyć piękny pojedynek z tak świetnie usposobionym Borgiem było wielkim wyczynem. Świetna była publiczność. Fibak jest już dojrzałym graczem. Dowodem tego jest fakt, iż nie deprymowała go tak liczna widownia — czasem przecież „własne ściany" nie pomagają lecz przeszkadzają. (PAP)

*

Mówili po meczu:

Wojciech Fibak: „Cieszę się, że pokazałem iż polscy tenisiści są w stanie walczyć z graczami świa towej ekstraklasy. Niestety, nie mogę być w pełni zadowolony, po nieważ nie zrealizowałem swojego planu taktycznego. Miałem za zadanie zmiękczać długie crossy Bor ga i przygotowywać pozycje do kontrataków. W sumie jednak ata kowałem chyba zbyt rzadko, a na mokrym korcie i grając ciężkimi piłkami trudno było stosować wygrywające, kończące akcje, uderzenia".

Bjoern Borg: „Jak zapowiadałem był to ciężki mecz. Wojtek z meczu na mecz staje się lepszym graczem. Nie jest to już ten sam tenisista, z którym udało mi się przed rokiem stosunkowo łatwo wygrać. Niestety nie dopisała nam pogoda, a Wojtek grał pod presją własnej publiczności. Nie zawsze jest to dobre, gdyż często doping przeszkadza w grze. Muszę przyznać, że walka była bardzo wyrównana. Było tak nawet w drugim secie, choć wynik wydawałby się temu zaprzeczać. Mam nadzieję jeszcze kiedyś zagrać z Fibakiem i wcale nie jestem przekonany, jaki będzie wynik takiego spotkania".

WOKÓŁ KORTU

PO PIERWSZYM DNIU meczu W. Fibak powiedział: „Borg zaskoczył mnie wspaniałą dyspozycją. Obserwuję go od lat trzech, znam jego wady i zalety, ale nigdy nie widziałem Bjoerna w tak znakomitej formie. Drzymalski nie miał żadnych szans. W piątek nie wygrałby chyba również Connors". Po niedzielnej grze słowa te nie straciły nic na aktualności.

☆

SZWEDZI BARDZO obawiali się rezultatu debla. Nawet Andersson zdobył się na komplement mówiąc: „Nie chciałbym grać z Drzymalskim przy stanie 2:2". Obawy okazały się płonne, lecz nie ma w tym winy bardzo słabo spisującego się Niedźwiedzkiego. Po prostu 10 dni zgrupowania przedmeczowego nie da się zrównać z wieloletnim udziałem w wielkich turniejach.

☆

MECZ POLSKA — SZWECJA raz jeszcze dowiódł jak wielką popularnością cieszy się tenis w naszym społeczeństwie. Rzecz jednak w tym aby oglądano tenis na najwyższym poziomie i wówczas nawet sportowy Kopciuszek może znaleźć się w centrum zainteresowania. Warto podkreślić, iż na trybunach, obok działaczy i zawodników od lat związanych z białym sportem, znalazło się również wiele gwiazd filmu, estrady, a także liczni aktorzy i literaci.

☆

BOHDAN ŁAZUKA, podobnie jak Holoubek czy Alina Janowska, lubi od czasu do czasu złapać za rakietę. Całej trójki nie zabrakło oczywiście przy korcie. Spytałem popularnego aktora jaki wynik przewiduje w meczu Polska — Szwecja. Odpowiedział: „Przegramy albo wygramy 2:1 lub 3:2. Wszystko będzie zależało od formy Fibaka..." (sg)

NASZYM ZDANIEM

Uczta na korcie

Gdy przed rokiem zjawił się w Wimbledonie tłumy kibiców roztrzaskały ogrodzenie wokół kortów. Policja musiała użyć siły. W Warszawie wystarczyły wzmocnione posterunki służby porządkowej i obecność milicjanta przed Grand Hotelem, gdzie zamieszkał najpopularniejszy na świecie Szwed, chłopak, który w 19 roku życia przemił nawet sławę Grety Garbo, zawojował również polskich kibiców.

Dzięki Borgowi przeżyliśmy wspaniałą tenisową ucztę. Trzy warszawskie występy złotowłosego młodzieńca na długo wejdą do żelaznego repertuaru wspomnień i opowiadań. Pokazał tenis na najwyższym poziomie; przekonał wszystkich, że i w tej bardzo przecież starej grze, można wymyślić coś nowego. Bjoern Borg podważa utarte kanony. Forehand wykonuje przedramieniem jak w ścięciu pingpongowym. Piłki z lewej strony uderza oburącz, serwis nie zawsze trafia w punkt i — podobnie jak smecz — nie jest najsilniejszą bronią. A jednak większość jego piłek sprawia ogromne trudności przeciwnikom, a niektóre są wręcz nie do odbicia...

Borg nie czekał na błędy Polaków. Atakował i wygrał trzy krotnie w wielkim stylu!

Drugim wielkim aktorem wspaniałego spektaklu na kortach Legii był Wojciech Fibak. Potwierdził sygnalizowane wcześniej postępy. Grał lepiej niż rok temu z Taroczym, o niebo skuteczniej niż wówczas, gdy walcząc o mistrzostwo Polski uległ Drzymalskiemu. Dla niego i Borga z całego kraju zjechały się rekordowe tłumy, a bilety na czarnym rynku 10-krotnie przekroczyły nominalną cenę. 22-letni poznaniak, chociaż uległ w niedzielnym „finale", jest bezsprzecznie najlepszym polskim tenisistą. Walcząc nadal z czołówką światową (już w środę odlatuje na cykl turniejów w RFN) wkrótce może nawiązać do wielkich wyczynów Jędrzejowskiej czy Skoneckiego.

Skoro już wspomnieliśmy dawne czasy. Dzięki meczowi Polska — Szwecja tenis znów znalazł się na pierwszych stronach gazet, ba, przyćmił nawet ligowe rozgrywki piłkarzy. Wspaniały sport znalazł się w centrum zainteresowania. Na jak długo i co z tego dobrego wyniknie?

Odpowiedź negatywna nie wchodzi w rachubę. Sport cieszący się na całym świecie fantastycznym i nadal wzrastającym powodzeniem musi odzyskać w Polsce należną mu rangę.

ST. GARCZARCZYK

Borg — Fibak 6:4, 6:1, 8:6

Jeszcze nie tym razem...

NA kortach warszawskiej Legii zakończył się mecz daviscupowy Polska — Szwecja i praktycznie zakończył się wielki tenis na naszych kortach. Puchar to jedyna szansa, aby oglądać u nas najlepszych na świecie. Przynajmniej w tej chwili. Do następnej rundy przeszli Szwedzi, wygrywając w Warszawie 4:1. A więc jeszcze nie tym razem...

Kiedy po pierwszym dniu, po pewnym zwycięstwie Fibaka nad sparaliżowanym pucharowym debiutem Anderssonem i jednostronnej pokazówce Drzymalskim było 1:1 liczyliśmy po cichu na debla. Ale w grze podwójnej Fibak i Niedźwiedzki niewiele mieli do powiedzenia przeciwko parze Borg — Bengtson (6:4, 6:2, 6:4 dla Szwedów).

2:1 dla gości, ale mało kto zastanawiał się nad tym, czy mamy jeszcze 10 czy 20 procent szans na zwycięstwo w tym meczu. Wszyscy czekali na pojedynek Borga z Fibakiem. Piękny obiekt Legii wypełniony był do ostatniego miejsca, sporo ludzi nasłuchiwało odgłosów z kortów, zza płotu.

Fibak stawał na głowie, aby urwać choćby jednego seta Borowi...

Wynik wszyscy znamy 6:4, 6:1, 8:6 dla Szweda. Borg wygrał dwa razy więcej gemów od Polaka. Ale musiał walczyć o zwycięstwo. Ciężko walczyć. I to jest najważniejsze. Fibakowi nie udało się to o czym marzył: nie udało mu się wygrać choćby jednego seta. Znał wartość swego przeciwnika i wiedział, że wygrać z nim trzy jeszcze nie jest w stanie. Drugi set może nieco ogólny score, ale nawet najlepszym tenisistom zdarza się taki set. Ważne były dwa pozostałe. Borg jest jednym z najlepszych w tej chwili tenisistów świata, a na kortach ziemnych może najlepszym. Gra wspaniale, jest szybki, niezwykle zwinny. Silnie bije oburącz, z bekhendu, jego „mijanki" są niezawodne.

Do niedawna klasowych graczy dzieliliśmy na tych, którzy sukcesy zawdzięczają przede wszystkim żelaznej grze z głębi kortu i tych, którzy skutecznie atakowali przy siatce. Borg, tak jak i Connors, to nowa epoka w tenisie. Oni atakują z ogromną dynamiką z każdej pozycji, również z końcowej linii.

Borg umie wszystko, choć ma dopiero 19 lat. W meczu z Fibakiem [illegible] za tym sporo szczęścia, ale — [illegible]yznał to sam Fibak — szczęściu razem sprzyjało lepszemu.

[illegible] grał bardzo dobrze. Jeszcze [illegible] będzie wygrywał z Borgiem [illegible] kiedyś może i mecze.

[illegible]ększym atutem Fibaka — [illegible] mi zaraz po grze Lenart [illegible] kiedyś czołowy gracz świata, [illegible]typy szwedzkiej — jest jego

W drugim dniu spotkania — gra podwójna. Uważana często przy spotkaniach o „Puchar Davisa" za kluczowy punkt programu. Przeciwko zaplanowanej parze polskiej Fibak—Niedźwiedzki wystąpił jeden z najlepszych na świecie debli Borg—Bengtson. Szkoda, że Jacek Niedźwiedzki nie wytrzymał napięcia tego pojedynku. Obok kapitalnych zagrań popełnił zbyt wiele fatalnych błędów. W pierwszym secie Polacy prowadzili równorzędną walkę, w drugim nastąpiło załamanie i łatwy sukces Szwedów. W ostatnim secie przy stanie 4:3 serwował Bengtson, cztery kolejne błędy Niedźwiedzkiego i koniec meczu — 6:4, 6:2, 6:4 dla pary szwedzkiej.

K. PUSZKARZEWICZ

Duże brawa dla W. Fibaka

(Ciąg dalszy ze str. 1)

ziom tego widowiska. Poza tym Borg grał nerwowo, ponieważ przed kortami czekała na niego taksówka, którą miał udać się na lotnisko Okęcie, gdzie czekał już na niego samolot specjalny do Londynu. W niedzielę o godz. 18.00 sławny tenisista szwedzki udał się specjalnym samolotem na turniej WCT do Dallas.

Pojedynek Fibak — Borg odbywał się więc w atmosferze podenerwowania.

Wojciech Fibak udowodnił podczas meczu ze Szwecją, że nie zmarnował wielkiej szansy, jaką były dla niego ostatnie zagraniczne turnieje. Jego gra jest obecnie dojrzalsza, bogatsza technicznie i taktycznie. Nie dorównuje wprawdzie klasą Borgowi, ale jeśli jego talent będzie rozwijał się dalej jak dotychczas, to w przyszłości ma szanse być graczem wysokiej klasy międzynarodowej. Szwedzcy obserwatorzy spotkania — Bergelin, Lunquist nie szczędzili pochwał pod adresem polskiego zawodnika, podkreślając, że droga do sukcesów prowadzi tylko dzięki pracy.

Aktualny mistrz Polski Henryk Drzymalski znacznie ustępował poziomem swemu koledze z drużyny. Wprawdzie walczył ambitnie, ale w pojedynkach ze Szwedami nie zdołał zdobyć ani jednego seta.

Pasjonujący pojedynek W. Fibak - B. Borg

Przez trzy dni na kortach warszawskiej Legii walczyli tenisiści Polski i Szwecji. Stawką spotkania był awans do następnej rundy Pucharu Davisa. Zwyciężyli Szwedzi 4:1.

Wczoraj, w ostatnim dniu meczu, Bjoern Borg (Szwecja) po interesującej grze pokonał Wojciecha Fibaka 6:4, 6:1, 8:6, a Birger Andersson (Szwecja) wygrał z Henrykiem Drzymalskim 6:3, 6:0, 6:2.

Niedzielne pojedynki, które obserwowało 5 tys. widzów, rozgrywane były przy niesprzyjającej deszczowej pogodzie.

Najważniejszym wydarzeniem trzydniowych zawodów był oczywiście pojedynek Borg — Fibak, na który sympatycy sportu tenisowego czekali z olbrzymim zainteresowaniem od wielu tygodni. Należy żałować, że niesprzyjająca pogoda obniżyła nieco po-

(Ciąg dalszy na str. 2)

BJOERN BORG i WOJCIECH FIBAK — POKAZ PIĘKNEGO TENISA

TAKIEGO kompletu, jak w niedzielne popołudnie na trybunach otaczających centralny kort Legii — jeszcze na tenisie nie było. Teoretycznie — wg liczby kart wolnego wstępu — widzów było 5,5 tysiąca. W rzeczywistości jednak zmieściło się ich dobrze ponad 6 tysięcy.

Niedziela, 4.V

WIELKI TENIS W CHŁODZIE I DESZCZU

Magnesem, który ściągnął miłośników tenisa, tak licznych mimo zimnej, deszczowej pogody, **był pojedynek, jaki miały stoczyć pierwsze rakiety obu reprezentacji, sławny Bjoern BORG i odnoszący w ostatnim okresie sukcesy w turniejach międzynarodowych, Wojciech FIBAK.**

Aktorzy tego widowiska nie sprawili widzom zawodu. Spotkanie stało na wysokim, chwilami najwyższym poziomie. W pierwszym secie gra była zupełnie wyrównana. Fibak wiedział doskonale, że nie może z takim bombardierem jak Borg wdać się w „wymianę ciosów". Starał się więc co chwilę zmieniać szybkość i długość piłki, aby w ten sposób wybić przeciwnika z uderzenia. Od czasu do czasu stosował też skróty lub zaskakiwał przeciwnika atakami przy siatce. Borg w pełni doceniał rywala, więc nie pozwalał sobie ani na chwilę na rozluźnienie uwagi, na moment dekoncentracji. Fantastyczne wręcz wyczucie, refleks i szybkość z jaką poruszał się po korcie pozwoliły mu zwycięsko wybrnąć z wielu trudnych sytuacji, w jakie zapędził go Polak.

Szwedowi w kilku bardzo ważnych momentach dopisało szczęście. Dwukrotnie zniwelował przewagę Fibaka dzięki piłkom, które odbijając się od taśmy zmieniły zaskakująco kierunek lotu.

Drugiego seta Polak, speszony utratą seta, o którego walczył z taką zawziętością, grał bez poprzedniej koncentracji i konsekwencji. Przegrał go, ale nie tak łatwo, jak wskazywałby wynik.

W trzecim secie oglądaliśmy nie tylko wielki tenis, ale też przeżywaliśmy ogromne emocje. Obaj tenisiści szli „łeb w łeb" do stanu 5:5. W jedenastym gemie Fibak zdobył się na niezwykły wyczyn, wygrywając gema serwisowego Borga, mimo iż ten prowadził 40:15! Szwed jednak natychmiast zrewanżował się Polakowi, przełamując jego serwis.

Ostatni, 14 gem tego seta, był wręcz dramatyczny. Przy stanie 30:40 Polak obronił pierwszą piłkę meczową, atakując po serwisie przy siatce. Później Fibak miał dwie przewagi, ale nie udało mu się ich wykorzystać. Drugi meczbol. Tu Fibak pokazał jak trzeba walczyć. Zepsuł pierwszy serwis, ale po drugim nieoczekiwanie ruszył do siatki. Borg zdeprymowany wyrzucił return w aut. **Wreszcie trzeci meczbol. Fibak dobrze zaserwował, błyskawicznie znalazł się przy siatce i miał piłkę na rakiecie. Jego mocno, nie do sparowania, bity wolej w róg kortu o centymetry wyszedł w aut...**

Borg miał szczęście. Miał je też poprzednio, kiedy nagły poryw wiatru zatrzymał zagraną przez niego piłkę idącą wyraźnie w aut. Tak jednak jest, że w tenisie szczęście zwykle sprzyja lepszym. Borg był lepszy, jeszcze tym razem.

Wojciech Fibak — Bjoern Borg 4:6, 1:6, 6:3 (mecz trwał 135 minut).

Nasz drugi singlista, Henryk Drzymalski, również w pojedynku z drugą rakietą Szwedów nie miał wiele do powiedzenia. Po uzyskaniu prowadzenia 3:2 w pierwszym secie, przegrał 10 kolejnych gemów! W trzecim secie również wyraźną przewagę miał Andersson.

Henryk Drzymalski — Birger Andersson 6:3, 6:0, 6:2 (85 minut).

Potężne uderzenie Bjoerna Borga przebiło rakietę Fibaka? Nie. To tylko niezamierzony efekt spowodowany przez lampę nad wyjściem z trybun.

Pojedynek Borga z Fibakiem trwał 135 minut i dostarczył sześciu tysiącom widzów wielkich emocji. Po pasjonującej, na wysokim poziomie grze zwyciężył doskonały tenisista szwedzki 6:4, 6:1, 8:6.

Fot. „PS" Mieczysław Szymkowski

Piątek, 2.05.

„GŁOWA" FIBAKA

Fibak w pierwszym spotkaniu meczu nadspodziewanie łatwo pokonał Andersona. Nasz reprezentant zawdzięcza to przede wszystkim doskonałej taktyce. Nie wdawał się w „bijatykę" z przeciwnikiem ostrzelanym w wymianie szybkich piłek podczas treningów z Borgiem. Każda z piłek posyłanych przez Polaka była inna — to podcinana, to liftowana, to płaska, to wysoka, to ślina, to znów „szmata" na środek kortu. Andersson, spodziewający się zupełnie innej gry, był bezradny.

W drugim secie Fibak chciał nieco wzmocnić grę — przyśpieszyć tempo wymian... I oto bezradny dotychczas Szwed stał się od razu groźnym przeciwnikiem. Od stanu 2:3 Polak wrócił do poprzedniej taktyki i wygrał seta. W trzecim gra była najlepsza. Fibak częściej atakował przy siatce i tam zagrał kilka pięknych woleji. Szwed w sumie rozczarował, Polaka zaś należy pochwalić za taktykę (to również ukłon pod adresem kpt. Dondajewskiego i trenera Gąsiorka). Fibak nie sprawił jednak wrażenia, że jest w szczytowej formie — popsuł zbyt wiele piłek w łatwych sytuacjach.

RECITAL BORGA

Krótko trwało to spotkanie, więc niewiele o nim powiem. Był to jednostronny popis Borga. Kończący w czerwcu 19 lat, szwedzki fenomen wzniósł się chyba na szczyt swoich możliwości. Drajwy z forhendu i bekhendu, mocno liftowane, tak że przypominały niekiedy pingpongowe „top spinny", śmigały błyskawicznie nad siatką, po kozie jeszcze nabierając szybkości. Padały one zwykle tam gdzie przeciwnikowi było najmniej wygodnie. Henryk Drzymalski, zawodnik regularny, bardzo ambitny, ale nie mający zbyt wielkiego bagażu technicznego, odbijał ile mógł z lawiny zasypujących go ciosów. Wszystko co zdołał zdziałać to wprowadzić przeciwnika w jeszcze lepsze uderzenie.

Nie jest to pretensja pod adresem mistrza Polski. Robił co mógł, ale Borg grający tak jak w piątek, jest z pewnością najlepszym tenisistą świata na kortach ziemnych. „Nie znam takiego, który mógłby bez szkody dla zdrowia" przyjąć z nim otwartą, szybką grę.

Wojciech Fibak wie o tym doskonale.

Gry pojedyncze:
Wojciech Fibak — Birger Andersson 6:1, 8:6, 6:3 (110 min.)
Henryk Drzymalski — Bjoern Borg 0:6, 0:6, 2:6 (65 min.).

Sobota, 3.05.

PODWÓJNA ROZPACZ

Gra podwójna, przy remisowym stanie punktowym meczu, ma zwykle decydujące znaczenie. Kapitan drużyny szwedzkiej, zrażony chyba niebyt udanym debiutem daviscupowym Anderssona, postanowił do debla desygnować, obok pewniaka Bengtsona, doświadczonego w ciężkich bojach Borga. Będący w wybornej formie młody tenisista szwedzki spisał się w grze podwójnej bardzo dobrze (morderczo węgiel returnyj, co nie zmienia faktu, iż rasowym debilstą on nie jest i chyba nie będzie. Najlepszym zawodnikiem na korcie, mimo pewnej nieruchawości i kłopotów przy wolejach z niskich piłek, był Ove Bengtson — świetnie serwisujący, zbijający bezapelacyjnie każdą wyższą piłkę. Wygrał on wszystkie swoje serwisy.

O naszej parze nie można, niestety, powiedzieć, zbyt wiele dobrego. Fibak starał się jak mógł, kilka razy zagrał pięknie w bardzo trudnych sytuacjach, ale jego partner w rzadkich wypadkach był mu sprzymierzeńcem. Niedźwiedzki jest nie tylko bez formy w sensie ściśle tenisowym, ale brak mu też podstawowej sprawności fizycznej.

Gra podwójna: Wojciech Fibak, Jacek Niedźwiedzki — Ove Bengtson, Bjoern Borg 4:6, 2:6, 4:6 (75 minut).

To był tenis!

WARSZAWA (Tempo). Olbrzymie zainteresowanie towarzyszyło meczowi tenisowemu o Puchar Davisa Polska — Szwecja. Trybuny Legii były za szczupłe, by pomieścić wszystkich chętnych oglądania tak atrakcyjnych pojedynków, a szczególnie spotkania jednego z najlepszych tenisistów świata Bjoerna Borga z Wojciechem Fibakiem. Szwedzi wygrali 4:1, awansując do dalszych rozgrywek. Jedyny punkt dla biało-czerwonych zdobył Fibak. Drzymalski i Niedźwiedzki nie prezentują jeszcze klasy umożliwiającej prowadzenie równorzędnej walki ze Szwedami. Być może Tadeusz Nowicki w swej szczytowej formie mógłby pokusić się o sukces w meczu z Anderssonem?

Najważniejszym wydarzeniem meczu Polska — Szwecja był pojedynek Borg—Fibak. Wspaniałe widowisko w dwóch odsłonach z piętnastominutowym antraktem. W pierwszym bowiem i trzecim secie oglądaliśmy obustronnie wspaniałą grę. Polak stanowił wówczas równorzędnego partnera dla młodziutkiego, choć sławnego już Szweda.

W pierwszym secie początek należał do Fibaka, wygranie przez Wojtka pierwszego gema widownia skwitowała burzą oklasków. W końcówce bardziej opanowany Borg pewniej punktował i wygrał seta. Potem nastąpiła niespodziewana „przerwa", Fibak

(Dokończenie na str. 3)

POLSKA — SZWECJA 1:4

Tylko Wojciech Fibak nawiązał równorzędną walkę ze Szwedami. Foto „TEMPO" — W. Książek

To był tenis!

(Dokończenie ze str. 1)

jakby zwątpił w swe siły i oddał drugiego seta prawie bez walki. Zaniepokojenie na widowni: czy Polak znowu się odnajdzie?

Trzeci set Borg prowadził 2:1, potem przy olbrzymim aplauzie publiczności Fibak 3:2 i 4:3. Znowu okres słabszej gry Fibaka i kolejne dwa gemy dla Szweda. Jeszcze raz Wojtek zrywa się do walki, prowadząc 6:5. Aż do ostatniej piłki Polak nie rezygnuje z walki. **Świetny Szwed jednak był lepszy i wygrał ostatecznie 6:4, 6:1, 8:6.** Z satysfakcją należy podkreślić, że w tym wspaniałym widowisku Polak nie był statystą. Często przejmował inicjatywę, często gościł pod siatką. Fibak nie wytrzymał jednak spotkania psychicznie, za bardzo „chciał wygrać", psuł zupełnie łatwe piłki.

W drugim niedzielnym spotkaniu **Drzymalski przegrał z Anderssonem 3:6, 6:6, 2:6.**

Inauguracyjny pojedynek stoczyli Wojciech Fibak i Birger Andersson. Pierwszy set trwał zaledwie kwadrans — 6:1 dla Polaka. W drugim, po szeregu błędach Fibaka Szwed prowadził 5:2, jednak Polak skoncentrował się i doprowadził do stanu 5:5. Seta tego Fibak rozstrzygnął na swą korzyść 8:6. To załamało Anderssona, ostatni, trzeci set bez historii — 6:2 dla Fibaka i całe spotkanie 3:0. Była to typowa walka o punkty, nie tak dynamiczna i ofensywna jak się spodziewaliśmy. Całkowicie rozczarował Andersson, grając zbyt szablonowo. Jak sam się przyznał będzie mu coraz trudniej odnosić zwycięstwa nad Fibakiem.

Bohaterem piątku był młodziutki Szwed Bjoern Borg. Jego oryginalny, niezwykle skuteczny styl wybił z uderzenia stremowanego mistrza Polski Drzymalskiego. **Borg wygrał**

Po Pucharze Davisa

Czy w przyszłym roku Warszawa nie zapomni o tenisie?

BJOERN BORG w tej chwili znajduje się w Dallas. Wojciech Fibak w Monachium. Obydwaj wezmą udział w bardzo ważnych dla nich turniejach tenisowych.

W prasie pojawiły się tytuły: „Tym razem wygrał jeszcze Borg". Czy rzeczywiście? Śmiem wątpić, czy Fibak kiedykolwiek „dogoni" rewelacyjnego Szweda.

Ale przecież nie o to chodzi. 19-letni Szwed uważany jest powszechnie za największy talent tenisowy w historii tej dyscypliny sportu.

Gra jego jest pozornie zaprzeczeniem nowoczesności. Po prostu kapitalne, niszczące uderzenia z prawej i lewej strony — słynny oburęczny bekhend i miażdżący forhend. Co nie oznacza, że nie potrafi skrócić piłki, minąć rywala. Doświadczył tego nasz Fibak. Borg jest bezwzględny, każdy błąd wykorzystuje bezlitośnie.

Właśnie Fibak powiedział po meczu: „Borg nie musi chodzić do siatki. Jego liftowane uderzenia z głębi kortu są wystarczające". Widzieliśmy to sami.

Pojedynek Borga z Fibakiem dał jednak polskiemu tenisowi bardzo wiele. Jeszcze rok temu nie mogliśmy w ogóle marzyć, ażeby nasz zawodnik mógł stoczyć wyrównany pojedynek z taką sławą. Trzeci tenisista świata; takiego tenisa jeszcze nie widzieliśmy.

Tymczasem W. Fibak walczył. Mógł nawet wygrać seta. Okazuje się, że droga wybrana przez niego — przypomnijmy bowiem dyskusje o celowości wyjazdów za granicę i początkowe „potępienie" — jest słuszna. Tylko w pojedynkach z najlepszymi można dojść do wysokiego poziomu.

Ważne jest, że Fibak to wykorzystał. Przestał być przeciętniakiem, stał się zawodnikiem, o którym powinno być coraz głośniej. Zobaczył, jak pracują najlepsi tenisiści świata. Dał tego próbkę na treningach przed meczem. Partnerzy się zmieniali, a on trwał na korcie. Jak najwięcej grać, chociaż pot zalewał oczy.

Innych jego kolegów, niestety, jeszcze nie bardzo na to stać. Efekty widzieliśmy takie w meczu ze Szwedami. Byli po prostu słabi.

I tutaj trzeba podkreślić jeden fakt. Nareszcie otwarta została „furtka" na świat dla naszych tenisistów. Jeżdżą, grają, zdobywają doświadczenie, zajęty

grę. Różnie. Rozwiązało się sznurowadło, wpadło coś do oka. „nawaliła" rakieta...

Nie takiego nie „zademonstrował". Grał jak mógł najlepiej, w prawdziwie sportowej rywalizacji szukał szansy pokonania słynnego rywala.

Przegrał... i wygrał. Brawo. Na razie życzmy naszemu tenisiście powodzenia na zagranicznych kortach. A w przyszłym roku może znów cała Warszawa będzie wybierała się na korty Legii.

ADAM MOŁAK

Gorączka na korcie

Od czasu oddania do użytku hotelu „Forum", którego elewacja podzieliła mieszkańców Warszawy na dwa wrogie obozy, nie było takiej „szwedzkiej" gorączki w stolicy. Sam mecz Pucharu Davisa Polska—Szwecja nie wzbudziłby tylu emocji, gdyby nie zapowiedziany w nim udział pierwszej rakiety świata na kortach ziemnych wg. listy WTC, Bjoerna Borga. Przyjedzie czy nie — zastanawiano się i w kulturalnych salonach stolicy i na ciuchach, gdzie tenisowe koszulki szły jak woda. W końcu warto pokazać Szwedom, że jak wielki tenis to wielki, choćby tylko z ubiorów publiczności.

Kasjer dostał trzy dni wolnego, prezes Borowy z Polskiego Związku Tenisowego twierdzi, że prawie tydzień trwała przedsprzedaż biletów w „Orbisie" i „Spatifie". Faktem jest, że biletów na mecz tenisowy Polska— Szwecja nikt z bliska nie widział. Chętni tenisowych wrażeń płacili przed wejściem na korty nawet po 200 zł za bilet. A dwóch Szwedów koniki „trzasnęły" nawet na 30 dolarów od jednej karty wstępu.

Bjoern Borg zawitał do Warszawy. Już miesiąc przed meczem kierownictwo szwedzkie starało się uzyskać zgodę strony polskiej, by Borg grał pierwszy pojedynek w ostatnim dniu spotkania, inaczej nie zdążyłby na turniej do Dallas, gdzie czekają na niego Ramirez (Meksyk), Connors i Smith (USA) oraz sto tysięcy dolarów. Specjalnie wynajęty za 15 tys. dolarów — samolot, którym miał się udać do Londynu, by zdążyć na kolejny do USA, musiał wystartować z Okęcia punktualnie o godzinie 15.15 w niedzielę.

Na korty przy Myśliwieckiej może wejść tylko sześć tysięcy ludzi, ale już pierwszego dnia weszło siedem tysięcy. Tłum przykrył wszystkie skrawki betonowych trybun, barierki i schody. Nastrój panował tak podniosły, że w trakcie gry sześciu setów, z ławek nie dobiegł ani jeden gwizd. Niestety tylko pierwszego dnia.

Mecz rozpoczęła walka kierownictw. Strona polska, wyrażając zgodę na występ Borga jako pierwszego w niedzielnych pojedynkach, chciała, by jego przeciwnikiem był Fibak. Szwedzi chcieli, by losować jego przeciwnika, na co PZT nie wyrażał zgody. Zgodnie z regulaminem Pucharu Davisa należy losować kolejność wszystkich pojedynków. W końcu Borg rozpakował walizki, jako że mecz kierownictw zakończył się remisem. Fibak z Borgiem mieli grać w niedzielę w pierwszym pojedynku.

Lennart Bergelin, kapitan gości był umiarkowanym optymistą. Twierdził, iż: **„Mecz będzie ciężki, ale wygrają Szwedzi".** Bjoern Borg chwalił Fibaka: **„Wojtek już wiele umie".** Swej szansy zwycięstwa mieliśmy szukać w deblu zakładając, iż Fibak i Drzymalski wygrają z drugim szwedzkim singlistą Anderssonem. Tym bardziej, iż Borg oświadczył: **„Nie wystąpię za nic w grze podwójnej".**

Bjoern Borg zdążył na samolot. Fibak przegrał z nim po raz czwarty 6:4, 6:1, 8:6.

— Tak jak się spodziewałem — oświadczył po meczu Borg — **pojedynek był bardzo ciężki. Fibak za każdym razem gra lepiej. To nie ten tenisista, z którym wygrywałem niedawno bez trudu. Podziwiam jego rycerskość — wiedział iż przeciąganie pojedynku w czasie może doprowadzić do mojego kreczu, a jego zwycięstwa. Wielu by się na to pokusiło.**

Późnym popołudniem udało mi się przyłapać zdenerwowanego i zmordowanego obowiązkami prezesa PZT, MIECZYSŁAWA BOROWEGO, z którym odbyłem rozmowę:

— Mecz wywołał niesamowite zainteresowanie. Co wy na to?

M. BOROWY: Cieszymy się bardzo. To duża szansa polskiego tenisa!

— To za mało. Jeden dobry mecz i dwie sławy na korcie miłośnikom tenisa nie wystarczą. Zwłaszcza, że takie spotkanie odbywa się raz na rok, albo jeszcze rzadziej...

M. BOROWY: — Nasi tenisiści grają coraz lepiej. Jak będą grać dobrze, okazji będzie więcej...

— Polski tenis to Fibak. Nie ma zaplecza. Co gorsza, nie ma tenisa „w narodzie". Kortów coraz mniej, talentów coraz mniej...

M. BOROWY: — Kortów coraz więcej. W ub. roku po raz pierwszy w okresie powojennym osiągnęliśmy dodatnie „saldo" — zlikwidowanych zostało 16 placów do gry, nowych zbudowaliśmy 48. Zostaje — plus 32. Rok w rok tak dalej, i można myśleć o umasowieniu tej dyscypliny sportu...

— Problem jest ze sprzętem. Brakuje rakiet, piłek...

M. BOROWY: — Już nie. W tym samym roku 74 sprowadziliśmy z zagranicy tyle rakiet, ile w minionym trzydziestoleciu łącznie — mianowicie 1200. Przedtem roczny import wahał się w granicach 25—30. To coś znaczy. Jest natomiast problem inny — brak ludzi, którzy uczyliby tej gry. W ciągu jednego sezonu zorganizowaliśmy kurs dla 50 osób. To sporo, ale potrzeby są bez porównania większe. Gdybyśmy mieli 500 instruktorów, to też byłoby za mało...

— Czy Prezes gra w tenisa?

M. BOROWY: — Tak, na „Warszawiance"...

— A ile osób nie ma takiej możliwości?

M. BOROWY: — Na pewno sporo, kilkadziesiąt, może nawet kilka tysięcy. Ale będzie lepiej. Naprawdę! Tenisem zajmują się obecnie nie tylko kluby, którym gracze „relaksowi" nie są potrzebni, lecz również ogniska TKKF. To jest wspólna akcja obliczona na lata. Teraz jesteśmy „kopciuszkiem", ale np. w 1980 roku powinniśmy być społeczeństwem, które tenis zna nie tylko z transmisji telewizyjnych. Wiemy, że ludzie lubią tę grę i sami chcą się w nią bawić. Poczekajmy na efekty, które na pewno będą...

*

W ostatnim dniu meczu zapytałem kilku wybitnych znawców sportu, co sądzą o publiczności tak tłumnie okupującej korty Legii i tak źle zachowującej się podczas meczu. Interesowało mnie między innymi, czy to ci sami ludzie, którzy jeszcze gorzej zachowują się podczas meczów piłkarskich na sąsiednim stadionie.

Inżynier JACEK GMOCH, były piłkarz, trener, futbolowy mistrz strategii: — **To nie ci sami. Przecież tu nikt nie klnie. Ludzie nawet uciszają się nawzajem, bo tenis wymaga spokoju. Dla kibica taki mecz to święto. Borga zobaczą raz i koniec. Fibak też jest właściwie dobrym znajomym tylko z telewizji. U nas przecież tenisa nie ma. Tenis czasami bywa...**

BOHDAN TOMASZEWSKI prowadził transmisję dla radia i tv, zabierał głos w „Radio-kurierze" i Sportowym Magazynie Informacyjnym po ostatnim dzienniku.

Bohdan Tomaszewski, który ma tę przewagę nad rodakami, że na tenisie zna się, że był równocześnie z królową angielską na centralnym korcie Wimbledonu, że rozmawiał całkiem prywatnie z Cochetem, grał z Metrewelim, i że wreszcie podziwiał na własne oczy urok i elegancję von Cramma, dla którego przed wojną mdlały w pierwszych rzędach najpiękniejsze kobiety, zapytany o ocenę publiczności odpowiedział jednym zdaniem:

— Widziałem gorszą!

TOMASZ HOPFER, który zasady tenisowej punktacji ma w małym palcu:

— Przyszedłem obejrzeć mecz, bo sam gram. Co krok spotykam znajomych i okazuje się, że oni też grają. Ale ogromnej większości siedzących na trybunach osób nie znam. I to chyba nie są tenisiści... Drażni mnie, gdy ludzie biją brawa nie dlatego, że naszemu udał się smecz, ale po kiksie przeciwnika. Rozumiem, gdy Borg wbija piłkę w siatkę. Fibak uzyskuje przewagę. Ale z tego powodu nie należy się cieszyć i to głośno. Tenis wymaga spokoju i koncentracji.

MARZENIA O AWANSIE POLSKIEJ DRUŻYNY W PUCHARZE DAVISA MUSIMY ODŁOŻYĆ NA PRZYSZŁOŚĆ. FIBAK URATOWAŁ NASZ HONOR ZDOBYWAJĄC JEDEN PUNKT, A PRZEGRAĆ Z BORGIEM NIE WSTYD. WIĘC MIMO PORAŻKI 1:4 I TAK DŁUGO BĘDZIEMY MÓWIĆ O MECZU POLSKA — SZWECJA.

J. JANUSZ
Fot. L. Dzikowski

Gorączka na korcie

Od czasu oddania do użytku hotelu „Forum", którego elewacja podzieliła mieszkańców Warszawy na dwa wrogie obozy, nie było takiej „szwedzkiej" gorączki w stolicy. Sam mecz Pucharu Davisa Polska—Szwecja nie wzbudziłby tylu emocji, gdyby nie zapowiedziany w nim udział pierwszej rakiety świata na kortach ziemnych wg. listy WTC, Bjoerna Borga. Przyjedzie czy nie — zastanawiano się i w kulturalnych salonach stolicy i na ciuchach, gdzie tenisowe koszulki szły jak woda. W końcu warto pokazać Szwedom, że jak wielki tenis to wielki, choćby tylko z ubiorów publiczności.

Kasjer dostał trzy dni wolnego, prezes Borowy z Polskiego Związku Tenisowego twierdzi, że prawie tydzień trwała przedsprzedaż biletów w „Orbisie" i „Spatifie". Faktem jest, że biletów na mecz tenisowy Polska— Szwecja nikt z bliska nie widział. Chętni tenisowych wrażeń płacili przed wejściem na korty nawet po 200 zł za bilet. A dwóch Szwedów koniki „trzasnęły" nawet na 30 dolarów od jednej karty wstępu.

Bjoern Borg zawitał do Warszawy. Już miesiąc przed meczem kierownictwo szwedzkie starało się uzyskać zgodę strony polskiej, by Borg grał pierwszy pojedynek w ostatnim dniu spotkania, inaczej nie zdążyłby na turniej do Dallas, gdzie czekają na niego Ramirez (Meksyk), Connors i Smith (USA) oraz sto tysięcy dolarów. Specjalnie wynajęty za 15 tys. dolarów — samolot, którym miał się udać do Londynu, by zdążyć na kolejny do USA, musiał wystartować z Okęcia punktualnie o godzinie 15.15 w niedzielę.

Na korty przy Myśliwieckiej może wejść tylko sześć tysięcy ludzi, ale już pierwszego dnia weszło siedem tysięcy. Tłum przykrył wszystkie skrawki betonowych trybun, barierki i schody. Nastrój panował tak podniosły, że w trakcie gry sześciu setów, z ławek nie dobiegł ani jeden gwizd. Niestety tylko pierwszego dnia.

Mecz rozpoczęła walka kierownictw. Strona polska, wyrażając zgodę na występ Borga jako pierwszego w niedzielnych pojedynkach, chciała, by jego przeciwnikiem był Fibak. Szwedzi chcieli, by losować jego przeciwnika, „na co PZT nie wyraził

M. BOROWY: — Nasi tenisiści grają coraz lepiej. Jak będą grać dobrze, okazji będzie więcej...

— Polski tenis to Fibak. Nie ma zaplecza. Co gorsza, nie ma tenisa „w narodzie". Kortów coraz mniej, talentów coraz mniej...

M. BOROWY: — Kortów coraz więcej. W ub. roku po raz pierwszy w okresie powojennym osiągnęliśmy dodatnie „saldo" — zlikwidowanych zostało 16 placów do gry, nowych zbudowaliśmy 48. Zostaje — plus 32. Rok w rok tak dalej, i można myśleć o umasowieniu tej dyscypliny sportu...

— Problem jest ze sprzętem. Brakuje rakiet, piłek...

czy to ci sami ludzie, którzy jeszcze gorzej zachowują się podczas meczów piłkarskich na sąsiednim stadionie.

Inżynier JACEK GMOCH, były piłkarz, trener, futbolowy mistrz strategii: — **To nie ci sami. Przecież tu nikt nie kinie. Ludzie nawet uciszają się nawzajem, bo tenis wymaga spokoju. Dla kibica taki mecz to święto. Borga zobaczą raz i koniec. Fibak też jest właściwie dobrym znajomym tylko z telewizji. U nas przecież tenisa nie ma. Tenis czasami bywa...**

BOHDAN TOMASZEWSKI prowadził transmisję dla radia i tv, zabierał głos w „Radio-kurierze" i Sportowym Magazynie Informacyjnym po ostatnim dzienniku.

INNA GRA

Przy stanie Bjoern Borg z bekhendu zbija wysoką piłkę, którą przed chwilą posłał z głębi kortu Wojciech Fibak.

Fot. EUGENIUSZ WARMIŃSKI

BJOERN BORG pokazał tenis jakiego nikt nigdy w Polsce nie oglądał. Nawet w porównaniu do tego co na warszawskich kortach zaprezentowali Cochet, Tilden, Cramm, Perry, Rossewall czy Hoad w swoich latach najznakomitsi ze znakomitych. Borg jako tenisista jest zjawiskiem niezwykłym, a jego gra inna niż przywykliśmy uznawać za wzór doskonałości. Niezwykłością w karierze dziewiętnastoletniego Szweda jest fakt, że zdołał się wspiąć na szczyt w tak młodym wieku. Zawdzięcza to niewątpliwie wrodzonemu talentowi, ogromnej dynamice sprawiającej, że wszystkie uderzenia są atakiem, że w każde wkłada wszystkie siły. Trzeba ich mieć bez liku, trzeba wierzyć w swoje zapasy energii. Trzeba mieć także stalowe nerwy albo ich nie mieć w ogóle, aby nie bać się ryzyka, nie pomyśleć o taktycznych zagrywkach. Nie dodaję, że wszystko to razem prowadziłoby do niczego, gdyby nie świetne opanowanie techniki, bez której „chcieć" nie udałoby się zamienić na „móc". Mój sąsiad na trybunach po pierwszych gemach powiedział: „Bjorn nie chodzi do siatki, cóż to za nowoczesny tenis?". On nie musi nigdzie chodzić miły panie, on z głębi kortu uderza tak mocno i tak szybko jak inni to robią przy siatce!

Zastanowiła mnie jednak uwaga pewnego znawcy tenisa, który przypatrując się grze Szweda rzucił pytanie: „Dobrze, a co będzie jak Borgowi zabraknie po latach młodzieńczego temperamentu i tych sił witalnych, będących dziś motorem każdej akcji? Czym je zastąpi nie mając opanowanych klasycznych uderzeń i nawyku prawidłowego ustawiania się?" Nie podejmuję się rozstrzygnąć tej wątpliwości, sądzę jednak, że nie bez racji została podniesiona.

Drugi główny aktor polsko-szwedzkiej batalii to niewątpliwie WOJCIECH FIBAK. Czego się nauczył w ciągu roku, a przede wszystkim w czasie trzymiesięcznych turniejów na amerykańskiej ziemi? Czy zrobił postępy i na czym one polegają? Pytam o to samego Fibaka, przypominając mu naszą rozmowę sprzed roku, kiedy grę w tenisa określiliśmy jako połączenie baletu z geometrią:

„To się nie da tak podzielić. Jakby pan zapytał Connorsa czy Nastase, odpowiedzieliby zapewne, że Fibak dobrze biega, że jest sprawny ruchowo, a więc podkreślaliby walory ze sfery baletu. Tu w Polsce słyszałem pochwały, że lepiej niż poprzednio radzę sobie z rozwiązywaniem zadań, polegających na posyłaniu piłki tam gdzie należy, a więc zadań z dziedziny geometrii. W moim przekonaniu zdobyczą amerykańskich spotkań jest taka pewność w grze, która niemal gwarantuje, że przestałem przegrywać ze słabszymi, a z lepszymi z reguły nawiązuje walkę. Nie jest to szczyt szczęścia, ale na pewno dobra pozycja wyjściowa na jutro. Nie będę mówił o tym czego nauczyłem się z dziedziny techniki i taktyki, bo byłby to dla pana czytelników wykład zbyt nużący. Jak mi się zdaje wiem i umiem z tego zakresu więcej niż przed rokiem".

WIESŁAW GĄSIOREK, trener naszej reprezentacji na to samo pytanie odpowiedział:

„Wojtek niewątpliwie dojrzał, gra mądrzej, zwiększył repertuar uderzeń. Na pewno lepiej serwuje, co jak wiadomo było jego słabą stroną. Ale nie tylko tutaj widać poprawę. Edukacja na amerykańskich kortach polegała na doskonaleniu rzemiosła pod każdym względem. Dzięki temu zaliczyć go możemy obecnie do szerokiej czołówki światowej. A za dwa, trzy lata, jak sądzę, będzie grał tak skutecznie jak Borg, któremu ustępował wyraźnie, ale którego zmusił do wysiłku. Dojdzie Wojtek do tego nie taką drogą jak Szwed, bo to zupełnie inne typy".

Jeżeli o mnie chodzi, cenię sobie poznański upór i konsekwencję Wojtka, a co do ukrytych rezerw, więcej ich widzę mimo wszystko w rozdziale pod tytułem balet niż w zakresie geometrii.

Mecz ze Szwedami przegraliśmy 1:4. Rozczarowani mogą być tylko niepoprawni optymiści. No bo przecież nawet Fibak lepszy niż kiedyś i niż dzisiaj, to jeszcze nie drużyna i nie polski tenis. Wielkie zainteresowanie meczem, pokaz gry w wykonaniu dwóch asów być może sprawi, że coś i u nas ruszy się z miejsca i wyrosną dla Fibaka równorzędni partnerzy.

EDWARD STRZELECKI

tartem W. Fibaka

jnych turniejach

Fibak, którego postawa
powym meczu ze Szwe-
ita nie tylko publiczne
dzonej na kortach war
Legii, tak wiele satys-
wrócił w poniedziałek
po kolejnym turnieju
odowym rozegranym w
n. Po spotkaniu z B.
Fibak wyjechał do sto-
rii dosłownie w ostatniej
ć może to w pewnym
decydowało o jego po-
ierwszej rundzie z Ame
Dickiem Dellem 3:6,
ibak bynajmniej nie szu
siebie usprawiedliwień.
m — mówi — gdyż po
łem źle".
st bardzo wartościowy
anotował poznaniak w
ając w parze ze znako-
ibistą CSRS Janem Ko-
konał w finale Karla
Milana Holecka 2:6, 6:9,
est to największy suk-
ańskiego zawodnika w
wójnej. Obsada turnieju
ła silna. Dość wspom-
w ćwierćfinale odpadła
ase — Villas!
edziałku Wojciech Fibak
będzie w następnych
międzynarodowych. Naj
międzynarodowych mi-
ch RFN w Hamburgu,
w międzynarodowych mi
ch Włoch w Rzymie i
w międzynarodowych mi
ch Francji w Paryżu.
mónachijskim doświad-
Fibak zamierza nadać się
urgą wcześniej, zbrać się
alić do warunków tam
ch, innych piłek itd. Zy
astępnych sukcesów.
(ad)

20
MAJA
1975 R.

IĘSTWO FIBAKA HAMBURGU

G. 19.5. W Hamburgu roz-
międzynarodowe, tenisowe
stwa RFN. W pierwszej
jciech Fibak odniósł swój
dzynarodowy sukces, zwy-
anego tenisistę meksykań-
quina Loyo-Mayo 6:1, 6:2.

Drugie zwycięstwo iecha Fibaka

URG. W drugiej rundzie
rodowych tenisowych
v RFN, Wojciech Fibak
Amerykanina Aristide
6:2.
samej rundzie Rumun
ase zwyciężył Anglika
Stilwella 7:5, 6:1.

Wojciech Fibak w ćwierćfinale

Fibak wywalczył awans
tu Międzynarodowych Mi-
FN w Hamburgu (Grand
oria AA). W ćwierćfinale Fi-
nał rewelację turnieju,
ecci 6:1, 8:1. Pecci, mistrz
wygrał eliminację, w
rundzie wyeliminował ra-
a RFN Fassbendera, a w
prezentanta Hiszpanii Hi-
Przeciwnikiem Ficaka w
ćwierćfinale będzie Włoch Bertolucci. Fibak wspólnie z Czechosłowakiem Kodeszem pokonał w deblu Taylora i Dibley'a (W. Bryt.) 6:3, 6:3.

Inne wyniki:
Nastase — Gottfried (USA) 7:5, 6:1; Taylor — Filol (Chile) 6:4, 8:6, 6:2; Parun — Meiler 6:3, 6:4; Kary — Panatta 7:5, 6:4; Taylor — Solomon 7:3, 7:6

ACH

Dobra passa Fibaka trwa

Wojciech Fibak awansował do ćwierćfinału międzynarodowych tenisowych mistrzostw RFN. W III rundzie Fibak pokonał reprezentanta Paragwaju Viktora Pecci 6:3, 6:1.

Po zwycięstwie w grze pojedyńczej, Wojciech Fibak wystąpił w I rundzie gry podwójnej wraz z Czechosłowakiem Janem Kodeszem. I znów Polak awansował do następnej rundy po zwycięstwie nad silną parą brytyjsko-australijską Taylor i Dibley 6:3, 6:2.

Dopiero w finale porażka debla J. KODESZ –W. FIBAK

W HAMBURGU odbyły się Międzynarodowe Mistrzostwa RFN (Grand Prix kategoria AA). Wojciech Fibak w ćwierćfinale gry pojedynczej przegrał z drugą rakietą Włoch, Paolo Bertoluccim (obecnie jednak lepszym niż Panatta) 6:7, 6:7.

W grze podwójnej tenisista polski, w parze z Janem Kodeszem (CSRS), odniósł ponowny sukces (para ta wygrała poprzednio turniej Grand Prix w Monachium). W ćwierćfinale Kodesz i Fibak pokonali Włochów Bertolucciego i Panattę 6:4, 6:1, a w półfinale reprezentantów RFN Fassbendera i Pohmanna 6:3, 6:4.

W finale debla Hiszpanie Manuel Orantes i Juan Gisbert pokonali parę polsko-czechosłowacką Wojciecha Fibaka i Jana Kodesza 6:3, 7:6.

W finale gry pojedynczej kobiet Renata Tomanova (CSRS) zwyciężyła Japonkę Kazuko Sawamatsu 7:6, 5:7, 10:8.

Inne wyniki.

Gra pojedyncza, 1/4 finału: Kodesz — Vilas 6:2, 6:3; Nastase — Taylor 6:1, 7:5; **1/2 finału:** Kodesz — Bertolucci 4:6, 6:3, 2:6, 7:5,6:3; Orantes — Nastase 7:5, 6:4, 2:6, 6:7, 7:5; **finał:** Orantes — Kodesz 4:6, 6:2, 6:2, 4:6, 6:1.

PORAŻKA FIBAKA

W pierwszej rundzie rozgrywanych w Rzymie międzynarodowych tenisowych mistrzostw Włoch Wojciech Fibak przegrał z Karlem Meilerem (RFN) 6:4, 2:6. Pozostałe ciekawsze wyniki tej rundy: Nastase (Rumunia) — Mulligan (Włochy) 6:2, 6:2; Gisbert (Hiszpania) — Mandarino (Brazylia) 6:3, 6:3; Orantes (Hiszpania) — Holmes (USA) 6:3, 6:2; Barazzutti (Włochy) — Dominguez (Francja) 6:3, 6:2; Vilas (Argentyna) — Spear (Jugosławia) 4:6, 6:4, 6:3; Borg (Szwecja) — Parjoux (Chile) 6:2, 6:4.

Polsko-argentyński debel pokonany

W ćwierćfinale międzynarodowych tenisowych mistrzostw Włoch, rozgrywanych na rzymskich kortach, debel polsko-argentyński Wojciech Fibak, Guillermo Vilas uległ parze amerykańsko-rumuńskiej Jimmy Connors — Ilie Nastase 4:6, 4:6. W 1/8 Fibak i Vilas pokonali Hiszpanów — Mumo za i Higuerasa 5:7, 6:4, 7:5. (PAP)

Mistrzostwa Francji niełaskawe...

PARYŻ. W pierwszej rundzie międzynarodowych tenisowych mistrzostw Francji, Jacek Niedźwiedzki przegrał z Chilijczykiem Filolem 2:6, 6:3 1:6, a Wojciech Fibak uległ świetnemu Czechosłowakowi Kodeszowi 6:3, 2:6, 6:2.

*

AWANS PARY FIBAK – TAROCZY

W Paryżu trwają tenisowe, międzynarodowe mistrzostwa Francji. Jak już informowaliśmy, Wojciech Fibak odpadł z rozgrywek singla po zaciętym pojedynku z Janem Kodeszem (CSRS), kontynuuje jednak z powodzeniem występy w turnieju debla, w którym gra w parze z Węgrem Balazsem Taroczym.

W pierwszej rundzie duet Fibak — Taroczy pokonał Filica (Jugosławia) i Crealyego (Australia) 2:6, 8:1, 6:4, następnie wywalczył awans do trzeciej rundy turnieju, pokonując parę Meksykanów Loyo-Mayo — Lara, którzy przy stanie 3:2 i 30:30 w pierwszym secie zrezygnowali z dalszej gry.

W innym pojedynku deblowym Borg (Szwecja) — Vilas (Argentyna) pokonali parę radziecką Kakulia — Wołkow 6:4, 6:2.

A oto ciekawsze wyniki gier singlowych: Borg (Szwecja) — Szoeke (Węgry) 6:1, 6:1, Kodesz (CSRS) — Kronk (Australia) 6:3, 7:6, 6:3, Vilas (Argentyna) — Cano (Argentyna) 7:5, 6:4, 6:3.

Wojciech Fibak na wielkich wodach międzynarodowego tenisa

„TIE BREAK"... — JAK SIĘ Z TYM UPORAĆ?

Po zakończeniu ostatniego spotkania finałowego Międzynarodowych Tenisowych Mistrzostw RFN, połączyliśmy się z Hamburgiem. Przy telefonie Wojciech Fibak.

— Niestety przegraliśmy ten finał. Orantes i Gisbert to naprawdę znakomity debel. Organizatorzy wiedzieli co robią rozstawiając Hiszpanów jako parę nr 1.

— Trudno. Gratulujemy jednak sukcesu jakim jest zajęcie drugiego miejsca w tak poważnym turnieju.

— Dziękuję. Turniej w Hamburgu istotnie należy do najpoważniejszych. W cyklu rozgrywek o Grand Prix IL/TF jest zaliczony do kategorii AA. Wyżej od niego punktowane są tylko trzy turnieje — Roland Garros, Wimbledon i Forest Hills — stanowiące tzw. „Triple Crown". Nie wgłębiając się w zawiłe szczegóły punktacji podam, że w grze pojedynczej zajmuję dwudzieste miejsce z 20 pkt. (poprzedzi zdecydowanie Manuel Orantes — 145 pkt.), zaś w zupełnie inaczej punktowanym deblu miejsce czwarte również z 20 punktami. W tej drugiej klasyfikacji prowadzi mój partner Jan Kodesz.

— Może opowie pan krótko o waszych deblowych bojach w Hamburgu.

— W półfinale pokonaliśmy daviscupowych reprezentantów RFN Fassbendera i Pohmanna 6:3, 6:4. Niemcy rozstawieni byli jako para nr 2, my zaś jako nr 3. Bardzo chcieli nam się zrewanżować za porażkę w Monachium, ale my zastosowaliśmy „receptę Kodesza" i, ogrywając bekhend Pohmanna, znów pokonaliśmy tych bardzo wysoko notowanych rywali. Wynik cyfrowy pozornie mówi o naszym łatwym zwycięstwie, ale tak nie było. Dla mnie był to mecz dramatyczny. Kodesz miał już w tym dniu za sobą bardzo ciężki mecz półfinałowy z Paolo Bertoluccim, w którym z najwyższym trudem pokonał mojego zwycięzcę z ćwierćfinału, w pięciu setach. Przed naszym spotkaniem Kodesz powiedział mi: „Wojtek, gram tylko dwa sety. Jeśli nie wygramy to poddam się bo muszę zachować siły na jutrzejszy finał singla."

— Nie zdemobilizowało pana takie stanowisko partnera?

— Wręcz odwrotnie. Wiedząc, że jedyna moja szansa leży w szybkim pokonaniu przeciwników, grałem bardzo starannie, walcząc o każdą piłkę jak o życie. Kodesz po meczu uścisnął mnie i powiedział: „Wojtek hrales dnieska vibornie. To był mixt, ja byłem żeną!" Uważam że przesadził, bo Kodesz to wspaniały deblista i przemiły partner, ale nie ukrywam, że jego słowa sprawiły mi wielką satysfakcję. Przełamaliśmy dwa razy serwis Pohmanna nie przegrywając ani razu swojego. W drugim secie przy stanie 4:4 przeżyłem jednak dramatyczne chwile. Przy serwisie Honzy nasi przeciwnicy mieli trzy przewagi. Praktycznie były to — choć nikt poza Kodeszem i mną o tym nie wiedział — meczbole dla Niemców. Udało się nam jednak wyjść z tej trudnej sytuacji obronną ręką.

— W finale już się nie udało...

— Kodesz był nieco zmęczony, a może nie tyle nawet zmęczony co zniechęcony po finale singla. Miał z Orantesem 3:1 w setach, w czwartym cały czas prowadził i wydawało się, że wygra finał. Nie udało mu się jednak. W piątym secie Hiszpan górował już zdecydowanie. Ale to tylko jeden z powodów naszej porażki. Nie ulega bowiem wątpliwości, że Gilbert i Orantes są znakomitym teamem. Gra była bardzo wyrównana i — jak mi się wydaje — na wysokim poziomie. Wszyscy otrzymaliśmy ogromne brawa podczas meczu i po jego zakończeniu.

— Wróćmy teraz jeszcze do pańskiego spotkania z Bertoluccim. Dlaczego pan z nim przegrał?

— Najpierw trzeba powiedzieć kim jest Bertolucci. Wiski, krępy Włoch to jeden z tak zwanych „nieobliczalnych". Na porę nonszalancki, nie bardzo interesujący się tym co dzieje się na korcie, nagle zaskakuje przeciwnika piekielnie silnymi strzałami z obu stron. Jest też bardzo szybki, a przy stanie dosłownie fruwa zabijając piłki bezapelacyjnie. To gracz zdolny do wszystkiego — kiedy ma swój dzień, jest groźny dla najlepszych. W Hamburgu miał właśnie swoje dni. W półfinale z Kodeszem miał wygrane dwa sety, a w czwartym 5:3 i 30:0. Honza zwijał się jak w ukropie, a on potrafi walczyć, jednak chwilami był bezradny wobec niesamowitych zagrań Bertolucciego. Wszyscy już sądzili, że Włoch wygra, ale wtedy popełnił błąd i zaczął się zanadto spieszyć.

— Przegrał pan z Bertoluccim dwukrotnie 6:7, a więc obydwa sety w tzw. „tie break'u", czyli dogrywce rozstrzygającej, mającej na celu niedopuszczenie do tasiemcowych setów. Śledząc pańskie rezultaty podczas całego sezonu, zauważyłem, że z reguły przegrywa pan wszystkie „tie break'i". Tak było na przykład w Hiszpanii w spotkaniu z Anderssonem, w Monachium z Delliem, teraz z Bertoluccim... Dlaczego?

— Sam się nad tym zastanawiam i przyznam, że zaczyna się we mnie już rodzić coś jakby kompleks. Jedną z przyczyn jest na pewno to, że u nas w kraju zupełnie nie stosuje się tej formy dogrywania przeciągającego się seta. Nic też dziwnego, że nie mamy doświadczenia kiedy podczas turniejów zagranicznych przyjdzie nam walczyć w „tie break'u". A trzeba dodać, że jest to system dzisiaj powszechnie na świecie przyjęty. Doszedłem do wniosku, że popełniam błąd rozgrywając piłki w tych sytuacjach tak samo jak w ciągu całego meczu. Na pewno trzeba to robić inaczej... Ale jak?

— No właśnie. Jak?

— Tak zupełnie to jeszcze nie wymyśliłem metody. Wydaje mi się jednak, że muszę bardziej ryzykować, grać agresywniej, zwłaszcza returny. Bertolucci na przykład w obu „tie break'ach", przy stanie punktów 5:5, potrafił mi tak strzelić return, że nawet nie powąchałem piłki.

— Może serwisy były za słabe? Moim zdaniem serwis nadal nie jest pańskim silnym punktem.

— To prawda. Pracuję nad nim stale. Widzę postęp, ale to jeszcze nie to.

— Życzymy panu żeby uporał się pan z tym trudnym problemem. Teraz niech pan przedstawi swoje plany na najbliższą przyszłość.

— Jadę do Rzymu na Międzynarodowe Mistrzostwa Włoch. To również turniej Grand Prix kategorii AA. Jestem dopuszczony bez eliminacji do turnieju głównego.

— Czy w deblu wystąpi pan znów z Kodeszem?

— Nie. Honza nie jedzie do Rzymu. Miał w zeszłym roku zatarg z sędzią i nie chce tam grać.

— Więc kto będzie pańskim partnerem?

— Muszę powiedzieć — proszę tego nie uważać za samochwalstwo — że na brak chętnych nie mogę się uskarżać. Po Monachium i Hamburgu moja „cena" jako partnera deblowego bardzo wzrosła. Jeszcze w Warszawie umawiałem się z Borgiem, że cały sezon będziemy grać razem, ale Bjoerna nie było w Monachium i Hamburgu. Może teraz w Rzymie już wystąpimy razem. Borg tam rozstawiony w turnieju jako nr 1.

— Borg, choć lepszy singlista niż debilista, będzie z pewnością cennym partnerem. A dalsze zamiary?

— Z Rzymu do Paryża. Międzynarodowe Mistrzostwa Francji rozgrywane tradycyjnie na kortach Roland Garros, mają w Grand Prix najwyższą kategorię TC i wchodzą w skład „Wielkiego Szlema".

— Turniej paryski uważa się za nieoficjalne mistrzostwa świata na kortach ziemnych. Życzymy więc panu sukcesów i żeby uporał

JAK DOJECHAĆ DO MONACHIUM?

Oto problem, który stanął wczoraj przed Wojciechem Fibakiem. Po meczu ze Szwedami pierwsza polska rakieta zjawiła się w Poznaniu. Też nie miał ani trochę spokoju, gdyż co chwila odwiedzali go przyjaciele, dzwoniły telefony, dziennikarze nagabywali o kolejne wywiady. Największym jednak problemem była dla Wojtka podróż do Monachium, gdzie już w środę rozpoczyna się pierwszy międzynarodowy turniej o światową nagrodę. Monachijski „Grand Prix" zgromadzi wiele znakomitości, oczywiście bez tych zawodników, którzy grają finał w Dallas.

Do wyboru dla młodego globtrotera były trzy możliwości: samolot, kolej i samochód. Wybrał trzecią alternatywę korzystając m. in. z rad Adama Smorawińskiego.

A propos Smorawiński. 23 maja podczas święta „Przeglądu Sportowego" wystartuje w ciekawej imprezie. Będzie to wyścig uliczny na bardzo krótkim, bo zaledwie 60-kilometrowym dystansie. W Gorzowie Smorawiński spotka wielu znakomitych przeciwników, w tym również odwiecznego rywala startującego również na Porsche — Zasadę.

Zarówno z monachijskiego występu Fibaka, jak i z gorzowskiej próby trzykrotnego mistrza Polski, zamieścimy w „Gazecie" obszerne relacje.

(sg)

Wojciech Fibak, doskonały tenisista — w karykaturze Jana Molika.

Przegrana Fibaka w Monachium

MONACHIUM. Rozpoczęły się tu międzynarodowe tenisowe mistrzostwa Bawarii. Polak Wojciech Fibak niestety już w pierwszej grze został wyeliminowany. Przegrał on z Amerykaninem Dicky Dellem 3:6 6:0 6:7. Partner Polaka w deblu Ilje Nastase (Rumunia) wygrał z Victorem Pecci (Paragwaj) 6:3, 6:3.

NASTASE — FIBAK TO JEST PARA!

Wojciech Fibak udał się we wtorek do Monachium na turniej z cyklu Grand Prix Międzynarodowej Federacji Tenisowej (kategoria B). Nasz reprezentant został zaliczony do grupy 24 najlepszych graczy dopuszczonych bezpośrednio do turnieju głównego. Poza singlem zostanie rozegrany również turniej deblowy. Wspólną grę zaproponował Fibakowi słynny tenisista rumuński, Ilie Nastase!

ACH

Turniej w Monachium

W Monachium rozpoczęły się w czwartek gry podwójne. Reprezentant Polski — Wojciech Fibak występując wspólnie z Janem Kodesem (CSRS), w pierwszej rundzie odniósł zwycięstwo. Polsko-czechosłowacka para pokonała Amerykanów Della i Krulevitza 6:1, 6:4.

Sukces Fibaka w deblu

MONACHIUM, 11.5. Duży sukces odniósł grający razem ze świetnym tenisistą CSRS, Janem Kodeszem, nasz reprezentant Wojciech Fibak. Para polsko-czeska w ćwierćfinale turnieju Grand Prix w Monachium pokonała Palę i Hutkę (CSRS) 6:3, 6:4, w półfinale zaś reprezentacyjnego debla RFN — Fassbender, Pohmann — 6:1, 6:3. W finale Kodesz i Fibak odnieśli kolejny sukces zwyciężając parę Karl Meiler (RFN) — Milan Holecek (CSRS) 7:5, 6:3.

W grze pojedyńczej triumfował Argentyńczyk Gillermo Vilas zwyciężając Karla Meilera 3:6, 6:3, 6:3, 6:1.

W. Fibak odwiedził Szkołę nr 72

Wojciech Fibak jest gościem w domu. Przyjechał do Poznania w środę, a już jutro rano wyjeżdża do Hamburga na dalszy ciąg startów międzynarodowych. Mimo tego [illegible] wego" plebiscytu znalazł czas na krótki wywiad, i nie tylko wywiad...

Myślimy tu o niezwykle sympatycznej wizycie w Szkole Podstawowej nr 72 przy ul. Świerczewskiego 53, gdzie najlepszy polski tenisista spotkał się z uczniami starszych klas; w sumie w sali gimnastycznej zjawiło się około 400 osób!

— Nie spodziewałem się tak sympatycznego przyjęcia — mówi W. Fibak — okazało się jeszcze raz, że zainteresowanie tenisem jest wśród młodzieży ogromne, trzeba je tylko umiejętnie rozbudzać. Musiałem więc demonstrować uderzenia rakietą, wyjaśniać zasady obliczania punktów, odpowiadać na wiele pytań świadczących o znakomitym sportowym rozeznaniu uczniów. Półtorej godziny przeleciało jak z bicza strzelił, pozostaną bardzo miłe wspomnienia.

— Kiedy wreszcie będziemy mieli okazję wręczyć Panu trofea plebiscytu „EP"?

— Chyba dopiero po powrocie z cyklu turniejów, co nastąpi około 10 czerwca

— A zatem — powodzenia!...

(pal)

Przed startem W. Fibaka w kolejnych turniejach

Wojciech Fibak, którego postawa w daviscupowym meczu ze Szwecją, sprawiła nie tylko publiczności zgromadzonej na kortach warszawskiej Legii, tak wiele satysfakcji, powrócił w poniedziałek do kraju po kolejnym turnieju międzynarodowym rozegranym w Monachium. Po spotkaniu z B. Borgiem Fibak wyjechał do stolicy Bawarii dosłownie w ostatniej chwili. Być może to w pewnym stopniu zadecydowało o jego porażce w pierwszej rundzie z Amerykaninem Dickiem Dellem 2:6, 6:3, 6:7. Fibak bynajmniej nie szuka dla siebie usprawiedliwień. „Przegrałem — mówi — gdyż po prostu grałem źle".

Natomiast bardzo wartościowy sukces zanotował poznaniak w deblu. Grając w parze ze znakomitym tenisistą CSRS Janem Kodesem pokonał w finale Karla Meilera i Milana Holecka 2:6, 6:3, 6:2, 6:1. Jest to największy sukces poznańskiego zawodnika w grze podwójnej. Obsada turnieju była bardzo silna. Dość wspomnieć, że w ćwierćfinale odpadła para Nastase — Villas!

Od poniedziałku Wojciech Fibak startować będzie w następnych turniejach międzynarodowych. Najpierw w międzynarodowych mistrzostwach RFN w Hamburgu, następnie w międzynarodowych mistrzostwach Włoch w Rzymie i wreszcie w międzynarodowych mistrzostwach Francji w Paryżu. Nauczony monachijskim doświadczeniem Fibak zamierza udać się do Hamburga wcześniej, chcąc się przyzwyczaić do warunków tam panujących, innych piłek itd. Życzymy następnych sukcesów.

(adl)

20 MAJA 1975 R.

ZWYCIĘSTWO FIBAKA W HAMBURGU

HAMBURG. 19.5. W Hamburgu rozpoczęły się międzynarodowe, tenisowe mistrzostwa RFN. W pierwszej rundzie Wojciech Fibak odniósł swój kolejny międzynarodowy sukces, zwyciężając znanego tenisistę meksykańskiego Joaquina Loyo-Mayo 6:1, 6:3.

Drugie zwycięstwo Wojciecha Fibaka

HAMBURG. W drugiej rundzie międzynarodowych tenisowych mistrzostw RFN, Wojciech Fibak pokonał Amerykanina Aristide Neely 6:3, 6:2.

W tej samej rundzie Rumun Ilię Nastase zwyciężył Anglika Grahama Stilwella 7:5, 6:1.

Dobra passa Fibaka trwa

Wojciech Fibak awansował do ćwierćfinału międzynarodowych tenisowych mistrzostw RFN. W III rundzie Fibak pokonał reprezentanta Paragwaju Viktora Pecci 6:3, 6:1.

Po zwycięstwie w grze pojedyńczej, Wojciech Fibak wystąpił w I rundzie gry podwójnej wraz z Czechosłowakiem Janem Kodesem. I znów Polak awansował do następnej rundy po zwycięstwie nad silną parą brytyjsko-australijską Taylor i Dibley 6:3, 6:3.

Dopiero w finale porażka debla J. KODESZ –W. FIBAK

W HAMBURGU odbyły się Międzynarodowe Mistrzostwa RFN (Grand Prix kategoria AA). Wojciech Fibak w ćwierćfinale gry pojedynczej przegrał z drugą rakietą Włoch, Paolo Bertoluccim (obecnie jednak lepszym niż Panatta) 6:7, 6:7.

W grze podwójnej tenisista polski, w parze z Janem Kodeszem (CSRS), odniósł ponowny sukces (para ta wygrała poprzednio turniej Grand Prix w Monachium). W ćwierćfinale Kodesz i Fibak pokonali Włochów Bertoluccigo i Panattę 6:4, 6:1, a w półfinale reprezentantów RFN Fassbendera i Pohmanna 6:2, 6:4.

W finale debla Hiszpanie Manuel Orantes i Juan Gisbert pokonali parę polsko-czechosłowacką Wojciecha Fibaka i Jana Kodesza 6:3, 7:6.

W finale gry pojedynczej kobiet Renata Tomanova (CSRS) zwyciężyła Japonkę Kazuko Sawamatsu 7:6, 5:7, 10:8.

Inne wyniki.

Gra pojedyncza, 1/4 finału: Kodesz — Vilas 6:2, 6:3; Nastase — Taylor 6:1, 7:5; **1/2 finału:** Kodesz — Bertolucci 4:6, 6:3, 2:6, 7:5,6:3; Orantes — Nastase 7:5, 6:4, 2:6, 6:7, 7:5; **finał:** Orantes — Kodesz 4:6, 6:2, 6:2, 4:6, 6:1.

Wojciech Fibak w ćwierćfinale

Wojciech Fibak wywalczył awans do 1/4 finału Międzynarodowych Mistrzostw RFN w Hamburgu (Grand Prix kategoria AA). W czwartek Fibak pokonał rewelację turnieju, Victora Pecci 6:3, 6:1. Pecci, mistrz Paragwaju, wygrał eliminację, w pierwszej rundzie wyeliminował reprezentanta RFN Fassbendera, a w drugiej reprezentanta Hiszpanii Higueraza. Przeciwnikiem Fibaka w ćwierćfinale będzie Włoch Bertolucci. Fibak wspólnie z Czechosłowakiem Kodeszem pokonał w deblu Taylora i Dibley'a (W. Bryt.) 6:3, 6:3.

Inne wyniki:

Nastase — Gottfried (USA) 7:5, 6:1; Taylor — Filol (Chile) 6:4, 8:6, 6:2; Parun — Meiler 6:3, 6:4; Kery — Panatta 7:5, 6:4; Taylor — Solomon 7:5, 7:6

ACH

Tenis JACEK SEMKOWICZ / Zdjęcia: TOMASZ SIKORA

Pojedynek w deszczu

Raz na kilka lat mamy możność oglądania na krajowych kortach tenisistów należących do światowej czołówki. Tym razem przyjechał do Warszawy z reprezentacja Szwecji na mecz o Puchar Davisa z Polską gracz tak wysoko notowany, jak chyba nikt dotychczas. Bjoern Borg, bo o nim mowa, to nie tylko zwycięzca wielkich turniejów, to także człowiek, który wniósł do tenisa nowy styl gry, styl, który zmusił do zmian wielu innych graczy. Borg to także człowiek, który zmienił oblicze tenisa jako widowiska. Jego pojedynki z Connorsem, Vilasem, Nastasem, Ramirezem, Gerulaitisem, Solomonem, Ashe'em, Orantesem, Panattą, Dibbsem, Gottfriedem, Tannerem, Kodesem, Ocleppo, Dentem, Fibakiem, Hrebcem, Kriekiem, Lendlem, Gunthardtem, Pecciem, Higueras, Kreckiem, Kuhnenem, Teacherem, Dowdeswellem, Fillolem, Mayerem, Pattersonem, Smidem, Stadlerem, Taroczym, Zivojinoviciem, Zugarelli, Zylberem i innymi stały się — wprawdzie jeszcze nie do elity superasów, ale do szerokiego grona najlepszych.

Ich pojedynek wywołał ogromne zainteresowanie. W padającym deszczu, 6 tysięcy widzów zgromadzonych na trybunach sportu warszawskiej Legii, z za-

Minął tydzień

JUŻ dawno żadne wydarzenie sportowe nie wywołało takiego zainteresowania, takich emocji jak mecz o Puchar Davisa Polska — Szwecja. Mniej zresztą sam mecz jak występ dwóch młodych tenisistów: wielkiej gwiazdy Szwecji — Bjoerna Borga i wschodzącej gwiazdy polskiego tenisa — Wojciecha Fibaka. Obaj zdobyli w naszej prasie takie publicity, że przeraziło to nawet niektórych wychowawców, dbających o to, by młodzieży nie przewróciło się w głowie.

Obaj zawodnicy okazali jednak nie tylko ogromną dojrzałość na korcie, ale także wszędzie tam, gdzie nie chodziło o wynik sportowy. Kiedy sobie przypomnę primadonnę sprzed lat, p. Władysława Skoneckiego, który w takim samym meczu ze Szwecją, grając z Davidssonem, rzucał rakietą o kort, kłócił się z sędziami, rozmawiał z publicznością — i porównam go z Wojciechem Fibakiem, to muszę stwierdzić, że nie obawiam się o zawroty głowy Fibaka od sukcesów. Jest to po prostu inna głowa...

A co zyskał przez to spotkanie dwóch gwiazd polski tenis? Znakomitą publiczność, która została „kupiona" znów dla tej pięknej dyscypliny sportu, a także zawodnika, który otworzył okno na szeroki świat. Tenisowi trzeba było idola, wzorca, który potrafiłby poderwać jeszcze nie do końca zmarnowane talenty, który wskazałby drogę na wyżyny tej dyscypliny sportu.

Słyszałem zarzuty, że tenis to pieniądze, to zawodowcy, że nie są to w takim razie ludzie godni naśladownictwa. W tenisie obowiązują określone prawa, wytworzył się w nim specyficzny klimat wielkiego businessu. Osobiście nad tym boleję, ale czy jesteśmy w stanie przeciwstawić się tej tendencji? Być może, gdyby MKOl. nie rozstał się przed laty z tenisem, udałoby się uratować jego amatorskie oblicze. Ale w tej chwili tylko Puchar Davisa stanowi zaporę przed pełną komercjalizacją.

Dlatego, decydując się na udział w międzynarodowym współzawodnictwie w tej dyscyplinie sportu, musimy się liczyć ze wszystkimi stąd wynikającymi konsekwencjami. Niech więc Fibak gra gdzie może, zdobywa sławę na zagranicznych kortach i pozostanie zawsze takim jak jest, świetnym sportowcem, szczerym patriotą, dobrym obywatelem. Czy taki wzorzec może nam nie odpowiadać?

W BIAŁYM sporcie są jednak także ciemne plamy. Może nawet nie powinienem o tym wspominać, ale jeżeli chcę zwrócić na zaistniały fakt uwagę, to nie po to, by wyrządzić krzywdę konkretnemu człowiekowi.

Podczas spotkania Fibak — Borg, trener tenisowy, podekscytowany faktem, że może uda się wygrać ze Szwedami, namawiał początkowo Fibaka, by nie godził się grać podczas deszczu, a później bez przerwy podawał mu głośno czas, jaki pozostawał Borgowi do odlotu, „dopingując" Fibaka do przedłużenia gry.

Wojciech Fibak puścił mimo uszu te wszystkie rady. Stoczył wielki sportowy pojedynek. A trener dostał chyba najbardziej przykrą lekcję w swoim życiu, z której mam nadzieję wyciągnie właściwy wniosek, że w sporcie coś się jeszcze poza punktami liczy...

ZA kilka dni start do kolejnego Wyścigu Pokoju. Już nikt nie mówi o kryzysie sportowym tej pięknej imprezy, bowiem co roku przynosi ona tyle emocji, że trudno jest mieć do niej stosunek obojętny. Zwłaszcza wówczas, gdy nasi nadają ton imprezie. Po rocznej przerwie wrócił na trasę trzykrotny triumfator Wyścigu — Ryszard Szurkowski. Jedzie w drużynie razem z zeszłorocznym liderem — Stanisławem Szozdą. Obaj wielcy sportowcy jechać będą po zwycięstwo drużyny, po indywidualne sukcesy. Jest to dla mnie, już na wstępie tej imprezy, wielki sukces Szurkowskiego i Szozdy. Obaj potrafili znów odnaleźć w sportowej rywalizacji coś więcej niż tylko minuty, sekundy, nagrody...

Pod dobrym znakiem rozpoczyna się tegoroczny Wyścig Pokoju.

Jot

PANIE FIBAK! DLACZEGO PAN PRZEGRYWA?

ADAM CHOYNOWSKI

Z MIEJSCA przystępuję do natarcia: — Dlaczego grał pan tak dobrze debla, a tak źle singla? — Tak zaczęła się nasza długa telefoniczna rozmowa z Wojciechem FIBAKIEM, przeprowadzona natychmiast po jego sukcesie w Monachium. Nasz tenisista startował tam w turnieju zaliczonym do cyklu Grand Prix ILTF (kategoria B). Przypomnijmy, iż w grze pojedynczej Fibak odpadł już w pierwszej rundzie, po porażce z mierne klasy tenisistą USA, Richardem Dellem, zaś w debiu, wspólnie z Janem Kodeszem, odniósł zwycięstwo w całym turnieju.

— Popełniłem błąd, którego już nie powtórzę — **rozpoczął relację Wojciech Fibak.** — Wybrałem się do Monachium samochodem. Droga to niemała, a w dodatku cały czas padał deszcz. Sama jazda trwała ponad 10 godzin, nie licząc postojów na granicach. Przyjechałem wieczorem, a na drugi dzień przed południem już musiałem grać.

Przez cały czas nie mogłem się skupić, szumiało mi w głowie, co chwilę coś odrywało moją uwagę od jedynej rzeczy, która powinno obchodzić tenisistę — od tego, co się dzieje na korcie. Właściwie nie byłem w tym dniu sobą.

— I to właśnie przez tę podróż?

— Na pewno. A w każdym razie w wielkim stopniu. Częściowo może też wskutek odprężenia po emocjach i napięciu podczas meczu o Puchar Davisa. Wszyscy tenisiści zgodnie stwierdzają, że mecze daviscupowe są dla nerwów zawodnika bardziej wyczerpujące niż gra w turnieju. Ja doświadczyłem tego na własnej skórze.

— Nazwisko Dell nie jest w tenisowym świecie nieznane...

— Tak. Ale idzie tu raczej o brata mojego monachijskiego przeciwnika, niegdyś czołowego tenisistę USA, a teraz szefa rozgrywek WCT (World Championship of Tennis), a więc jednego z ludzi rządzących światowym tenisem. „Mój", Dick Dell, sympatyczne, wielkie chłopisko, nie jest jakąś nową gwiazdą. Ma już 27 lat i raczej mierne wyniki. Obecnie jest on klasyfikowany pod koniec drugiej dziesiątki USA. Reprezentuje typowo amerykańską szkołę: silny serwis — siatka, po czym albo punkt dla niego, albo dla przeciwnika. Normalnie rzecz biorąc, powinienem z nim wygrać i to bez większego kłopotu...

— Już drugi raz w tym sezonie odpada pan w pierwszej rundzie turnieju z tenisistą, z którym „normalnie rzecz biorąc" powinien pan wygrać. Czy nie wynika z tego wniosek, że po prostu potrzebuje pan pewnego okresu aklimatyzacji, że przyjazd w przeddzień meczu przekreśla pańskie szanse, a w każdym razie znacznie je zmniejsza?

— Być może... Chyba ma pan rację. Z tym, że nie idzie tu chyba o aklimatyzację w ścisłym tego słowa znaczeniu, ale o dzień odpoczynku po podróży. Zwłaszcza jeśli odbyło się ją w samochodzie.

— No trudno, stało się. Jednak i z niepowodzenia można wynieść jakąś korzyść. W tym wypadku jest to doświadczenie, które pozwoli panu lepiej się urządzać w przyszłości. Przejdźmy teraz do spraw przyjemniejszych — pańskiego sukcesu w debiu. Najpierw jednak proszę powiedzieć, jak to się stało, że grał pan w parze z Kodeszem, podczas gdy — jak mi pan mówił — miał grać z Nastasem?

— Sam Nastase zaproponował mi to jeszcze w Madrycie. Zgodziłem się z radością, bo gra z takim partnerem to i honor dla mnie, i przyjemność, a w końcu również okazja do nauki.

— Więc dlaczego zmienił pan partnera?

— To nie ja zmieniłem, ale mnie zmieniono. Natychmiast po przyjeździe do Monachium odnalazłem Rumuna i po przywitaniu mówię, ot tak dla formalności: **„A więc Nasty, gramy debla".** Wtedy on zaczął się wiercić i kręcić, że niby to nie wiedział, czy ja przyjadę, nie wiedział też, że przyjedzie Villas, ale skoro przyjechał, to on chciałby z nim grać... I czy ja się nie gniewam? Powiedziałem, że nie, ale coś tam sobie w duchu pomyślałem.

— Widać z tego, że Nastase, mimo upływu lat i ożenku, nie zmienił się i pozostał nadal taki jak był — zdolny do najlepszego i najgorszego.

— Chyba tak. Ostatnio nie ma prawie turnieju, żeby Ilie Nastase nie płacił kary (organizatorzy, w porozumieniu ze związkiem tenisistów, wprowadzili bardzo ostre rygory) za niewłaściwe zachowanie się w stosunku do sędziów, publiczności czy partnerów. Nie obeszło się bez tego i w Monachium, choć tym razem te „numery" nie wyszły mu na zdrowie. Podczas spotkania z Meilerem „Nasty", chcąc swoim zwyczajem zdenerwować przeciwnika, ustawił się do odbioru pierwszej piłki pod samym płotem (Meiler znany jest z bardzo silnego serwisu) i zaczął wołać: **„No, teraz już serwuj! I tak wiesz, że musisz przegrać!"** Przeciwnika już składającego się do uderzenia aż zatkało. Więc ten przyjemniaczek zaczął znów: **„No, na co czekasz? Nic ci nie pomoże, bo ja i tak jestem od ciebie o wiele lepszy!"**

Meiler akurat pochodzi z Monachium, więc łatwo sobie wyobrazić, jaki to wywołało tumult na trybunach. Sam zaś tenisista, dotknięty do żywego tymi przytykami przed własną publicznością, tak się zeźlił, że ograł Rumuna nie oddając mu seta. To było pierwsze jego zwycięstwo nad Nastasem.

— O ile można wnosić z docierających do nas agencyjnych informacji, również w debiu nie poszło Nastasemu zbyt dobrze.

— **Rzeczywiście. Nastase i Villas byli** zdecydowanymi faworytami w turnieju deblowym, ale nieoczekiwanie przegrali już w ćwierćfinale z parą dość przypadkową — Pilicem i Crealym.

— Dobrze mu tak, ale skąd wziął się Kodesz w parze z panem?

— Zmartwiony bardzo „numerem" jaki mi wywinął Nastase, rozglądałem się za jakimś partnerem. Dowiedział się o tym Pala (wspólnie udało się nam poprzednio wygrać turniej w Hiszpanii) i powiedział, że Kodesz jest akurat bez partnera, bo Hrebec, z którym zwykle gra, miał wypadek samochodowy. Pozedłem natychmiast do Honzy i zaproponowałem mu grę. Kodesz, ku mojej radości, zgodził się od razu.

— Jak widać z rezultatu reprezentant CSRS miał dobre wyczucie i okazał się partnerem nie gorszym niż Nastase.

— Wręcz fantastycznym. W półfinale wpadliśmy na reprezentacyjną parę RFN — Fassbender, Pohmann. To świetnie zgrany, bardzo silny debel, z pewnością jeden z najlepszych na świecie. Nigdy w życiu nie przyszło mi do głowy, żebyśmy mogli z nimi wygrać. Kodesz grał już przeciwko nim kilkakrotnie z różnymi partnerami. Zawsze przegrywał, ale znał rywali doskonale. Przed meczem długo omawiał ze mną taktykę. Polegała ona na tym, żeby wykorzystać jedyny słaby punkt przeciwników...

Pohmann znany jest ze znakomitego wręcz woleja z forhendu, natomiast z bekhendu gra o wiele, wiele gorzej. Nic też dziwnego, że zawsze ucieka on na forhend, zaś gdy serwuje z lewej strony, jego partner staje „po australijsku", blokując bekhendową stronę kortu. Naszą jedyną szansą, zdaniem Kodesza, było zmuszenie Pohmanna do gry bekhendem, albo do takiego przesunięcia się na forhend, żeby między naszymi przeciwnikami powstała luka (Pohmann gra na bekhendzie). **„Pamiętaj o tym przy każdej piłce"** — napominał Jan. Kiedy od czasu do czasu chciałem trochę odstąpić od ustalonego schematu, natychmiast mnie napominał: **„Tylko konsekwencja popłaca w tenisie. Popatrz, on już pęka".**

I faktycznie, Pohmann pękał. Dość powiedzieć, że tenisiści RFN nie wygrali ani jednego seta z jego serwisu. Porażka pary faworytów była sensacją dnia. Takich batów (1:6, 2:6) nie dostali jeszcze nigdy. Po tym sukcesie uwierzyłem, że wygramy turniej. Istotnie, w finale wygraliśmy z Meilerem i Holeckiem w dwóch setach. Tylko w pierwszym mieliśmy trochę kłopotów, zwłaszcza z odbiorem świetnego serwisu Meilera.

— Gra w jednym teamie z Kodeszem pozwoliła panu na wyciągnięcie pewnych wniosków na przyszłość?

Wojciech Fibak
Fot. „PS" Mieczysław Świderski

— Nauczyłem się od Honzy bardzo dużo. Przede wszystkim tego, jak wielkim atutem jest znajomość przeciwnika i właściwa taktyka. Raz obrany plan, jeśli przynosi dobre rezultaty, trzeba konsekwentnie realizować do końca, ani na moment nie rezygnując z nękania przeciwnika i gry z całym zaangażowaniem. Wspomniałem jak Kodesz natychmiast mnie napominał, kiedy zachciało się „pofiglować". Robił to dość ostro, choć prowadziliśmy wysoko i nawet wtedy, kiedy udało mi się wygrać taką „niezaplanowaną" piłkę.

— Czy tak surowy partner nie działa deprymująco?

— Nie. Kodesz bowiem w sytuacjach, kiedy zdarzało mi się popsuć łatwą piłkę poklepywał mnie, uśmiechał się i mówił: **„Nie przejmuj się, nie ma takiego tenisisty, który nie psułby czasem najłatwiejszej piłki."** Honza potrafi stworzyć na korcie taką atmosferę — serdeczną, a jednocześnie zmuszającą do ciągłej czujności i walki bez pardonu — że odnoszenie zwycięstw wydaje się zwykłą już tego konsekwencją.

— Jakie są pańskie plany na najbliższą przyszłość?

— Uległy one ostatnio pewnej zmianie. Początkowo zamierzałem przeplatać mocniej obsadzone turnieje, słabszymi. Jednak okazało się, że do wszystkich rozgrywek z cyklu Grand Prix jestem dopuszczany bezpośrednio. Dla ilustracji, jak wiele to znaczy dodam, że np. w Hamburgu nie dopuszczono tak renomowanego tenisisty jak Pala i to nie tylko do turnieju głównego, ale nawet do eliminacji!

W moich planach więc kolejno pięć turniejów najwyższych kategorii: „AA" należące do „Triple Crown". Są to kolejno: Hamburg (AA) 19—25.05, Rzym (AA) 26.05—1.06, Paryż (TC) 4—15.06, Nottingham (AA) 16—21.06, Wimbledon (TC) 23.06.—5.07.

— Życzymy więc dalszych sukcesów, nie tylko w debiu.

— Dziękuję bardzo. Do Hamburga wybieram się już w sobotę samolotem, więc do poniedziałku będę miał czas na pełny wypoczynek. Tym razem nie będzie się więc czym tłumaczyć. Co zaś do sukcesów, to muszę dodać, iż ogromną frajdę sprawił mi telegram od dyrektora rozgrywek Grand Prix, Johna Beddingtona. Gratulował mi on tym serdeczniej (to jego słowa), że było to pierwsze zwycięstwo tenisisty polskiego w historii rozgrywek Grand Prix.

— Czy z Polski, na przykład z PZT...

W tej właśnie chwili połączenie zostało przerwane.

Jan Kodesz
Fot. CAF

PANIE FIBAK!
DLACZEGO PAN PRZEGRYWA?

ADAM CHOYNOWSKI

Z MIEJSCA przystępuję do natarcia: — Dlaczego grał pan tak dobrze debla, a tak źle singla? — Tak zaczęła się nasza długa telefoniczna rozmowa z Wojciechem FIBAKIEM, przeprowadzona natychmiast po jego sukcesie w Monachium. Nasz tenisista startował tam w turnieju zaliczonym do cyklu Grand Prix ILTF (kategoria B). Przypomnijmy, iż w grze pojedynczej Fibak odpadł już w pierwszej rundzie, po porażce z mierzej klasy tenisistą USA, Richardem Dellem, zaś w debiu, wspólnie z Janem Kodeszem, odniósł zwycięstwo w całym turnieju.

— Popełniłem błąd, którego już nie powtórzę — **rozpoczął relację Wojciech Fibak.** — Wybrałem się do Monachium samochodem. Droga to niemała, a w dodatku cały czas padał deszcz. Sama jazda trwała ponad 10 godzin, nie licząc postojów na granicach. Przyjechałem wieczorem, a na drugi dzień przed południem już musiałem grać.

Przez cały czas nie mogłem się skupić, szumiało mi w głowie, co chwilę coś odrywało moją uwagę od jedynej rzeczy, która powinno obchodzić tenisistę — od tego, co się dzieje na korcie. Właściwie nie byłem w tym dniu sobą.

— I to właśnie przez tę podróż?

— Na pewno. A w każdym razie w wielkim stopniu. Częściowo może też wskutek odprężenia po emocjach i napięciu podczas meczu o Puchar Davisa. Wszyscy tenisiści zgodnie stwierdzają, że mecze daviscupowe są dla nerwów zawodnika bardziej wyczerpujące niż gra w turnieju. Ja doświadczyłem tego na własnej skórze.

— Nazwisko Dell nie jest w tenisowym świecie nieznane...

— Tak. Ale idzie tu raczej o brata mojego monachijskiego przeciwnika, niegdyś czołowego tenisistę USA, a teraz szefa rozgrywek WCT (World Championship of Tennis), a więc jednego z ludzi rządzących światowym tenisem. „Mój". Dick Dell, sympatyczne, wielkie chłopisko, nie jest jakąś nową gwiazdą. Ma już 27 lat i raczej mierne wyniki. Obecnie jest on klasyfikowany pod koniec drugiej dziesiątki USA. Reprezentuje typowo amerykańską szkołę: silny serwis — slatka, po czym albo punkt dla niego, albo dla przeciwnika. Normalnie rzecz biorąc, powinienem z nim wygrać i to bez większego kłopotu...

— Już drugi raz w tym sezonie odpada pan w pierwszej rundzie turnieju z tenisistą, z którym „normalnie rzecz biorąc" powinien pan wygrać. Czy nie wynika z tego wniosek, że po prostu potrzebuje pan pewnego okresu aklimatyzacji, że przyjazd w przeddzień meczu przekreśla pańskie szanse, a w każdym razie znacznie je zmniejsza?

— Być może... Chyba ma pan rację. Z tym, że nie idzie tu chyba o aklimatyzację w ścisłym tego słowa znaczeniu, ale o dzień odpoczynku po podróży. Zwłaszcza jeśli odbyło się ją w samochodzie.

— No trudno, stało się. Jednak i z niepowodzenia można wynieść jakąś korzyść. W tym wypadku jest to doświadczenie, które pozwoli panu lepiej się urządzać w przyszłości. Przejdźmy teraz do spraw przyjemniejszych — pańskiego sukcesu w deblu. Najpierw jednak proszę powiedzieć, jak to się stało, że grał pan w parze z Kodeszem, podczas gdy — jak mi pan mówił — miał grać z Nastasem?

— Sam Nastase zaproponował mi to jeszcze w Madrycie. Zgodziłem się z radością, bo gra z takim partnerem to i honor dla mnie, i przyjemność, a w koncu również okazja do nauki.

— Więc dlaczego zmienił pan partnera?

— To nie ja zmieniłem, ale mnie zmieniono. Natychmiast po przyjeździe do Monachium odnalazłem Rumuna i po przywitaniu mówię, ot tak dla formalności: **„A więc Nasty, gramy debla".** Wtedy on zaczął się wiercić i kręcić, że niby to nie wiedział, czy ja przyjadę, nie wiedział też, że przyjedzie Villas, ale skoro przyjechał, to on chciałby z nim grać... I czy ja się nie gniewam? Powiedziałem, że nie, ale coś tam sobie w duchu pomyślałem.

— Widać z tego, że Nastase, mimo upływu lat i ożenku, nie zmienił się i pozostał nadal taki jak był — zdolny do najlepszego i najgorszego.

— Chyba tak. Ostatnio nie ma prawie turnieju, żeby Ilie Nastase nie płacił kary (organizatorzy, w porozumieniu ze związkiem tenisistów, wprowadzili bardzo ostre rygory) za niewłaściwe zachowanie się w stosunku do sędziów, publiczności czy partnerów. Nie obeszło się bez tego i w Monachium, choć tym razem te „numery" nie wyszły mu na zdrowie. Podczas spotkania z Meilerem „Nasty", chcąc swoim zwyczajem zdenerwować przeciwnika, ustawił się do odbioru pierwszej piłki pod siatką, ale Meiler nie dał się sprowokować i zaczął grać. Nastase nie zdążył się do uderzenia aż zatkało. Więc ten przyjemniaczek zaczął znów: **„No, na co czekasz? Nie ci nie pomoże, bo ja i tak jestem od ciebie o wiele lepszy!"**

Meiler akurat pochodzi z Monachium, więc łatwo sobie wyobrazić, jaki to wywołało tumult na trybunach. Sam zaś tenisista, dotknięty do żywego tymi przytykami przed własną publicznością, tak się zeźlił, że ograł Rumuna nie oddając mu seta. To było pierwsze jego zwycięstwo nad Nastasem.

— O ile można wnosić z docierających do nas agencyjnych informacji, również w debiu nie poszło Nastasemu zbyt dobrze.

— **Rzeczywiście. Nastase i Villas byli** zdecydowanymi faworytami w turnieju deblowym, ale nieoczekiwanie przegrali już w ćwierćfinale z parą dość przypadkową — Pilicem i Crealym.

— Dobrze mu tak, ale skąd wziął się Kodesz w parze z panem?

— Zmartwiony bardzo „numerem" jaki mi wywinął Nastase, rozglądałem się za jakimś partnerem. Dowiedział się o tym Pala (wspólnie udało się nam poprzednio wygrać turniej w Hiszpanii) i powiedział, że Kodesz jest akurat bez partnera, bo Hrebec, z którym zwykle gra, miał wypadek samochodowy. Poszedłem natychmiast do Honzy i zaproponowałem mu grę. Kodesz, ku mojej radości, zgodził się od razu.

— Jak widać z rezultatu reprezentant CSRS miał dobre wyczucie i okazał się partnerem nie gorszym niż Nastase.

— Wręcz fantastycznym. W półfinale wpadliśmy na reprezentacyjną parę RFN — Fassbender, Pohmann. To świetnie zgrany, bardzo silny debel, z pewnością jeden z najlepszych na świecie. Nigdy w życiu nie przyszło mi do głowy, żebyśmy mogli z nimi wygrać. Kodesz grał już przeciwko nim kilkakrotnie z różnymi partnerami. Zawsze przegrywał, ale znał rywali doskonale. Przed meczem długo omawiał ze mną taktykę. Polegała ona na tym, żeby wykorzystać jedyny słaby punkt przeciwników...

Pohmann znany jest ze znakomitego wręcz woleja z forhendu, natomiast z bekhendu gra o wiele, wiele gorzej. Nic też dziwnego, że zawsze ucieka on na forhend, zaś gdy serwuje z lewej strony, jego partner staje „po australijsku", blokując bekhendową stronę kortu. Naszą jedyną szansą, zdaniem Kodesza, było zmuszenie Pohmanna do gry bekhendem, albo do takiego przesunięcia się na forhend, żeby między naszymi przeciwnikami powstała luka (Pohmann gra na bekhendzie). **„Pamiętaj o tym przy każdej piłce"** — napominał Jan. Kiedy od czasu do czasu chciałem trochę odstąpić od ustalonego schematu, natychmiast mnie napominał: **„Tylko konsekwencja popłaca w tenisie. Popatrz, on już pęka".**

I faktycznie, Pohmann pękał. Dość powiedzieć, że tenisiści RFN nie wygrali ani jednego seta z jego serwisu. Porażka pary faworytów była sensacją dnia. Takich batów (1:6, 2:6) nie dostali jeszcze nigdy. Po tym sukcesie uwierzyłem, że wygramy turniej. Istotnie, w finale wygraliśmy z Meilerem i Holeckiem w dwóch setach. Tylko w pierwszym mieliśmy trochę kłopotów, zwłaszcza z odbiorem świetnego serwisu Meilera.

Wojciech Fibak
Fot. „PS" Mieczysław Świderski

— Nauczyłem się od Honzy bardzo dużo. Przede wszystkim tego, jak wielkim atutem jest znajomość przeciwnika i właściwa taktyka. Raz obrany plan, jeśli przynosi dobre rezultaty, trzeba konsekwentnie realizować do końca, ani na moment nie rezygnując z nękania przeciwnika i gry z całym zaangażowaniem. Wspomniałem jak Kodesz natychmiast mnie napominał, kiedy zachciało się „pofiglować". Robił to dość ostro, choć prowadziliśmy wysoko i nawet wtedy, kiedy udało mi się wygrać taką „niezaplanowaną" piłkę.

— Czy tak surowy partner nie działa deprymująco?

— Nie. Kodesz bowiem w sytuacjach, kiedy zdarzało mi się popsuć łatwą piłkę pokiepywał mnie, uśmiechał się i mówił: **„Nie przejmuj się, nie ma takiego tenisisty, który nie psułby czasem najłatwiejszej piłki."** Honza potrafi stworzyć na korcie taką atmosferę — serdeczną, a jednocześnie zmuszającą do ciągłej czujności i walki bez pardonu — że odnoszenie zwycięstw wydaje się zwykłą już tego konsekwencją.

— Jakie są pańskie plany na najbliższą przyszłość?

— Uległy one ostatnio pewnej zmianie. Początkowo zamierzałem przeplatać mocniej obsadzone turnieje, słabszymi. Jednak okazało się, że do wszystkich rozgrywek z cyklu Grand Prix jestem dopuszczany bezpośrednio. Dla ilustracji, jak wiele to znaczy dodam, że np. w Hamburgu nie dopuszczono tak renomowanego tenisisty jak Pala i to nie tylko do turnieju głównego, ale nawet do eliminacji!

W moich planach więc kolejno pięć turniejów najwyższych kategorii: „AA" należące do „Triple Crown". Są to kolejno: Hamburg (AA) 19—25.05, Rzym (AA) 26.05—1.06, Paryż (TC) 4—15.06, Nottingham (AA) 16—21.06, Wimbledon (TC) 23.06.—5.07.

— Życzymy więc dalszych sukcesów, nie tylko w deblu.

— Dziękuję bardzo. Do Hamburga wybieram się już w sobotę samolotem, więc do poniedziałku będę miał czas na pełny wypoczynek. Tym razem nie będzie się więc czym tłumaczyć. Co zaś do sukcesów, to muszę dodać, iż ogromną frajdę sprawił mi telegram od dyrektora rozgrywek Grand Prix, Johna Beddingtona. Gratulował mi on tym serdeczniej (to jego słowa), że było to pierwsze zwycięstwo tenisisty polskiego w historii rozgrywek Grand Prix.

Przedstawiamy sportowca tygodnia

Dziś: Wojciech Fibak nadzieja polskiego tenisa

CAF — Maliszewski

W DNIU 2 maja na centralnym korcie Legii w Warszawie komplet widzów oklaskiwał zwycięstwo w trzech setach Wojciecha Fibaka nad szwedzkim zawodowcem Birgerem Anderssonem w ramach Pucharu Davisa. Meldunki o wyraźnych postępach 22-letniego Polaka, które napływały z amerykańskich i europejskich kortów, sprawdziły się. Fibak w ostatnim dniu dawiscupowego meczu stawił zacięty opór słynnemu Szwedowi Bjoernowi Borgowi, sklasyfikowanemu przecież na trzecim miejscu na światowej liście zawodowców.

Bardzo pochlebne opinie o grze Wojtka zamieściła po tym meczu prasa szwedzka.

„Dagens Nyheter" pisze np.: „Dziesięciu tysiącom widzów był dla Szwedów dużym zaskoczeniem. Grał o klasę lepiej niż w roku ubiegłym. Gra jego była inteligentna i taktyczna, chociaż nie stosuje zagrań niszczących przeciwnika. Nie powinno nikogo dziwić, jeśli w najbliższym sezonie będzie się o nim mówić na europejskich kortach".

„Svenska Dagbladet" pisze m. in.: „Fibak zagrał wspaniały mecz z zastosowaniem swych wszelkich znakomitych możliwości, z pewnym uderzeniem i niespodziewanymi zmianami tempa jako główną bronią".

Okazuje się, że polski chłopak może dobrze grać w tenisa, odnosić międzynarodowe sukcesy. Wojciech Fibak w ostatnich miesiącach pokonał wielu słynnych graczy, np. znakomitego Murzyna amerykańskiego Artura Ashe. Innym Fibak urywał sety, zmuszał do wysiłku. W zimowych miesiącach trenował i grał w amerykańskich halach, na różnym podłożu. Całoroczny niemal trening i gra w turniejach — oto słuszna, jak się okazało w praktyce, droga do podwyższenia tenisowej klasy. Rozumie to dziś u nas nie tylko Fibak.

Przed rokiem na tym samym korcie Legii podczas meczu o Puchar Davisa Polska — Węgry Fibak stoczył dramatyczną walkę z węgierskim dwudziestolatkiem Taroczym. Mimo, że Węgier urwał 2:0 w setach i w trzecim secie miał piłkę meczową, Fibak wygrał 3:2. Dał się wówczas poznać jako zawodnik odporny psychicznie i ambitny. Dziś jest już zawodnikiem dojrzałym. W ciągu kilku miesięcy poprawił serwis, uderzenia z głębi kortu. Pewniejsze są również jego mecze i wolej. Jest na dobrej drodze do osiągnięcia klasy najwyższej.

Fibak uczył się grać w tenisa na kortach poznańskiego AZS-u. Wiele zawdzięcza trenerowi akademików Henrykowi Godlewskiemu, który dał mu podstawy tenisowego ABC. Szybko trafił do kadry narodowej, a potem reprezentacji. Aktualnie studiuje na II roku prawa Uniwersytetu Poznańskiego.

Z jego osobą wiążemy w polskim tenisie duże nadzieje. Z zainteresowaniem śledzić będziemy jego dalsze występy zagraniczne. We wtorek wyjeżdża na kilka turniejów do RFN. 31 maja zobaczymy Fibaka w Warszawie w meczach ekstraklasy w barwach poznańskiej Olimpii. Potem turniej w Paryżu i nieoficjalne mistrzostwa świata na trawiastych kortach Wimbledonu.

Ale celem sezonu jest dalsze doskonalenie tenisowego rzemiosła.

BEZ LITOŚCI

DLACZEGO TYLKO FIBAK?

Polski debel Jacek Niedzwiedzki i Wojciech Fibak nie popisał się w meczu ze Szwedami.

Pozycji jaką wywalczył sobie Wojciech Fibak w światowym tenisie nie sposób wyjaśnić wyłącznie jego trzymiesięcznym udziałem w amerykańskich turniejach, mimo iż pod tym względem stworzono poznaniakowi — czy też on sam sobie stworzył — uprzywilejowaną sytuację w stosunku do kolegów z kadry. Już wcześniej przed rokiem i przed dwoma Fibak sygnalizował swymi wynikami duże możliwości. Ale w całym tym okresie identycznie warunki miało wielu. Więc dlaczego tylko on gra dziś na europejskim poziomie? Od tego pytania zacząłem rozmowę z mgr. ADAMEM KRÓLAKIEM wieloletnim działaczem i trenerem tenisowym, a więc człowiekiem zorientowanym dobrze w sprawach polskiego tenisa, dziś przewodniczącym zespołu szkoleniowego PZT, a więc współodpowiedzialnym za aktualny stan rzeczy.

ADAM KRÓLAK: Wojtek wychowywał się w większej grupie swoich rówieśników najpierw juniorów, potem „galeowców", wreszcie seniorów, którymi opiekował się trener Zbigniew Bełdowski. Przed czterema laty Bełdowski zaproponował wyjazd najzdolniejszej młodzieży na parumiesięczny cykl turniejów. Wojtek nie był wtedy najlepszy, ale wyjechał. Wrócił mistrzem. Pytanie dlaczego wybił się tylko on? Przyczyn można wskazać kilka, ale główną była na pewno solidna praca samego zawodnika nad doskonaleniem rzemiosła. Postępy w ostatnim półroczu zawdzięcza też sobie, swojej przebojowości. Zdecydował się on za własne pieniądze, za 130 dolarów, które każdy obywatel może kupić w naszym banku pojechać na turnieje do Hiszpanii. Za to został jak wiadomo zawieszony przez władze PZT uznające, że nie jest to forma załatwiania spraw między członkiem kadry a związkiem. Ale gdyby nie ten fakt odważnego złamania pewnej bariery, grałby dziś, no może trochę lepiej od Drzymalskiego, ale nic więcej. Udział w jesiennych turniejach Grand Prix w Madrycie, Barcelonie, Teheranie, Wiedniu i Sztokholmie pozwolił mu utrzymać kontakt z czołówką, dał szansę trenowania i grania z najlepszymi, podpatrywania ich. Smażąc się we własnym krajowym sosie tego by nie osiągnął. Co najważniejsze, Wojtek zobaczył jak wygląda ciężka, codzienna praca warunkująca powodzenie klasowego tenisisty i do tej pracy przywykł. Pracy sześcio-, siedmiogodzinnej, na którą muszą się zdecydować ci, którzy chcą zrobić karierę. Przeszedł w ten sposób twardą szkołę. Pozostali tej szkoły nie przeszli, nie nabyli tych przyzwyczajeń.

EDWARD STRZELECKI: Kiedy umawialiśmy się na spotkanie, powiedział pan: „Po co będziemy mówić o rozwoju polskiego tenisa, jeżeli nie ma piłek — owych przysłowiowych armat". A z tego co słyszę teraz, wynika, że brak postępów trudno usprawiedliwiać wyłącznie brakiem piłek, rakiet, kortów i instruktorów...

A. K.: Wyszkolenie dobrego zawodnika jest procesem, na który składa się wiele czyn-

Kto zawinił: Borg czy Fibak?

NIEWIELE ponad dwa tygodnie minęło od meczu tenisowego o Puchar Davisa Polska — Szwecja. Kilka tysięcy osób zgromadzonych na kortach Legii oraz miliony przed telewizorami mogło oglądać przez trzy dni znakomite zagrania szwedzkiego asa Bjoerna Borga oraz ambitną grę Wojciecha Fibaka. Borg nigdy by do Warszawy nie przyjeżdżał gdyby nie Fibak, którego klasa tenisowa błyskawicznie rośnie.

Mieliśmy więc w Warszawie chwilę wielkiego tenisa. I choć Polska wówczas przegrała i została wyeliminowana z Pucharu Davisa nadal śledzimy z zainteresowaniem dalsze gry i postępy Wojciecha Fibaka, jak choćby ostatnio w międzynarodowych mistrzostwach RFN.

To co jednak nastąpiło w kilka dni po meczu ze Szwedami — zaskoczyło wszystkich, a przede wszystkim działaczy tenisowych i gospodarzy kortów. Tenis zdobył tysiące nowych entuzjastów, którzy powiedzmy sobie szczerze, przysporzyli masę kłopotów wszystkim związanym bezpośrednio czy pośrednio z tenisem.

W ciągu kilku dni wykupiono w warszawskich sklepach sportowych rakiety tenisowe rodzimej produkcji „SET" i „GEM" chociaż przez znawców uważane one są za wielką „pomyłkę" producenta z Bielska. Nawet sklepy komisowe prowadzące sprzedaż sprzętu tenisowego zagranicznej produkcji świecą pustkami.

Wojciech Fibak

Jak ogólnie wiadomo — jeszcze dwa lata temu nagminnie likwidowano korty tenisowe w całej Polsce. W stolicy znajduje się obecnie tylko ok. 50 kortów, a i te przy tak wielkiej eksploatacji (12 godzin dziennie) nie są w najlepszym stanie. Zwiększyć przepustowości istniejących kortów na pewno już się nie da, znane są nawet przypadki, że „fanatycy" białego sportu przychodzą ćwiczyć na ścianie treningowej na „Warszawiance" o 5 rano.

Oto co mówi sekretarz sekcji tenisa stołecznej Legii Bronisław Lewandowski. — „Po meczu Polska — Szwecja tenis przeżywa wielki boom. Obecnie dziennie zgłasza się do nas około 30 dziewcząt i chłopców. Tymczasem nasz klub może przyjąć w ciągu roku 60 osób. Tak więc większość chętnych musi odejść z „kwitkiem", 10 naszych kortów jest i tak wykorzystywanych od rana do nocy, głównie przez członków sekcji, których mamy ok. 400. Na przeszkodzie stoi jeszcze szczupła baza treningowa, gdyż zatrudniamy tylko 2 trenerów klasy I oraz 2 instruktorów".

Bjoern Borg

Tenis może być dla tysięcy młodych i starszych ludzi znakomitą formą rekreacji. Niestety tylko wybrańcy wiedzą o tym, i to ci mający szanse dostania się na korty. Wybudowanie w przyszłości 8 kortów za Kanałem Piaseczyńskim, które mają zrekompensować wyburzone obiekty w Agrykoli, na pewno nie rozwiąże problemu.

Wokół stadionu / TADEUSZ OLSZAŃSKI

Czyżbyśmy więc bezpowrotnie pożegnali romantyczne czasy fair play? Czyżbyśmy musieli dokonywać zmiany pojęć? NIE! Tak nie jest i być nie może. Otóż niezależnie od wszystkich nacisków i prestiżu zwycięstwa, które było takie samo na pierwszych igrzyskach w 1896 roku w Atenach, jak niedawno w Monachium, zawsze pozostanie bezsporną i największą wartością sportu przestrzeganie zasady równości startu. Jeśli zaś wskutek najrozmaitszych zbiegów okoliczności ta równość sportowej walki zostaje zachwiana, wówczas prawdziwy sportowiec samorzutnie wyrównuje te szanse, bo pragnie zwyciężyć nie przez przypadek, lecz w otwartej walce. Bo tylko takie zwycięstwo przynosi oprócz profitów prawdziwą satysfakcję. A przykładów nie trzeba daleko szukać. Ot, przypomnijmy choćby niedawny mecz tenisowy, pamiętny pojedynek Wojciecha Fibaka z Björnem Borgiem. Szwed śpieszył się na samolot, bo nazajutrz czekał go kolejny występ. Polak mógł grać na zwłokę, przedłużać mecz, wytrącać tym przeciwnika z równowagi itp. itd. Nie zrobił tego, ba, nie skorzystał z podszeptów! Nie jest to najlepszy przykład, bo rezygnacja z niesportowych metod nie jest i nie może być uważana za fair play. Ale jest to przykład świeży, dowodzący, że żadne tam punkty nie mogą przekreślić zdrowego rozsądku i że zawodnicy nie mają najmniejszego zamiaru świnić się ze względu na wynik.

A piękne i szlachetne gesty były, są i będą się rodziły w spontaniczny sposób w wyrównanej walce ze względu na szacunek dla własnego wysiłku i samego siebie.

Każdy może być Fibakiem

„Głos" proponuje: kort tenisowy na każdym osiedlu mieszkaniowym

Pierwsze dni maja. Mecz tenisowy Pucharu Davisa Polska — Szwecja. Pełne publiczności korty stadionu warszawskiej Legii. Olbrzymie zainteresowanie prasy, radia i telewizji. W tym także dzien nikarzy, którzy prawie nigdy nie pisali o tenisie. Nie mniejsze zainteresowanie milionów Polaków w różnych zakątkach kraju. Wspólnie oglądane transmisje telewizyjne. Tyle oczu na raz nie patrzyło u nas na tenis nigdy... A wszystko za sprawą wspaniałego zawodnika szwedzkiego Bjoerna Borga i jedynego Polaka liczącego się wśród najlepszych na świecie, poznaniaka Wojciecha Fibaka.

Suche cyfry nie oddają tego, ym był ów mecz dla sympaków sportu. Przegraliśmy zecież wyraźnie 1:4, a Wojech Fibak mimo dzielnej po awy, nie wygrał z Borgiem i jednego seta. A jednak uszczający trybuny kortów gii, a także dyskutujący o eczu w innych miastach i asteczkach, z umiarkowam optymizmem rozmawiali temat przyszłości polskie- tenisa. Jesteśmy zdania, że rina" to głównie Fibaka. wą grą w Warszawie, coraz zniejszymi sukcesami w liących się turniejach między rodowych, potwierdził, że zy solidnej pracy i przy stan konfrontowaniu jej wyków z najlepszymi, również lak może być w tenisie kimś.

KROK W TYŁ

Tradycje naszego tenisa, ość stare, nie są tak bogate, w Anglii, USA, krajach nańskich czy Australii. Nie półmiernie też krótsza jest ta polskich osiągnięć. Rzecz pozoru tylko mało istotna — atecznie tenis nie jest dyplną olimpijską. Myślimy inak, że popełniono by wiel błąd, gdyby — kierując się tą esłanką — zakwalifikowano is do drugiej czy trzeciej tegorii dyscyplin sporto- ch. Popularność „białego rtu" w świecie w ostatnich ach niewiarygodnie wręcz rosła. W samych Stanach ednoczonych nawet golf ustą pierwszeństwa tenisowi. W aju tym w klubach zareje- owanych jest 21 milionów (!) ających w tenisa. Z tego niej więcej 90 proc. upra- ów sport rekreacyjnie, ość spora część z nich repre- tuje wcale niezły poziom. ożna by w tym momencie po- dzieć: trudno porównywać nas SA, gdzie istnieją tradycje upra nia tenisa. Dobrze. Posłużmy więc przykładem sąsiedniej chosłowacji. Na około 14 milio mieszkańców — 25 896 zareje owanych w klubach. U nas — o 2 868. Niegdyś proporcje te były tak rażące.

y owych 2 868 zawodników w bach oznacza, że tenis nie jest as popularny? Wręcz przeci- e. Właśnie w ostatnich miesiąach, a zwłaszcza tygodniach, zainteresowanie tą piękną dyscypliną przekroczyło przypuszczenia znawców tenisowych problemów. Ze sklepów błyskawicznie poznikały (nawet wówczas, kiedy ich jakość była mierna) rakiety i piłki. Próżno ich szukać także w komisach. Na kortach wszędzie panuje tłok. W wypowiedzi udzielonej przedstawicielowi Polskiej Agencji Prasowej sekretarz sekcji tenisa warszawskiej Legii stwierdził, że „Po meczu Polska — Szwecja... dziennie zgłasza się do nas około 30 dziewcząt i chłopców. Tymczasem nasz klub może przyjąć r o c z n i e 40 osób". Podobnie jest i w innych miastach w tym także w Poznaniu.

Dzieje się tak w sytuacji, kiedy polski tenis zrobił spory krok w tył. Gdyby nie Fibak nie liczylibyśmy się w ogóle w międzynarodowej konkurencji.

DROGA DO SUKCESÓW

Pora więc skierować pytanie do „głównego oskarżonego" lub inaczej mówiąc „sprawcy" olbrzymiego zainteresowania tenisem w Polsce. Pytanie: czy inni mogą pójść w jego ślady? (pytanie takie zadaliśmy Fibakowi po jego powrocie z turnieju w Monachium, a przed wyjazdem na zawody do Hamburga).

Zdaniem Wojciecha Fibaka droga do sukcesu w tenisie przed nikim nie jest zamknięta. Spełnione jednak muszą być rozliczne warunki, wśród których samokontrolę, dyscyplinę wewnętrzną, uważa za najistotniejszy. Jest zdania, że przyszły tenisista wysokiej klasy, powinien rozpocząć grę w wieku od 6 do 10 lat. Im wcześniej tym lepiej. Musi on równolegle kończyć poszczególne klasy szkoły podstawowej, a potem średniej, tak aby w wieku 15-18 lat był już po maturze. Poziom umysłowy, wiedza ogólna, ma istotne znaczenie w tenisie. Powołując się na przykład doskonałego Borga, Fibak zachęca do hardzo solidnej nauki języków obcych, zwłaszcza angielskiego, po wszechnie traktowanego jako międzynarodowy język tenisowy.

Wojciech Fibak podczas pojedynku z Bjoernem Borgiem.

CAF — fot. — Matuszewski

Co do treningu nasz mistrz uważa, iż w miarę upływu lat jego intensywność musi być co raz większa, musi być też coraz bardziej urozmaicony. Przede wszystkim zaś liczy się gra, stała konfrontacja z partnerami, w tym również ze starszymi wiekiem i lepszymi. Młody tenisista musi sobie stawiać dalekosiężne cele i stopniowo, konsekwentnie je realizować. Fibak zaleca, jeśli tylko to jest możliwe, regularne czytanie prasy fachowej, a tak że obserwację gry innych zawodników. No i zachowanie niezbędnego sportowego optymizmu: nie zrażać się porażka mi, nie cofać się w połowie drogi.

Tenis jest dyscypliną uniwersalną. Można ją uprawiać od dzieciństwa do niemal ostatnich tygodni życia. Uczy estetyki, daje satysfakcję z poznawania nowych uderzeń, rozwija refleks.

BARIERA KORTÓW

W naszych warunkach na drodze rozwoju tenisa znajduje się jeszcze sporo przeszkód. Niemal wszystkie są jednak do pokonania, choć najgorzej jest chyba z kortami (szerzej na ten temat pisze w numerze 20 z 20 bm. tygodnik „Sportowiec" w obszernej rozmowie pt. „Dlaczego tylko Fibak?" przeprowadzonej przez dziennikarza Edwarda Strzeleckiego z Adamem Kozakiem — przewodniczącym zespołu szkoleniowego Polskiego Związku Tenisowego). Ale jeśli zgadzamy się z tym, że Fibak nie powinien pozostawać sam w światowej czołówce, coś trzeba zacząć robić.

Sprawy sportu wyczynowego PZT musi lepiej czy gorzej rozwiązać sam. Spróbujmy jednak wyjść w jakimś stopniu związkowi naprzeciw. Nie można liczyć na przyszłe sukcesy, bez masowości, bez tysięcy młodych grających często w tenisa dla przyjemności, rekreacyjnie. Ponieważ Wojciech Fibak jest poznaniakiem i chcielibyśmy aby i owa „odnowa" rozpoczęła się od Poznania, „GŁOS" rzuca przeto hasło: niech na każdym osiedlu mieszkaniowym powstanie jeden kort tenisowy. Niech tenis stanie się rzeczywiście sportem masowym, dostępnym dla ogółu. Jesteśmy gotowi patronować każdej akcji zmierzającej do zrealizowania postawionego przez nas hasła. Swój apel kierujemy w pierwszym rzędzie do poznańskich spółdzielni mieszkaniowych.

ANDRZEJ KUCZYŃSKI

DLACZEGO TYLKO FIBAK?

Dokończenie ze str. 3

można. Jeden z trenerów na ostatniej naradzie powiedział, że sprawą pilną stało się, aby ktoś wreszcie wymyślił tenis bez piłek, jak wynaleziono telegraf bez drutu, bo wówczas usunięta zostałaby ważna przeszkoda rozwoju tenisa w Polsce. Ale póki co, trzeba szukać innych sposobów poprawy sytuacji. Tkwią one w prawidłowszej selekcji, w zmianie, unowocześnieniu metod szkoleniowych, w skorygowaniu systemów rozgrywek i polityki startów. Dalej, znalezieniu ludzi, którzy będą szkolenie prowadzić, a więc trenerów, ich rzetelnemu wykształceniu i stałemu doszkalaniu, wreszcie stworzeniu bazy. Nie tylko większej liczby kortów, ale przede wszystkim udostępnieniu tenisistom krytych pomieszczeń pozwalających na trening całoroczny także w zimie. Trening ograniczający się do miesięcy ciepłych nie może wystarczyć, poważnie hamuje rozwój naszego tenisa. Jeżeli chodzi o sprzęt, to istotne są nie tylko piłki i rakiety, ale także urządzenia pomocnicze do treningu.

E. S.: Najtrudniejsze jest chyba znalezienie ludzi, zarówno wykwalifikowanych trenerów jak i energicznych działaczy, którzy mieliby dość zapału i odwagi, aby usuwać kolejne przeszkody i nowoczesnieć popatrzeć na sprawę.

A. K.: W naszej sytuacji, gdy mówimy o trenerach, pierwszym zadaniem jest uwolnienie ich od obowiązków administracyjno-organizacyjnych. Troski o sprzęt, walki o miejsce na kortach i w halach, o organizację turniejów i wyjazdów na mecze. Dziś trener klubowy robi wszystko, tylko nie ma czasu na szkolenie.

E. S.: Załóżmy, że trudność tę zdołamy przezwyciężyć. Obawiam się, że wówczas ujawni się inna słabość — niski poziom wiedzy i przygotowania do zawodu u większości naszych instruktorów i trenerów?

A. K.: Obawę tę podzielam. Istotnie, mamy w klubach trenerów w większości zaawansowanych wiekiem i ich możliwości efektywnej działalności szkoleniowej, tej na korcie, niestety nie są duże. W tenisie nie wystarczy, aby trener powiedział jak grać, on to musi pokazać, być partnerem w grze. Około dwudziestu najlepszych polskich trenerów w odpowiednim wieku — mam tu na myśli ludzi do 40—50 lat ze stażem 10—15 lat, przebywa za granicą. Był okres w Polskim Związku Tenisowym, kiedy nie doceniano roli i funkcji trenera, nie budowano jego autorytetu, nie troszczono się o pozycję w klubie. Wielu zniechęconych ludzi zaczęło szukać pracy poza krajem. Niestety proces ten nie został zahamowany. Mam informację, że znowu dwóch, trzech trenerów przygotowuje się do wyjazdu za granicę. Nie prowadzi się w tej dziedzinie żadnej polityki, bo przecież nie o to chodzi, aby nikt nie wyjeżdżał — przeciwnie wyjazdy na dwu-, trzyletnie staże byłyby nie tylko pożyteczne, ale są wręcz konieczne dla uzupełnienia edukacji naszych szkoleniowców, poznania metod stosowanych przez innych. Trzeba by zatem zaawansowanym naszym trenerom, wykazującym się pewnym dorobkiem w klubach, stwarzać możliwości wyjazdów, nawet zarobkowania za granicą. Ale niechby potem wracali i swoimi wyższymi umiejętnościami służyli rozwojowi tenisa w Polsce.

E. S.: A szkolenie nowych kadr? Pracuje pan w warszawskiej Akademii Wychowania Fizycznego, coś pan więc na ten temat powinien wiedzieć...

A. K.: Niestety młodzi ludzie po zakończeniu studiów nie podejmują pracy trenerskiej w naszej dyscyplinie. Ja prowadzę na AWF w Warszawie specjalizację tenisa. W tym roku ukończyły ją trzy osoby spośród pięciu, które ten kierunek wybrały na początku studiów. To jest mało, szczególnie, że na innych uczelniach takiej specjalizacji nie ma. W ciągu trzydziestu lat blisko pięćdziesiąt osób wykształciliśmy w tym trybie, ale tylko dwadzieścioro pracowało lub pracuje w tenisie. Połowa z nich robi to dzisiaj za granicą. I to jest niepokojące. Tak więc specjalizacja tenisowa na wyższych uczelniach nie rozwiązuje problemu. Wydaje się, że uzupełniona musi być ona studiami podyplomowymi czy dwuletnimi kursami trenerskimi. GKKFiT wydał już zarządzenie o dokształcaniu kadr trenerskich w resortowym centrum szkolenia kadr.

E. S.: A więc można liczyć na poprawę sytuacji?

A. K.: Tak, ale nieprędko skończą się zmartwienia. Obserwujemy ogromny wzrost liczby chętnych uprawiania tenisa. To co się dzieje w ostatnich tygodniach, ten szturm na korty po meczu ze Szwecją, bije wszelkie rekordy. W klubach nie jesteśmy w stanie pomieścić młodzieży, która się zgłasza. Znowu wracam do bazy. Już nie mówiąc o kortach jesteśmy jedynym krajem w Europie, który nie produkuje żadnego sprzętu dla tenisa wyczynowego! Z importem też nie jest sprawa prosta. Zamówione piłki w tym roku nie nadeszły, a ceny sprowadzanych rakiet są nie do przyjęcia, a nawiasem mówiąc ich jakość nie najlepsza. Te rakiety, które produkuje Bielsko, nie nadają się dla podstawowego szkolenia zawodników. Są one gorsze niż sprzęt wytwarzany po wojnie przez „Fremę" w Łodzi. Tam byli fachowcy.

E. S.: Wśród hamulców rozwoju tenisa wymienia się również niewłaściwe systemy rozgrywek i wadliwy kalendarz imprez. Co tutaj jest do poprawienia?

Dokończenie na str. 10

Przedziwny bekhend Bjoerna Borga.

Zdjęcia E. WARMIŃSKI

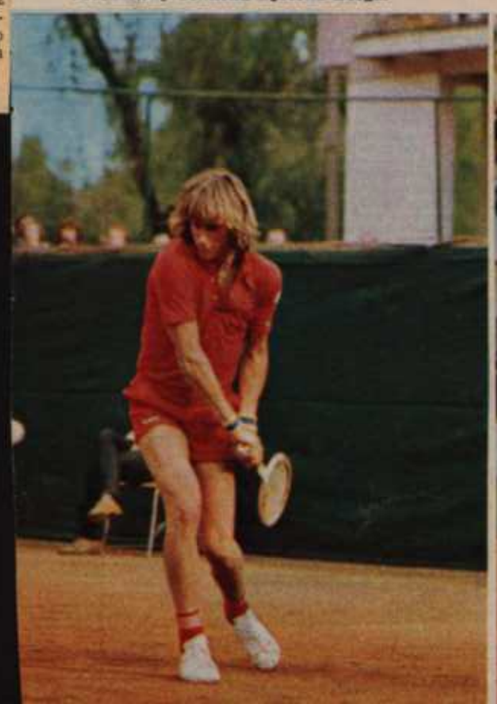

SŁOWO
o sporcie

Nasze wywiady

Chcę dobrze grać w tenisa – mówi Wojciech Fibak

Awans tenisa w naszej społecznej świadomości, a właściwie nawrót do dawnych chlubnych tradycji, stał się faktem. Świeżo przecież pamiętamy mecz Polska — Szwecja w Pucharze Davisa, wizytę na warszawskim korcie skandynawskiego asa Bjoerna Borga i jego pojedynek z Wojciechem Fibakiem. To Fibak sprawił, że Borg przyjechał do Warszawy, by walczyć o punkty dla swojej reprezentacji z Polakiem, o którego postępach głośno ostatnio w tenisowym świecie. Powrót do tenisowych zainteresowań nastąpił więc wyłącznie za sprawą Wojciecha Fibaka, którego dalsze gry i postępy nadal śledzimy z nie mniejszym zainteresowaniem i sympatią. W ub. tygodniu w międzynarodowych mistrzostwach RFN Fibak odniósł kilka wartościowych zwycięstw w singlach, a w deblu, wraz z mistrzem Wimbledonu Czechosłowakiem Kodeszem, doszli do finału.

GRAĆ, jak najwięcej grać! — Oto dewiza **Wojciecha Fibaka.** Tylko w nieustannej konfrontacji z najlepszymi tkwi dziś recepta na międzynarodowe sukcesy. Toteż bezpośrednio po mistrzostwach RFN nasz tenisista startować będzie w międzynarodowych mistrzostwach w Rzymie, w Paryżu w Nottingham, skąd droga prowadzi prosto do Wimbledonu.

Z **Wojciechem Fibakiem** można interesująco rozmawiać na każde tematy. **Rozmowa o tenisie z Fibakiem — będzie chyba dla Czytelników „Słowa" najciekawsza!**

● Jak został Pan tenisistą?

— Zacząłem grać w tenisa, gdy miałem dwanaście lat, na kortach poznańskiego AZS-u. Zaprowadził mnie tam ojciec, który przedtem nie grał w tenisa, ale uważał że jest to najciekawszy sport, przy którym trudno o większe obrażenia cielesne. Początkowo tenis nie podobał mi się. Wolałem grać w piłkę nożną, koszykówkę, czy pływać. W miarę upływu czasu coraz bardziej interesowały mnie sprawy techniki i specyficznej atmosfery tego sportu. Z czasem zarzuciłem inne dyscypliny i zacząłem tenis traktować bardziej poważnie. Moim pierwszym wychowawcą był p. Henryk Golimowski, który pokazał mi jak trzymać rakietę, jak odbijać piłki. Wiele pomagał mi ówczesny kierownik sekcji tenisowej AZS-u p. Grządzielski. Jeszcze wtedy nikt z bliskich ani ja sam nie przypuszczaliśmy, że mogę zostać tenisistą — sportowcem.

● — Szwedzki tenisista Bjoern Borg, zrezygnował z nauki w szkole, by grać w tenisa. Pan jak wiemy studiuje prawo...

— Kiedy skończyłem szkołę podstawową, byłem trzecim młodzikiem w Polsce. Przez cztery lata liceum — do 19 roku życia przedpołudnia spędzałem w liceum. Trenować mogłem jedynie po południu. Mając 18 lat wyjechałem jako pierwszy junior w Polsce na dwa pierwsze poważne turnieje do Paryża i Wimbledonu. Musiałem opuścić miesiąc nauki w szkole. Wtedy wydawało się, że to bardzo dużo. Pierwszy semestr studiów skończyłem w normalnym trybie, zdając wszystkie egzaminy i kolokwia. Później uzyskałem zgodę Rektora Uniwersytetu Adama Mickiewicza na indywidualny tok studiów. To pozwoliło mi wyjeżdżać na dłuższe turnieje i jednocześnie kontynuować studia.

● — Pierwsze wyjazdy, to możliwość obserwacji czołówki tenisowej świata.

— Na kortach Wimbledonu grało sto najlepszych rakiet świata, toteż całymi dniami obserwowałem ich grę. Zauważyłem, że technika całej polskiej czołówki jest niewystarczająca by uzyskać najwyższy poziom, taki który pozwoliłby wygrywać z najlepszymi. Zacząłem intensywnie trenować nowe uderzenia, których dotąd w kraju nie używano. Próbowałem liftować piłkę z forhandu i z backhandu, grać tzw. stop volleyem itd. Chciałem nauczyć się jak największej ilości uderzeń.

— Wtedy właśnie, gdy uwierzyłem, że mogę zostać dobrym tenisistą zaczął się rok wielu porażek. Miałem wtedy dziewiętnaście lat. Przegrywałem z wieloma słabymi graczami ale miałem także sukcesy. Wynikało to z mojego generalnego założenia — przegrywać choćby dwa lata, ale przegrywać stosując te uderzenia, które później pozwolą mi wygrywać z najlepszymi. O moich planach nie wszyscy wiedzieli. Znał je ojciec i grono najbliższych przyjaciół. Inni dziwili się z moich „dziwnych" zagrań w wielu turniejach. Jedyne spotkania, na których nie eksperymentowałem to spotkania o Puchar Davisa. Tam, podobnie jak w tym roku starałem się grać najlepiej jak umiem.

● — Czy ma Pan swój wzór tenisisty. Zawodnika, którego styl, czy elementy gry chciałby pan posiadać?

— Dzisiejszy tenis jest grą niezwykle skomplikowaną, do której wchodzi wiele elementów takich jak poruszanie się na korcie, sposób rozgrzewki czy nawet zachowanie się poza kortem. Trudno byłoby znaleźć wzór, który skupiałby te wszystkie elementy. Ale wydaje mi się, że tenisista, z którego chciałbym brać przykład jest starszy o sześć lat Czechosłowak Jan Kodes. Podoba mi się jego postawa na korcie, niezwykle surowe i staranne przygotowywanie się do każdego meczu i bardzo poważny stosunek do spraw tenisa. Od strony technicznej bardzo podoba mi się Villas oraz Rumun Ilie Nastase, którego grę mógłbym obserwować godzinami. Gdyby jego stosunek do tenisa był bardziej poważny mógłby chyba zostać najlepszym tenisistą na świecie.

Starałm się wybierać najbardziej wartościowe elementy najlepszych graczy i próbować stosować je w swojej grze.

● — Czy jakieś elementy ze swojej gry uważa Pan za słabsze. Nad którymi pracuje Pan szczególnie?

— Wydaje mi się, że najsłabszą moją stroną był serwis. I chyba w tej chwili jest on moim najsłabszym uderzeniem. Zwłaszcza pierwszy serwis, podczas którego nie podkręcam piłki. Właśnie to uderzenie chciałbym nieco poprawić. Z innych elementów gry jestem zadowolony. Bardziej niż nad techniką pracuję nad doborem odpowiednich uderzeń w konkretnych sytuacjach.

● — Przechadzając się po kortach w całym kraju zauważyć można ostatnio większe zainteresowanie tenisem, zwłaszcza wśród młodzieży. Co radziłby Pan tym wszystkim, których być może za Pana sprawą opanowała magia białego sportu?

— Rzeczywiście. Spotykam wielu ludzi, którzy mówią mi wprost: „Panie Fibak, coś pan zrobił. Mój syn o niczym nie chce ze mną rozmawiać, tylko o kupnie rakiety tenisowej". Dużo dzieci nachodzi korty, na których często brakuje dla nich miejsca. Prośmy więc odpowiednie władze o nowe korty dla tych ludzi, którzy przekonali się, że tenis to sport szczególnie ciekawy i wartościowy.

— Najmłodszym, tym którzy chcą grać w tenisa nie tylko dla zabawy, radziłbym po prostu by grali jak najwięcej. Bez względu na to jakie mają warunki do gry. Piłki mogą być stare, a ściana do treningów dziurawa i mokra. Najważniejsze jest to, by grali dużo i nie przestawali myśleć o tenisie w chwili zejścia z kortu. Aby dobrze grać w tenisa, trzeba zaakceptować go jako część życia, którą też trzeba traktować poważnie.

● — Jakie jest pańskie największe marzenie sportowe?

— Moim największym marzeniem sportowym jest ciągłe awansowanie na światowych listach WCT (World Championship Tennis). Do jakiego miejsca — nie wiem. Chyba jak najdalej. W każdym razie chciałbym stale posuwać się do przodu i nie stać w miejscu. Na razie chyba mi się to udaje.

— Mówiąc ogólnie, chciałbym dobrze grać w tenisa mając 28 może 30 lat.

Rozm.:

Jarosław M. JANUSZKIEWICZ

Eugeniusz Warmiński

SPORT

RAKIETA JEDNA – NADZIEI WIELE

Przed rokiem mało kto o nim słyszał. Fachowcy wprawdzie orzekli: talent, ale mówili cicho, bo talentów rodziło się u nas sporo.

Dziś o **WOJCIECHU FIBAKU** mówi się już głośno. I inaczej!

Jego talent już się sprawdził. Stał się w ciągu kilku ostatnich miesięcy tenisistą formatu międzynarodowego. Szwedzi, u których tenis jest nieporównanie popularniejszy niż u nas i gdzie wyrosła taka sława jak Borg, a dawnymi laty też wielkich sław nie brakowało; przed spotkaniem z nim mieli się na baczności. Sam Borg, 18-letni szwedzki tenisista, który zdaniem fachowców zostanie rakietą nr 1 w ciągu najbliższych sezonów, powiedział przed „polskim" meczem o Puchar Davisa: *„Wojtek Fibak ostatnio dużo podróżował, grał z doskonałymi tenisistami i świetnie sobie radził. Nie jest to już ten sam tenisista, z którym przed rokiem udało mi się wygrać w Baastad. Z pewnością będzie to interesujące spotkanie i wygra ten, który danego dnia będzie w lepszej formie".*

Jak długo piął się Fibak na wyżyny światowego tenisa? Kariera jego zaczęła się normalnie jak wiele innych. Ojciec tenisisty, sam sportowiec-amator, uprawiający siatkówkę, biorący udział w zawodach wioślarskich — „pchnął" syna na tenisowy kort.

— Jako ojciec i lekarz, byłem zawsze przekonany — powiedział w jednym z wywiadów — *że młodemu chłopcu potrzebne jest dla jego dobra uprawianie jakiejś dyscypliny. Wybrałem tenis, uważam ten sport za wyjątkowo zdrowy.*

I dzięki tej decyzji Wojtek w 12-tym roku życia trafił na kort. Spodobała mu się ta zabawa. Być może dlatego — wspomina dzisiaj tenisista — że kiedyś grałem w ping-ponga.

Pierwsze swoje kroki stawiał Wojciech Fibak na korcie AZS w Poznaniu. Klub to z dużymi tradycjami tenisowymi, w jego bowiem barwach występowali tacy tenisiści jak Ignacy Tłoczyński, czy Józef Piątek. Pod bacznym okiem trenera Henryka Golimowskiego robił zadziwiająco szybkie postępy. Zaczął wygrywać i w niedługim czasie wiadomości o tym przedostały się poza furtkę kortów w Poznaniu. I wtedy opiekunowie klubowi zaczęli patrzeć na niego jak na tenisistę, któremu można wróżyć karierę. Nie pomylili się. W 1970 r. mając 18 lat Wojtek Fibak zdobył mistrzostwo Polski... seniorów w hali. Pierwszy, większy sukces, po którym okrzyczano go wielkim talentem.

Potem nastały trudniejsze lata... W kraju mówiono, że nie robi postępów. On zaś — po pierwszych spotkaniach na arenach międzynarodowych — zrozumiał, jak wielka przepaść dzieli go od europejskiej i światowej czołówki. Ciągle eksperymentował, prawie przez 2 lata próbował coraz to innych uderzeń i zagrań.

W sporcie coraz więcej jest takich jak Fibak, którzy chodzą własnymi drogami. Poszukiwanie indywidualnego stylu w wielu dyscyplinach sportowych dało dobre wyniki. Tym razem też, ten uparty, indywidualny trening zaczął procentować na dobre dopiero półtora roku temu. Rezultaty: pierwsze miejsce na Mistrzostwach Europy Amatorów w Pescarne, wygrana z Czechosłowakiem Zednikiem, zwycięstwo w finale o Trofeo Bonfiglio z Włochem Barazzutti.

— To były dla mnie najtrudniejsze chwile w życiu — mówi Wojciech — *przekonałem się, że, aby dobrze grać i wygrywać, nie wystarczą wyłącznie treningi. Do tego potrzebne są częste spotkania z elitą, nauka w bezpośredniej walce. Dzisiaj wiem, że to słuszna droga do wyników, ale wtedy... Stało się dla mnie jasne, że aby zwyciężać potrzebna jest technika, swoboda operowania rakietą. Przyglądałem się jakim arsenałem uderzeń dysponuje Rumun Ilie Nastase, z którego kiedyś śmiano się, że z tenisa zrobił cyrk, odbijając piłki w najdziwniejszy sposób. Ale Nastase tak wzbogacił swoją technikę, że bardzo trudno z nim wygrać. Indywidualność gry — to połowa sukcesu. Mnie do niej jeszcze daleko.*

Fibak zdaje sobie sprawę z własnych braków. Z wczesnego okresu samouctwa pozostał mu, jak twierdzi, nienadzwyczajny serw, trema i napięcie, nerwy, niepokoje. To są jego nierozłączni towarzysze na korcie.

— A przecież mówi się, że umie Pan walczyć do końca, że nie poddaje się w najbardziej beznadziejnych sytuacjach. To chyba świadczy o tym, że nie spala się Pan nerwowo. Skąd taka rozbieżność opinii? — zapytałam.

— Wewnętrzne przeżycia nie malują się na twarzy, ale pozostają na długo w pamięci. Do dzisiaj i chyba na zawsze, utkwił mi w pamięci mecz o Puchar Davisa z Węgrami.

Walczyłem z Taroczy, byłem usztywniony, bo zdawałem sobie sprawę ze skali zadania. Gdy Węgier wygrał po kolei trzy piłki, myślałem przede wszystkim o tych, którzy wierząc we mnie przyszli na kort. Było mi głupio i przykro. Do głowy mi jednak nie przyszło, żeby się poddać. Zacząłem odrabiać straty już zupełnie rozluźniony. Widząc, że Węgier zaczyna się denerwować, nastawiłem się na atak. Potem zacząłem się niepotrzebnie spieszyć. Ale opamiętałem się na nowo.

— Tak więc, jak pani widzi, nie łamać się, nie znaczy nie przeżywać. Dzięki tym jednak przeżyciom tenis tak mnie pociąga.

Źródła stoickiego spokoju tego tenisisty nie leżą, jak często się słyszy, w jego odporności psychicznej poznaniaka, lecz w fakcie, że pojął on na czym polega gra w tenisa.

— Tenis — mówi — *to gra, w której nie jest się pewnym swego, dopóki nie zostanie rozegrana ostatnia piłka. Tę istniejącą w każdym momencie tenisowej walki realną szansę zwycięstwa trzeba starać się i umieć wykorzystać. W pojedynku na korcie liczy się chwila bieżąca. Wygrany gem czy set zamyka przeszłość i walka zaczyna się jakby od nowa. W tenisie nie ma więc beznadziejnych sytuacji i pewności sukcesu. Cały czas trzeba być czujnym.*

Tak mówi nasz najlepszy tenisista. Płynie z tych słów nutka optymizmu. Wojtek Fibak zna swój sport. Wie, że na dobre wyniki składa się nie tylko talent, ale i dobre rzemiosło.

Jego zainteresowania nie kończą się jednak na tenisie. Jest studentem II roku prawa w Poznaniu i choć tenis nie bardzo pozwala na systematyczną naukę, godzi te dwie sprawy. Zresztą z nauką nie miał nigdy kłopotów. Jest zdolny, zna cztery języki i z edukacją akademicką daje sobie dobrze radę.

Co dalej?

— Treningi, mecze na międzynarodowych kortach, czyli mówiąc krótko, szlifowanie formy. Chcę być naprawdę dobry, czuję że mam jeszcze sporo siły, która pomoże mi wejść na „szczyty" tenisowych umiejętności. Tak widzę najbliższą przyszłość. A dalszą? No, cóż, gdy ocenię, że nic już lepszego z siebie nie dam, to zejdę z kortu. Nie znaczy to jednak, że nie mógłbym wówczas grać dalej. Tenisiści zaliczani do światowej czołówki, a chcę do niej dołączyć — mówi Fibak — *są dziś na świecie faworyzowani. Organizatorzy turniejów, firmy produkujące sprzęt, linie lotnicze i inni gotowi są stworzyć wszelkie warunki, aby pozyskać dla siebie dobrego tenisistę. Można więc jeździć po świecie i grać nawet wtedy, gdy straci się dobrą formę. Ale dla mnie to nie jest wyjście. Nie można przez lata czerpać profitów z własnej pasji. Mógłbym też zostać trenerem, ale to mnie nie interesuje. Marzy mi się natomiast, żeby nie jako trener, ale jak starszy kolega nauczyć kogoś młodszego grać w tenisa. A swoją pozakortową przyszłość związę najprawdopodobniej z... dziennikarstwem.*

To już znany chleb dla naszego tenisisty. W swoich kores
ejach do „Przeglądu Sportowego" często pisze o tenisie. Z
być może, weźmie na warsztat inne tematy.

Dzisiaj jest przede wszystkim tenisistą, o którym coraz gło
światowych kortach. I chociaż przegrywa — tak jak podczas o
pojedynku z Borgiem — to pamiętajmy, że on ciągle jeszcze
Wynik tego spotkania dużo mówi zresztą o tym, jak grał Fib
niem fachowców pokazał w tym meczu wielki tenis. Grał inte
i taktycznie, z pewnym uderzeniem i z niespodziewanymi z
tempa jako główną swoją bronią. Były długie minuty w cz
pojedynku, w którym Polak znalazł receptę na „atomowe" u
Borga i świetnie sobie radził. Był dla Szweda równorzędnym
rem, a dla publiczności, tłumnie zgromadzonej na trybunach,
polskiego tenisa.

GRAŻYNA WRÓBI

Fot. Eugeniusz Warmiński

SŁ
o sporci

Nasze
wywiady

– mów

Awans tenisa w naszej
dawnych chlubnych trady
mecz Polska — Szwecja w
cie skandynawskiego asa
Fibakiem. To Fibak spraw
o punkty dla swojej repr
ostatnio w tenisowym św
stąpił więc wyłącznie za s
stępy nadal śledzimy z ni
tygodniu w międzynarodo
wartościowych zwycięstw
biedonu Czechosłowakiem

GRAĆ, jak najwięcej g
Oto dewiza Wojciecha
ka. Tylko w nieu
konfrontacji z najlepszym
dziś recepta na międzyna
sukcesy. Toteż bezpośredn
mistrzostwach RFN nasz te
startować będzie w między
dowych mistrzostwach w R
w Paryżu w Nottingham,
droga prowadzi prosto do
biedonu.

Z **Wojciechem Fibakiem** interesująco rozmawiać na

SPORTOWY EXPRESS

Poniedziałek 16 VI 1975 Nr 105

PARYŻANIE NA KORTACH OLIMPII

W krótkiej przerwie między turniejami „Wielkiego Szlema" tenisiści polscy rozegrają rundę turniejową o drużynowe mistrzostwo kraju. Pierwszoligowcy walczyć będą w trzech grupach:

W Poznaniu (korty Olimpii) — CWKS Legia Warszawa, Polonia Bydgoszcz, Zagłębie Walbrzych i Olimpia Poznań;

W Sopocie (korty SKT) — MZKS Arka Gdynia, Warszawianka, GKS Katowice i SKT;

W Krakowie (korty Nadwiślana) — Piast Gliwice i Nadwiślan Kraków.

Najciekawiej zapowiada się czwórmecz poznański, a zwłaszcza spotkanie między obrońcą tytułu warszawską Legią i beniaminkiem ekstraklasy, Olimpią. Będzie to najprawdopodobniej walka o tytuł drużynowego mistrza Polski na rok 1975.

Olimpia zdołała zmontować bardzo silny zespół. W barwach tego klubu grają obecnie Wojciech Fibak, Wiesław Gąsiorek, Jolanta Rozala — czołowe polskie rakiety, a również rutynowana Filipówna i galeowiec Gołaski. Zespołu Legii, wielokrotnego mistrza kraju, nie trzeba rekomendować. Stawi się on w Poznaniu w najsilniejszym składzie z uczestnikami niedawnego turnieju w Paryżu Jackiem Niedźwiedzkim i Tadeuszem Nowickim.

Szczególnie interesująco zapowiadają się pojedynki Fibaka z Niedźwiedzkim oraz Gąsiorka z Mincbergiem. W grach podwójnych dojdzie być może do „zderzenia" dwóch najsilniejszych par krajowych: Niedźwiedzki, Nowicki — Fibak, Gąsiorek. Jeszcze uwagi całego meczu może stać się jednak spotkanie dwóch zasłużonych, w przeszłości wielce utytułowanych zawodniczek, Rylskiej z Filipówną.

ACH

W. Fibak pokonał Mandarino

W Nottingham (W. Brytania) rozpoczął się międzynarodowy turniej tenisowy, w którym uczestniczy reprezentant Polski — Wojciech Fibak, a także wielu znanych tenisistów świata. **Fibak w pierwszej rundzie spotkał się z Brazylijczykiem Jose-Edisonem Mandarino, odnosząc zwycięstwo 5:7, 7:5, 6:3.** (PAP)

Fibak przegrał z Gormanem

W drugiej rundzie międzynarodowego turnieju tenisowego w Nottingham, Wojciech Fibak spotkał się z Amerykaninem Tomem Gormanem i przegrał po zaciętej walce 5:7, 6:1, 6:3.

W innych spotkaniach tej rundy Jeff Borowiak (USA) pokonał Japończyka Juna Kuki 6:2, 6:3, Argentyńczyk Guillermo Vilas wygrał ze swym rodakiem Juliannem Ganzabalem 6:7, 6:2, 6:3, a Anglik Mark Farrell zwyciężył Stana Smitha (USA) 9:8, 9:8.

Porażka Fibaka

We wtorek kontynuowano na wimbledońskich kortach eliminacyjne gry międzynarodowych tenisowych mistrzostw Anglii. Jedyny nasz reprezentant w tym turnieju Wojciech Fibak zmierzył się w pierwszej rundzie z daviscupowym graczem hinduskim Jaideepem Mukherjea. Pojedynek miał niezwykle zacięty przebieg. Zwyciężył nieco lepiej serwujący Hindus 4:6, 7:5, 9:7, 6:4. (PAP)

Nie było spotkania Fibak - Niedźwiedzki

A szkoda...

W dość niezwykłej atmosferze toczył się tenisowy czwórmecz o drużynowe mistrzostwo Polski na kortach Olimpii. Startowały w nim obok gospodarzy zespoły Legii, Polonii Bydgoszcz i Zagłębia Walbrzych.

Niezwykłość atmosfery powodował fakt, że długo nie było wiadomo, czy Legia stanie do spotkania z Olimpią. Legioniści prowadzili zakulisową grę, mającą uniemożliwić mecz z poznaniakami i przełożyć go na termin późniejszy. Goście usiłowali to wytłumaczyć m. in. koniecznością wyjazdu Niedźwiedzkiego już w niedzielę do Anglii. **Zignorowali jednak propozycję, aby spotkanie Fibak — Niedźwiedzki rozegrać już w piątek, mimo, że obaj ci niniejsi przebywali już w Poznaniu. Na korcie stanął tylko Fibak. Niedźwiedzki nie przyjął wyzwania. Byliśmy bardzo ciekawi tego pojedynku.**

W końcu mecz doszedł jednak do skutku, choć w innym ustawieniu, bez czołowych zawodników obu klubów. **Wygrała Legia 5:4.** Oto wyniki poszczególnych spotkań. Piotkowiak — Nowicki 5:7, 6:0, 0:6, Adamczak — Kamiński 3:6, 0:6, Gołaski — Mincberg 6:3, 2:6, Gąsiorek — Kidoń 6:2, 6:2, Rozalówna — Wojdała 6:3, 6:2, Filipówna — Rylska 3:6,1:6, Gąsiorek, Piotkowiak — Nowicki, Mincberg 6:4, 3:6, 1:6, Geldner, Gołaski — Kamiński, Fidoń 6:2, 6:1, Rozala, Filip — Rylska, Wojdała 6:2, 6:1.

W akcji Krystyna Filip — zawodniczka poznańskiej Olimpii, o której głośno w całym kraju od wielu lat.

W poprzednim meczu Olimpia pokonała Zagłębie 7:2. Oto wyniki: Fibak — Dobrowolski 6:4, 6:3, Płotkowiak — Czapracki 8:6, 6:4, Gołaski — Jasiński 3:6, 6:4, 6:3, Gąsiorek — Kubiczek 6:1, 6:2, Rozalówna — Rejdych 6:3, 5:7, 4:6, Filipówna — Kajetanowicz 3:6, 5:7, Fibak, Adamczak — Dobrowolski, Czapracki 6:8, 8:6, 6:4, Gąsiorek, Gołaski — Jasiński, Kubiczek 7:5, 6:2, Rozalówna, Filipówna — Rejdych, Kajetanowicz 6:1, 6:2.

W pozostałych meczach **Polonia pokonała niespodziewanie Zagłębie 5:4 i przegrała z Legią 1:8.** (F)

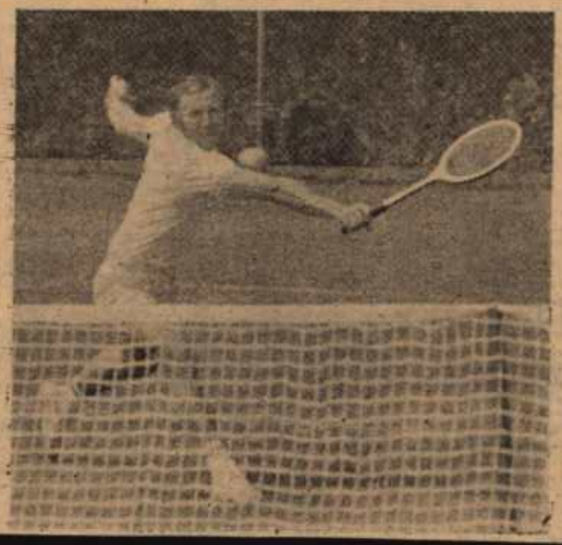

Poznajecie? Oczywiście — to znakomity tenisista Wojciech Fibak, który sportowe imię naszego miasta rozsławia na kortach całego świata. Nie ma w tym żadnej przesady, ale też dlatego nierzwykle trudno złapać Wojtka w jego rodzinnym Poznaniu. Jeszcze w sobotę oglądaliśmy go na kortach Olimpii, a już wczoraj odleciał na turnieje do Anglii. Dalsza trasa jego podróży wiedzie do Austrii i Szwajcarii.

Czytelnicy „Expressu" uznali Wojciecha Fibaka jednym z najlepszych sportowców Wielkopolski w roku 1974. W naszym tradycyjnym plebiscycie zajął on wysokie trzecie miejsce. Rozliczne wojaże Wojtka spowodowały, że dopiero teraz mogliśmy mu przekazać trofea, związane z honorami laureata. Z okazji tej w naszej redakcji odbyło się miłe spotkanie, w którym udział wziął również przewodniczący Wojewódzkiej Federacji Sportu — mgr Henryk Szydłowski.

Na naszym zdjęciu Wojciech Fibak ze swoim trofeum: pięknym pucharem. Sympatyczny tenisista, prosił, aby podziękować wszystkim Czytelnikom „Expressu" za to, że tak wysoko umieścili go w tabeli najlepszych sportowców Wielkopolski. Czynimy to z całą przyjemnością. (f)

Sport i kalkulacje

Kto dzisiaj jest najlepszym polskim tenisistą" Większość czytelników odpowie zapewne, że Wojciech Fibak. Podobne opinie panują także w tenisowym światku, choć być może niektórzy zastrzegliby się, iż brak jest potwierdzenia owego prymatu w tytułach zdobytych w kraju. Zgoda, niech sobie zastrzegają, rzeczywiście inni mają tych tytułów więcej. Niemniej każda polska drużyna w spotkaniu o ligowe punkty bardzo chętnie widziałaby Fibaka w swych szeregach. Można też wyrazić to inaczej: wolałaby nie rozgrywać meczu z zespołem, w którego barwach występuje Fibak.

Widzów, którzy przybyli w sobotę i niedzielę na korty Olimpii na Golęcinie czekało wiele niespodzianek. Najpierw okazało się, że wbrew wcześniejszym zapowiedziom do Poznania przyjechała Legia z Niedźwiedzkim i T. Nowickim, potem, że Fibak grał z Dobrowolskim z Zagłębia Wałbrzych nie w niedzielę — jak podaliśmy — lecz już w sobotę. Za wprowadzenie w błąd czytelników „Głosu" przepraszamy, niestety był to skutek nieścisłej informacji którą otrzymaliśmy od Olimpii. Ale największa niespodzianka czekała na sympatyków tenisa w niedzielę. Mecz Olimpia — Legia odbył się, lecz bez Fibaka i Niedźwiedzkiego. Poprosiliśmy o wyjaśnienie tej sprawy kierownika sekcji tenisowej Olimpii — Zdzisława Wieczorka.

— Jeszcze w czwartek rano, 12 czerwca nic nie wskazywało, że może nie dojść do meczu Olimpia — Legia. Ale w tym dniu otrzymaliśmy przed południem telegram z Polskiego Związku Tenisowego informujący nas, że w związku z wyjazdem dwóch zawodników Legii — Jacka Niedźwiedzkiego i Tadeusza Nowickiego na turniej Wimbledonu do Anglii spotkanie to ma się odbyć nie 15 czerwca w niedzielę, lecz 3 lipca. Jest przepis, który mówi, że jeżeli dwóch zawodników z jednego klubu zostało powołanych do reprezentacji Polski na turniej zagraniczny, to można przesunąć wcześniej ustalony termin spotkania danej drużyny o ligowe punkty. Ale o wyjeździe wymienionej dwójki ba dziwić, że z kolei my odwołaliśmy się od tej decyzji telegraficznie. PZT (sekretarz Związku S. Bil) podjął kolejną decyzję: mecz Olimpia — Legia odbędzie się w niedzielę, 15 czerwca bez zmian podwójnych, które przełożono na termin późniejszy, natomiast Wojciech Fibak i Jacek Niedźwiedzki, a więc dwie pierwsze rakiety w swych zespołach rozegrają swój pojedynek zawsze, 13 czerwca w piątek po południu. Już w piątek okazało się, że badany przez lekarza T. Nowicki nie może wyjechać ze względu na stan zdrowia do Anglii, choć może startować w drużynowych mistrzostwach Polski (!). Odpadał zatem argument o wyjeździe zagranicznym dwóch zawodników.

Niedźwiedzki przyjechał do Poznania w piątek wraz z trenerem Radziem, który jednocześnie pełni funkcje wiceprezesa PZT. Przedstawiciele Legii od początku stwierdzali, że nie zgadzają się z ostatnią decyzją PZT, że uważają iż jest ona niesłuszna i że do meczu z Olimpią nie przystąpią. O godz. 17.45 wywołano grę Fibak — Niedźwiedzki. Fibak stawił się na korcie. Natomiast Niedźwiedzki podobno na polecenie trenera, ćwiczył na sąsiednim korcie i nie przystąpił do gry. Ogłoszono walkower dla Fibaka.

Niezależnie od tego PZT zadecydował również w piątek, iż Fibak i Niedźwiedzki odlecą razem do Londynu rano (pierwotnie Fibak miał lecieć samolotem popołudniowym). Przedstawiciele Legii nadal twierdzili, iż nie przystąpią do meczu z Olimpią. W niedzielę rano trener drużyny wojskowej telefonował z sekretariatu zawodów do Warszawy aby upewnić się czy Fibak i Niedźwiedzki odlecieli rannym samolotem do Anglii. Potem legioniści nagle zgodzili się rozegrać spotkanie z Olimpią z zastrzeżeniem, iż pojedynku Fibak — Niedźwiedzki w ogóle nie było (negując tym samym piątkowy walkower — przyp. red.). Początkowo chcieliśmy i my nie zgodzić się na takie rozwiązanie. Pragniemy zająć w mistrzostwach Polski jak najlepsze miejsce, ale nie za wszelką cenę. Dlatego graliśmy z Legią bez Fibaka przegrywając jednym punktem 4:5. Nie mogę twierdzić, iż Fibak na pewno pokonałby Niedźwiedzkiego oraz że zdobyłby punkt w deblu. Ale forma taka ostatnio prezentował pozwalała nam żywić nadzieje, iż tak właśnie by było. Po meczu Olimpia — Legia złożyliśmy protest w sprawie pojedynku Fibak — Niedźwiedzki. Czekamy na odpowiedź PZT.

Tyle kierownik sekcji tenisowej Olimpii.

STANISŁAW GARCZARCZYK

TENIS

PONAD WSZYSTKO

„...Najbliżsi sąsiedzi umieją wychowywać zawodników najwyższej światowej klasy i doceniają w pełni wybitną rangę tenisa jako sportu wyjątkowo wartościowego pod względem zdrowotnym, wychowawczym i widowiskowym. Niestety, my wciąż nie doceniamy i nie rozumiemy tych wartości. Gdyby ni stąd ni zowąd pojawiło się na polskich kortach paru wybitnych zawodników, co zapewne nieprędko się zdarzy, gdyż cudów podobno nie ma, i zaczęliby oni odnosić sukcesy światowe, jak Rumun Nastase, Czechosłowak Kodes, albo Metrewelli, wówczas zapewne natychmiast przekonalibyśmy się do tenisa i zaczęlibyśmy wychwalać jego walory, za czym poszłaby z kolei duża troska i opieka. Lecz tenis nasz nie ma sukcesów..." — tak pisał zaledwie przed dwoma laty jeden z największych znawców białego sportu, Bogdan Tomaszewski.

Przypominam jego słowa nie bez kozery. Powód jest aż nadto wyraźny. Od pewnego czasu gazety, radio i telewizja przepełnione są tenisem. Obudzili się z letargu nawet ci dziennikarze, którzy przez lata całe nie dostrzegali tej dyscypliny. Doszło do pierwszej w historii TV transmisji meczu tenisowego! Wszystko za sprawą 23-letniego zawodnika wychowanego na poznańskich kortach. Wojciech Fibak co kilka dni widnieje na czołowych stronach większości polskich gazet!

Tenisistą został z polecenia. Po prostu ojciec, niegdyś reprezentacyjny lekkoatleta AZS, a obecnie chirurg o uznanej sławie, kazał mu pójść na kort. Było to podczas wakacji w Ustce, gdzie 12-letniego wówczas Wojtka ciągnęło raczej do wody niż na rozpalony słońcem plac. Konsekwentny tata zaprowadził następnie swą latorośl na korty poznańskiego AZS. Tam też przez długie lata można go było oglądać zawzięcie odbijającego piłkę o ścianę. Ten nawyk pozostał mu do dziś. Gra z samym sobą, traktowana jako znakomita rozgrzewka, a także koncentracja przed najważniejszymi nawet spotkaniami, zdaje w praktyce egzamin. Po takiej właśnie rozgrzewce Fibak przed rokiem dokonał sztuki, która przejdzie na zawsze do kronik tenisa. W meczu o Puchar Davisa przeciwko Węgrom, przy stanie meczu 2:2 rozegrał końcówkę jakiej nie oglądano jeszcze na kortach. Przypominam. Węgier Taroczi prowadził w setach 2:1 i w gemach 5:4, gdy stanęli dokończyć partię. Węgier zdobył trzy kolejne piłki — 40:0. Przekładając na bardziej zrozumiały dla ogółu Czytelników język piłkarski, można by sytuację porównać do meczu piłkarskiego, w którym na 5 minut przed końcem drużyna prowadzi 3:0. Teoretycznie żadna już siła nie mogła odebrać zwycięstwa Madziarom. A jednak młody poznaniak dokonał rzeczy wręcz niebywałej. Gdy Tarocziemu brakowało do sukcesu już tylko jednego jedynego udanego zagrania, zdecydował się na szaleńczy atak. Wygrał kolejnych 5 piłek, wyrównując stan seta na 5:5. Ten fenomenalny zryw załamał przeciwnika. Dalsza gra była już tylko formalnością.

Dziś — wspominając początki — powiada, że do 17 roku życia, wszystko co robił na kortach, było ...tenisem rekreacyjnym. A przecież mając zaledwie 16 lat wywalczył miejsce w reprezentacji na Puchar Galea, zwyciężając w czasie eliminacji Jacka Niedźwiedzkiego. Pojechał do Belgii. Chociaż w turnieju nie odniósł większych sukcesów, poznał smak wielkiej tenisowej przygody. W roku 1970 w nagrodę za mistrzostwo Polski juniorów pojechał do Wimbledonu. Nie grał źle, skoro udało mu się przedostać aż do ćwierćfinału rozgrywek juniorów. Później był wielki turniej w Paryżu i kolejny powrót do codziennej monotonii. W tym czasie polski tenis zaledwie wegetował, lecz gdy kończyła się kariera 12-krotnego mistrza Polski, Wiesława Gąsiorka, w światku tenisowym zaczęto przebąkiwać, że w Poznaniu znów narodził się nowy talent tenisowy.

Potwierdzeniem rozwoju stał się tytuł halowego mistrza Polski seniorów (w finale pokonał rytunowanego Rybarczyka), sukces w Trofeo Bongiglio oraz zdobycie — wraz z Nowickim — tytułu mistrza Europy w deblu.

Wspaniały występ przeciwko Węgrom wydawał się początkiem przełomu. Biały sport miał szansę ocknąć się z letargu. Niestety, do tego nie doszło. Występując bez odpowiedniego przygotowania, reprezentanci w Bastadt gładko przegrali ze Szwecją, klęską zakończył się występ Polaków we wrocławskich mistrzostwach Europy, bardzo słaby poziom zademonstrowali uczestnicy mistrzostw Polski, wygranych nieoczekiwanie przez teoretycznie nie liczącego się w czołówce Drzymalskiego.

I w tym momencie, jesienią roku ubiegłego, znów głośne stało się nazwisko Fibaka. Bez zgody związku, po prostu jako turysta, za własne pieniądze, wyjechał na silnie obsadzony turniej do Hiszpanii. Odniósł sensacyjne zwycięstwo nad szóstym graczem świata — Amerykaninem A. Asche! Co się potem działo, wszyscy dobrze pamiętają. Fibak za niesubordynację został zawieszony. Zawrzało. Ukazały się bardzo ostre komentarze, zaczęto snuć najbardziej fantastyczne domysły.

Burza w szklance wody zakończyła się z chwilą powrotu poznaniaka do kraju. Doszło do spotkania z władzami PZT i właśnie wówczas przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej Polskiego Związku Tenisowego, Czesław Pilarz wypowiedział następujące słowa:

...Trzeba sobie szczerze powiedzieć, że od czasów Władysława Skoneckiego nie było w naszym związku jasnego poglądu, co trzeba zrobić, aby dogonić, osiągnąć światową czołówkę. I dopiero Wojtek Fibak na nowo zbadał ścieżki, ba, przetarł drogę, która do niej prowadzi...

Rzecz skończyła się w sposób najbardziej korzystny dla polskiego tenisa. Topór wojenny pomiędzy zawodnikami i działaczami został zakopany.

Przy pełnej aprobacie PZT w pierwszych dniach roku bieżącego Fibak wyjechał na wielotygodniowe tourneé po USA. Przegrał wiele partii, odniósł kilka cennych zwycięstw, ale najważniejsze było, że po raz pierwszy w swej karierze bez przerwy grał z asami. Ba, udało mu się nawet urwać seta samemu Connorsowi — pierwszej rakiecie świata!

Później był wielki mecz z Borgiem. Na warszawskim korcie fenomenalny Szwed wygrał przekonywająco w trzech szybkich setach (spieszył się na samolot do Dallas, gdzie ...przegrał z pokonanym przez Polaka Murzynem Asche) i zaraz po tym seria występów w wielkich turniejach na zachodzie Europy.

Sezon w pełni. Czołowe rakiety świata wędrują z kortu na kort, z miasta do miasta, z kraju do kraju. Jest wśród nich Polak, który swą osobą potwierdza, że polski tenis istnieje, że i nad Wisłą istnieje garstka entuzjastów wspaniałego sportu.

Często bywa nagabywany: kto za to płaci? Na jakich Fibak gra warunkach?

W świecie tenisowym doszło do wielkich zmian. Kiedyś sprawa była jasna: najważniejszy był Wimbledon, Puchar Davisa, mistrzostwa krajowe. W miarę wzrostu zainteresowania — a trzeba wiedzieć, że w wielu krajach tenis jest popularniejszy od piłki nożnej, boksu czy kolarstwa — wzrosła ranga wielu innych turniejów. Znacznie poszerzyła się czołówka światowa. Nie sposób dziś zawodników rozliczać z jednej imprezy. Konkurencja jest olbrzymia i wyrównana. Dochodzi do tego, jak na przykład podczas turnieju w Barcelonie, że zawodnik drugiej setki może wygrać ze światowej sławy zawodowcem. Turnieje rozgrywa się właściwie bez przerwy i tylko punkty zebrane w wielu imprezach decydują o randze i klasie zawodnika.

Od kilku lat decydującą rolę w światowym tenisie odgrywa organizacja zawodnicza — Związek Graczy Tenisowych (ATP). Właśnie ATP, której prezesuje znakomity gracz — Artur Asche, prowadzi listę klasyfikacyjną wszystkich poważnych turniejów. Poważny, to znaczy taki, gdzie nagrody osiągają pułap kilkudziesięciu tysięcy dolarów. Jest takich turniejów około stu na świecie i mogą w nich startować bez eliminacji jedynie zawodnicy znajdujący się na pierwszych 70-80 miejscach listy ATP. Dla zgłaszających się samodzielnie organizatorzy poszczególnych turniejów pozostawiają minimalną liczbę miejsc. To sztywna, ale i demokratyczna zasada.

Morderczy cykl gier jest kosztowny, męczący i ryzykowny. Przejazdy na dalekich dystansach, hotele, wyżywienie trzeba pokrywać z własnej kieszeni. Dziś wyczyn tenisowy to wielki biznes, tłumy na trybunach, słynne nazwiska na korcie. Gra się za pieniądze. Jedni podpisują stałe kontrakty, inni nie — i są tak zwanymi „niezależnymi".

Fibak, traktując tenis jako powołanie, stawia wszystko na jedną kartę. Odłożył na bok sprawy rodzinne, poprzekładał egzaminy na Wydziale Prawa i goni z rakietą po świecie. Ten 23-letni młodzieniec, któremu nie sposób odmówić talentu i brawurowej fantazji, chce osiągnąć rzecz, która od lat nie udała się żadnemu polskiemu tenisiście. Wierzy, że wielkie sukcesy są w zasięgu jego możliwości. Jest również przekonany, że indywidualne zwycięstwa mogą zbudzić z letargu polskie władze sportowe, dotychczas niezbyt przychylnym okiem patrzące na poczynania tenisistów.

Polski biały sport staje przed wielką szansą. Za popularnością wyczynową powinna pójść popularność masowa. Talentów nie brakuje! Brakuje kortów, piłek, rakiet. Potrzeba odważnych decyzji i wtedy na pewno dochowamy się partnerów dla Fibaka, a może nawet uda się nawiązać do wielkich tradycji Jędrzejowskiej, Toczyńskiego czy Skoneckiego.

Oto stylowo wykonane uderzenie. Polak należy do najlepszych techników w Europie.

Zdjęcia CAF i S. Ossowski

Wojciech Fibak przed kilku laty, gdy dopiero rozpoczynał tenisową karierę.

Czy wyrosną z nich następcy Fibaka? Talentów nie brakuje, ale kortów tak...

Zdjęcie: J. Unierzyski

Sukces Fibaka

Zacięty pojedynek stoczył Wojciech Fibak z Włochem Antonio Zugarelli w pierwszej rundzie międzynarodowych mistrzostw Austrii, rozgrywanych w Kitzbuehel. Polak przegrał pierwszego seta 4:6, wygrał jednak dwa następne 7:6, 6:3.

We wtorkowych grach sporą niespodziankę sprawił Argentyńczyk Julian Ganzabal, który wyeliminował rozstawionego z nr 3 Francuza Francoisa Jauffreta 6:4, 6:1. (PAP)

10
LIPCA
1975 R.

WOJCIECH FIBAK POKONAŁ ONNY PARUNA

KITZBUEHEL. Uczestniczący w międzynarodowych tenisowych mistrzostwach Austrii Wojciech Fibak odniósł w środę swój kolejny sukces. Awansował do ćwierćfinału mistrzostw, wygrywając z wysoko notowanym i rozstawionym w tym turnieju z nr 2 reprezentantem N. Zelandii — Onny Parunem 6:4, 3:6, 12:10. Był to niezwykle zacięty pojedynek, który przyniósł sukces bardziej opanowanemu w decydujących momentach Polakowi.

W innych ciekawszych pojedynkach 1/8 finału padły wyniki: Hrebec (CSRS) — Pokorny (Austria) 6:2, 5:7, 6:3; Taroczy (Węgry) — Dominquez (Francja) 7:5, 6:2; Kary (Austria) — Crealy (Australia) 6:2, 7:5; Panatta (Włochy) — Elschenbroich (RFN) 6:4, 6:4.

W środę Wojciech Fibak, wraz z Austriakiem Hansem Kary, wystąpił w I rundzie gry podwójnej. Polsko-austriacki debel pokonał parę Milan Holecek (CSRS) i Ulli Pinner (RFN) 3:7, 6:4, 6:4.

W 1/8 finału singla mężczyzn Kodes (CSRS) wygrał z Govenem (Francja) 6:2, 7:5, a Benyik (Węgry) zwyciężył Bertolucciego (Włochy) 7:5, 6:4.

W. Fibak w ćwierćfinale mistrzostw Austrii

Uczestniczący w międzynarodowych tenisowych mistrzostwach Austrii Wojciech Fibak, odniósł w środę swój kolejny sukces. Awansował on do ćwierćfinału mistrzostw, wygrywając z wysoko notowanym i rozstawionym w tym turnieju z nr 2 reprezentantem N. Zelandii — Tonny Parunem 6:4, 3:6, 12:10.

Był to niezwykle zacięty pojedynek, który przyniósł sukces posiadającemu silniejsze nerwy, a więc bardziej opanowanemu w decydujących momentach Polakowi.

Wojciech Fibak w półfinale

Kolejne zwycięstwo zanotował na swym koncie polski tenisista Wojciech Fibak, startujący w rozgrywanych w Kitzbuehel, międzynarodowych mistrzostwach Austrii. W ćwierćfinale nasz reprezentant pokonał Czechosłowaka Jiri Hrbeca 6:2, 3:6, 6:1.

W półfinale Polak spotka się z Włochem Adriano Panattą, który w czwartek wygrał z Balazsem Taroczy (Węgry) 6:4, 6:2.

W międzynarodowych tenisowych mistrzostwach Austrii W. Fibak uległ w półfinale późniejszemu zwycięzcy turnieju Włochowi Panatcie 6:8, 4:6, a w deblu grając z Karym (Austria) przegrał w ćwierćfinale z Włochami Panattą i Bertolicim.

CZĘSTO lubimy wybrzydzać na sportową rzeczywistość. Co z tego, że Fibak dobrze gra w tenisa, jeśli poziom tej dyscypliny w kraju wciąż jest rozpaczliwy. Co z tego, że Szajna zdobywa medale; inni znacznie mu ustępują, a o dziewczętach szkoda gadać. Wszystko sprowadza się do generalnego narzekania, iż jedna jaskółka nie czyni wiosny.

WOJCIECH FIBAK

W. FIBAK SPRAWIŁ ZAWÓD

Panie ratują tenisistów O

Na kolejny pojedynek tenisowej drużyny Olimpii o mistrzostwo I ligi z Polonią Bydgoszcz przyszło wielu sympatyków białego sportu. Większość z nich ściągnęła zapowiedź występu w zespole poznańskim Wojciecha Fibaka, który od niedawna reprezentuje barwy Olimpii. Niestety nasz czołowy tenisista sprawił wszystkim duży zawód. Nie tylko kibicom. Także swojemu klubowi, który miał prawo liczyć, jeśli nie na punkty zdobyte przez Fibaka, to przynajmniej na jego udział w imprezie.

Tymczasem Wojciech Fibak nie stanął na korcie, a jak dowiedzieliśmy się z nieoficjalnych źródeł, w ostatniej chwili zdecydował się on na wyjazd na turniej za granicę, stawiając w ten sposób kierownictwo sekcji przed grudnym problemem.

Istotnie niewiele brakowało, aby poznański zespół przegrał ten mecz. Goście, w których szeregach występował mistrz Polski Drzymalski, zaprezentowali się w Poznaniu z dobrej strony i walka o zwycięstwo toczyła się do ostatniego seta.

Olimpia pokonała Polonię Bydgoszcz 5:4, lecz sukces swój zawdzięcza przede wszystkim paniom. Jolanta Rozala i Krystyna Filip mają największy udział w końcowym sukcesie, co nie umniejsza dzielnej postawy męskiej strony tenisistów Olimpii. Do ostatniej gry wynik brzmiał 4:4, kiedy na kort wyszły Rozala i Filipówna oraz Kozłowska i Mrozowska z Polonii. Pierwszego seta wygrały poznanianki 6:2, lecz już w następnym bydgoszczanki odrobiły straty, wygrywając 6:4. Trzecia decydująca o losach całego meczu, partia była popisem pary z Golęcina. Wspaniałe woleje Rozali i rozważna gra Filipówny przyniosły wygraną parze Olimpii 6:1, a całemu zespołowi sukces 5:4.

Drużyna Polonii miała w swoich szeregach tylko jedną indywidualność. Był nią bezsprzecznie Henryk Drzymalski, który w popisowy sposób rozegrał pojedynek z Płotkowiakiem. Celne, mierzone piłki dochodziły właśnie tam, gdzie chciał tego Drzymalski, wspaniałe minięcia przy siatce precyzyjne loby — oto walory które tenisiście z Bydgoszczy przysporzyły sporo braw widowni. On też miał wpływ na wysoki poziom niedzielnego meczu i wynagrodził licznym kibicom absencję Fibaka. Nie można też zapomnieć o Wiesławie Gąsiorku, który ma duży udział w wywalczeniu dwóch punktów dla Olimpii.

Oto wyniki poszczególnych gier: Drzymalski — Płotkowiak 6:2, przy stanie 5:4 dla Drzymalskiego Płotkowiak uległ bolesnej kontuzji, która uniemożliwiła

ZD

"

Po
tenis
baka
kał s
nie g
telefo
go p
udzia
mogą

....C
nis i
pogodz
Fibak
tenisow
dowym
gów" —
ski. Inn
dziej
wręcz
strony
przypo
rażka z
ła w ro
drogę d

Do
nież lis
baka, k
żej. Wy
polskie
dla ro
kie po

AK RUNA

Wojciech Fibak, wraz z
n Hansem Kary, wystąpił
zie gry podwójnej. Polsko-
debel pokonał parę Milan
CSRS) i Ulli Pinner (RFN)
4.

nału singla mężczyzn Kodes
ygrał z Govenem (Francja)
Benyik (Węgry) zwyciężył
ego (Włochy) 7:5, 6:4.

W. FIBAK SPRAWIŁ ZAWÓD

Panie ratują honor tenisistów Olimpii

Na kolejny pojedynek tenisowej drużyny Olimpii o mistrzostwo I ligi z Polonią Bydgoszcz przyszło wielu sympatyków białego sportu. Większość z nich ściągnęła zapowiedź występu w zespole poznańskim Wojciecha Fibaka, który od niedawna reprezentuje barwy Olimpii. Niestety nasz czołowy tenisista sprawił wszystkim duży zawód. Nie tylko kibicom. Także swojemu klubowi, który miał prawo liczyć, jeśli nie na punkty zdobyte przez Fibaka, to przynajmniej na jego udział w imprezie.

Tymczasem Wojciech Fibak nie stanął na korcie, a jak dowiedzieliśmy się z nieoficjalnych źródeł, w ostatniej chwili zdecydował się on na wyjazd na turniej za granicę, stawiając w ten sposób kierownictwo sekcji przed trudnym problemem.

Istotnie niewiele brakowało, aby poznański zespół przegrał ten mecz. Goście, w których szeregach występował mistrz Polski Drzymalski zaprezentowali się w Poznaniu z dobrej strony i walka o zwycięstwo toczyła się do ostatniego seta.

Olimpia pokonała Polonię Bydgoszcz 5:4, lecz sukces swój zawdzięcza przede wszystkim paniom. Jolanta Rozala i Krystyna Filip mają największy udział w końcowym sukcesie, co nie umniejsza dzielnej postawy męskiej strony tenisistów Olimpii. Do ostatniej gry wynik brzmiał 4:4, kiedy na kort wyszły Rozala i Filipówna oraz Kozłowska i Mrozowska z Polonii. Pierwszego seta wygrały poznanianki 6:2, lecz już w następnym bydgoszczanki odrobiły straty, wygrywając 6:4. Trzecia decydująca o losach całego meczu, partia była popisem pary z Golecina. Wspaniałe woleje Rozali i rozważna gra Filipówny przyniosły wygraną parze Olimpii 6:1, a całemu zespołowi sukces 5:4.

Drużyna Polonii miała w swoich szeregach tylko jedną indywidualność. Był nią bezsprzecznie Henryk Drzymalski, który w popisowy sposób rozegrał pojedynek z Płotkowiakiem. Celne, mierzone piłki, dochodziły właśnie tam, gdzie chciał tego Drzymalski, wspaniałe minięcia przy siatce, precyzyjne loby — oto walory które tenisiście z Bydgoszczy przysporzyły sporo braw widowni. On też miał wpływ na wysoki poziom niedzielnego meczu i wynagrodził licznym kibicom absencję Fibaka. Nie można też zapomnieć o Wiesławie Gąsiorku, który ma duży udział w wywalczeniu dwóch punktów dla Olimpii.

Oto wyniki poszczególnych gier: Drzymalski — Płotkowiak 6:2 i przy stanie 5:4 dla Drzymalskiego, Płotkowiak uległ bolesnej kontuzji, która uniemożliwiła kontynuowanie gry, Adamczak (Olimpia) — Szewczyk (Polonia) 6:5, 2:6, Rozala (Olimpia) — Kozłowska (Polonia) 8:6, 6:3, Gołaski (Olimpia) — Sobieszczański (Polonia) 6:8, 5:7, Gąsiorek (Olimpia) — Lewandowski (Polonia) 6:1, 6:0, Filipówna (Olimpia) — Mrozowska (Polonia) 6:3, 4:6, 6:2. W debiu mężczyzn para Olimpii Adamczak i Zdr. Rozala uległa Drzymalskiemu i Wiśniewskiemu 2:6, 3:6, a Gąsiorek i Gołaski pokonali Szewczyka i Sobieszczańskiego 6:4, 6:2. Wreszcie we wspomnianym już debiu pań Rozala i Filipówna pokonały Kozłowską i Mrozowską 6:2, 4:6, 6:1. (wm)

WOJCIECH FIBAK

ZWYCIĘSTWO W. FIBAKA

HAGA, 15.7. W Hilversum rozpoczęły się międzynarodowe mistrzostwa tenisowe Holandii. W pierwszej rundzie Wojciech Fibak pokonał Australijczyka Barry Phillipsa-Moore 6:2, 6:4, 6:2. W innych ciekawszych spotkaniach Argentyńczyk Guillermo Vilas wygrał z Petrem Kanderalem (Szwajcaria) 3:6, 6:2, 6:2, a Francuz Francois Jauffret zwyciężył Normana Holmesa (USA) 6:3, 4:6, 6:3.

Porażka W. Fibaka

W drugiej rundzie międzynarodowych tenisowych mistrzostw Holandii, rozgrywanych w Hilversum, Wojciech Fibak przegrał z Paragwajczykiem Victorem Pecci 7:6, 6:7, 3:6. Zwycięzca Fibaka wygrał w pierwszej rundzie z Argentyńczykiem Julianem Ganzabalem 6:4, 6:4. (PAP)

VILAS I FIBAK MISTRZAMI HOLANDII

HAGA. Guillermo Vilas (Argentyna) zdobył tytuł Międzynarodowego Mistrza Holandii. W finale turnieju w Hilversum pokonał on Zeliko Franulovicia (Jugosławia) 6:4, 6:7, 6:2. Do finału debla zakwalifikowały się pary Franulović, Lloyd oraz Fibak, Vilas. Polak i Argentyńczyk w półfinale pokonali Fassbendera i Pohmanna 6:4, 4:6, 8:6. W finale Fibak i Vilas zwyciężyli 6:4, 6:2.

ZDANIEM NASZYCH CZYTELNIKÓW

„CHCEMY OGLĄDAĆ DOBRY TENIS"

Poniedziałkowe sprawozdanie „Gazety" z rozgrywek I ligi tenisowej zawierało zdanie na temat absencji Wojciecha Fibaka. Nasz sprawozdawca wspomniał o zawodzie jaki spotkał sympatyków „białego sportu". Że nie było to stwierdzenie gołosłowne przekonaliśmy się odbierając listy i liczne telefony w których kibice skarżą się, że osiągnięcia czołowego polskiego tenisisty, pierwszego który zyskał sobie prawo udziału w licznych turniejach rozgrywanych na Zachodzie, mogą śledzić jedynie na podstawie doniesień prasowych.

....Chcemy oglądać dobry tenis i dlatego nie możemy się pogodzić z faktem, że Wojtek Fibak nie występuje ani w lidze tenisowej, ani w międzynarodowym turnieju z okazji Targów" — napisał Jerzy Ostrowski. Inne głosy są jeszcze bardziej krytyczne. Niektórzy wręcz dopatrują się uniku ze strony reprezentanta Olimpii, przypominając, iż właśnie porażka z Drzymalskim zamknęła w roku ubiegłym Fibakowi drogę do tytułu mistrza Polski.

Do redakcji nadszedł również list od ojca Wojciecha Fibaka, który drukujemy poniżej. Wydaje się, że dla dobra polskiego tenisa, a zwłaszcza dla rozładowania napięcia, jakie powstało w związku z absencją czołowego gracza sekcji GKS „Olimpia" powinny zabrać również głos oficjalne czynniki. **Red.**

A oto list w sprawie, która mocno zbulwersowała poznańską opinię sportową:

Chciałbym wyjaśnić nieporozumienie, które doprowadziło do tego, że w poniedziałkowym numerze Gazety ukazała się notatka, że Wojtek Fibak zawiódł poznańską publiczność i swój klub nie biorąc udziału w meczu ligi tenisowej.

Na początku bieżącego roku wstępując do klubu Olimpia Wojtek uzgodnił z kierownictwem sekcji tenisowej panem Zdzisławem Wieczorkiem, że będzie brał udział tylko w dwóch najtrudniejszych meczach ligowych: 15 czerwca przeciw Legii Warszawa i 31 sierpnia przeciw Arce Gdynia. W zamian za te ustępstwa Wojtek zrezygnował z pomocy materialnej klubu. Ob. Wieczorek spodziewał się wygrać pozostałe mecze bez pomocy Wojtka — zresztą dotychczasowe doświadczenie potwierdza słuszność tych przewidywań.

W pierwszym tygodniu lipca Wojtek zjawił się nieoczekiwanie w Poznaniu tylko dlatego, że w czasie turnieju wimbledońskiego zachorował na grypę. Przez 3 dni leżał w łóżku a w czwartek poszedł na korty, aby wykonać kilka lekkich ćwiczeń. Powiedział wtedy trenerowi Fraszewskiemu, że jeśli wyzdrowieje, pojedzie w sobotę do Austrii na turniej, do którego był od dawna zgłoszony, a jeśli będzie nadal chory i niezdolny do gry, to przyjdzie w niedzielę na mecz tylko po to, aby jego obecność spowodowała przesunięcie układu zawodników, którzy w ten sposób trafią na lat-

wiejszych przeciwników innego klubu. Ponieważ wyzdr[owiał], pojechał w sobotę do P[olskiego] Związku Tenisowego [w] Warszawie i dalej do Austrii.

Nie wiem w jaki sposó[b] przedostała się do prasy be[z] podstawna informacja, że Wo[jtek] będzie grał w niedzielę [na] kortach Olimpii. Kierownictw[o] sekcji tenisowej Olimpii [nie] spodziewało się tego. Nieobe[cność] kierownika sekcji [Z.] Wieczorka, który przebywa [na] urlopie spowodowała, że zabr[akło] później oficjalnego zaprz[eczenia] a redaktor Gazety ja[k] sam napisał, czerpał wiadom[ości] z nieoficjalnych źródeł.

Łączę wyrazy poważania [i] dziękuję za liczne serdeczn[e] i życzliwe notatki o Wojtku [w] poprzednich numerach Gazet[y]. Przykro mi, że wskutek myl[nej] informacji poznańscy mi[ło]śnicy tenisa doznali zawod[u]. Myślę jednak, że doskonał[a] gra innych zawodników Olim[pii] dostarczyła im także wiel[e] emocji.

JAN FIBAK

ŚWIAT MŁODYCH

HARCERSKA GAZETA NASTOLATKÓW

NR 66 | 3 CZERWCA 1975 R. | CENA 1,50 ZŁ

Z polskich tenisistów tylko Wojciech Fibak potrafi nawiązać równorzędną walkę ze światową czołówką.

Szwed Bjoern Borg zaczął uprawiać tenis mając zaledwie 5 lat. Dziś udaje się go pokonać tylko nielicznym.

W POGONI ZA ŚWIATOWĄ „RAKIETĄ"

CZYM dla Szwecji jest **Bjoern Borg**, dla ZSRR – **Aleksander Metreweli**, dla USA – **Jimmy Connors**, dla Rumunii – **Ilie Nastase**, tym dla Polski jest... **Wojciech Fibak**. Nasz tenisista efektowną i skuteczną grą na kortach całego świata zdobył sobie międzynarodową sławę i uznanie. Mamy więc się z czego cieszyć, tym bardziej, że Fibaka stać jeszcze na dalsze i to duże postępy. Może jednak martwić fakt, że oprócz niego nie ma w kraju ani jednego zawodnika mogącego z powodzeniem rywalizować ze światową czołówką. Dowodem tego był chociażby ostatni mecz ze Szwecją: pierwszy tegoroczny występ biało-czerwonych w Pucharze Davisa zakończył się ich porażką 1:4.

Przegrana nie była dla fachowców zaskoczeniem. Skandynawowie od lat mieli tenisistów wysokiej klasy. **Bergelin, Davidsson, Schmit, Lundqvist** – to nazwiska na trwale zapisane w historii tego sportu. Fenomenalny obecnie Borg umiejętnościami przewyższa jeszcze swoich poprzedników. Ale sam Borg w meczu z Polską nie mógł wygrać; jego partnerzy stanęli do pojedynków polsko-szwedzkich również jako faworyci. Ani **Henryk Drzymalski**, ani **Jacek Niedźwiedzki** nie potrafili dotrzymać im kroku.

SZCZUPŁOŚĆ KADRY REPREZENTACYJNEJ, a nawet jej brak, słabość bezpośredniego zaplecza są starymi bolączkami naszego tenisa. Czy istniały szanse ich wyleczenia? Czy były okazje szerszego spopularyzowania tenisa, żyjącego w Polsce w cieniu, jakby na uboczu innych dziedzin sportu? Chyba tak.

Od lat wiadomo, że do rozwoju szczególnie tej dyscypliny potrzebne są częste imprezy w dobrej obsadzie, pokazanie najmłodszym kibicom gry na wysokim poziomie, a przy tym wyjaśnienie jej wcale nieprostych zasad. Szansa zademonstrowania tenisa w Polsce zaistniała kilkanaście miesięcy temu, kiedy to we Wrocławiu organizowaliśmy mistrzostwo Europy dla amatorów. Impreza nie była może najwyższej rangi, ale – co najważniejsze – gwarantowała nam udział kilku doskonałych zawodników. Zjechały więc do Wrocławia ekipy dziennikarzy, telewizja, aby... relacjonować sukcesy „rakiet" ZSRR, Czechosłowacji i Węgier. Polacy odpadli z turnieju już w pierwszych dniach. Przyczyną ich porażek był obsolutny brak koncentracji i przygotowania się do zawodów.

PODOBNA HISTORIA, wyłączając Fibaka, powtórzyła się przed miesiącem. Nasi reprezentanci przystąpili do meczu ze Szwecją dalecy od swoich szczytowych możliwości. Gdzie podziała się dawna konsekwentna i planowa taktyka Drzymalskiego, co stało się z kapitalnymi serwami Niedźwiedzkiego? Przecież ten ostatni był jeszcze nie tak dawno juniorem rokującym większe nadzieje aniżeli Fibak... Dlaczego nie powołano do kadry narodowej zawodników będących w lepszej formie? Odpowiedź jest krótka: takich w Polsce nie było.

I jeszcze jedno: w dalszym ciągu posiadamy mało kortów. Mają więc do nich dostęp tylko nieliczni szczęśliwcy. Gdzie więc mogą grać i trenować przyszli mistrzowie singla i debla, potencjalni następcy Fibaka? I o nich też warto pomyśleć.

DO ZLIKWIDOWANIA BRAKÓW kondycyjnych i technicznych zawodników prowadzi masowość i starty w licznych międzynarodowych turniejach. Przykład Fibaka jest tego najdoskonalszym dowodem. Ten 23-letni sportowiec wtargnął do światowej czołówki zaledwie w ciągu kilku ostatnich miesięcy. Ale nikt nie zliczy jego zagranicznych startów. Barcelona, Nowy Jork, Paryż, Walencja, Monachium... niemal ciągła gonitwa za turniejami, zacięte, choć nie zawsze zwycięskie walki z najlepszymi „rakietami" wszystkich kontynentów, musiały w końcu dać rezultaty.

– **Miesiące spędzone wśród ludzi traktujących tenis rygorystycznie przyniosły mi najwięcej pożytku** – powiedział Fibak. – **W bezpośrednich bojach nauczyłem się walczyć o każdą piłkę, a podpatrywanie akcji światowej czołówki i trening w każdej wolnej chwili są gwarancją moich sukcesów...**

Podobne możliwości „podróżowania" należy stworzyć nie tylko pozostałym naszym kadrowiczom, ale także i szerokim ich rezerwom. Jedyna „gwiazda", chociażby świeciła najmocniej, nie rozjaśni aktualnej sytuacji.

ZDZISŁAW PRZYBYŁOWSKI
Zdjęcia: M. Szymkowski

R. T. Davies – ambasador

Gdańsk, poniedziałek 28 lipca 1975 r.

Oklaski dla „starszych panów" na kortach w Sopocie

W Sopocie zakończył się jubileuszowy XV Międzynarodowy Turniej Tenisowy Oldboy'ów. W tej tradycyjnej imprezie uczestniczyło 130 zawodników, w tym również z Belgii, NRD, Francji, Anglii, Austrii i RFN. Zagraniczni goście nie odegrali jednak większej roli, gry finałowe we wszystkich grupach były wewnętrzną sprawą Polaków.

Wśród startujących było wielu znanych w latach ubiegłych znakomitości, jak np. tenisiści: **Kurman, Olszowski, Koryciński, Cisło**, był też reprezentacyjny piłkarz polski z lat przedwojennych Wyplijewski i wielu innych.

„Starsi panowie" walczyli niezwykle ambitnie i nawet niźle władali rakietą. Oczywiście nie był to tenis nowoczesny, ale też widowiskowy, gdyż grano dużą, regularną piłką i nie popełniano prostych błędów. Taki tenis mógł się podobać. Przez wszystkie dni turnieju na trybunach było sporo widzów, którzy serdecznie oklaskiwali bohaterów zmagań.

Gry turniejowe toczyły się w pięciu grupach, przy czym pierwsza — najmłodsza, składała się z „czterdziestolatków", a grupa piąta — najstarsza z zawodników, którzy ukończyli już 68 lat i więcej. Seniorem turnieju był 76-letni profesor muzykolog **Janusz Nowak** z Wrocławia. Zaskoczył on wszystkich swą żywotnością i nawet zwyciężył w secie I rundzie. W grupie II grał m. in. ojciec nieobecnego obecnie polskiego tenisisty Wojciecha Fibaka doc. dr **Jan Fibak**. On też wykazał duże uzdolnienia tenisowe.

A oto wyniki gier finałowych w poszczególnych grupach:

Grupa I: Koryciński (Legia W-wa) — Wiznicki (Legia) 6:2, 6:1, Grupa II: Cisło (Sparta Szczecin) — Miłowski (Warszawa) 6:1, 6:4, Grupa III: Kurman (Fabiek Chrzanów) — Parewicz (AZS W-wa) 2:6 6:3, 6:3, Grupa IV: Wiznicki (W-wa) — Wojciechowski (Legia W-wa) 6:2, 6:4, Grupa V: Jastrzębski (Gdańsk) — Lisowski (Gorzów Wlkp.) 6:1, 6:1.

Ogółem w turniejach tym rozegrano 137 spotkań — co jest swego rodzaju rekordem. Organizacja imprezy spoczywała w rękach działaczy SKT bardzo sprawna.

Uroczystość zakończenia turnieju.

RADAR
8 1975
MIESIĘCZNIK PRACY TWÓRCZEJ
WARSZAWA — SIERPIEŃ — CENA 5 ZŁ

Do Wiednia bez W. Fibaka

Na kortach wiedeńskiego klubu Post rozpoczną się VII mistrzostwa Europy amatorów w tenisie. Dotychczas Polacy zanotowali w mistrzostwach kontynentu dwa cenne sukcesy: w 1971 r. w Luksemburgu Wiesław Gąsiorek i Tadeusz Nowicki zostali mistrzami Europy w grze podwójnej i w 1973 r. w Pescarze powtórzyli to osiągnięcie Wojciech Fibak i Tadeusz Nowicki. W grze pojedynczej Tadeusz Nowicki zdobył brązowy medal w pierwszych ME w 1969 r. w Turynie.

W turnieju rozgrywanym od 6 do 10 bm. w Wiedniu niestety nie wystąpi **Wojciech Fibak**, przebywający za oceanem. W tej sytuacji rozstawienie singla mężczyzn przedstawia się następująco: **1. Balazs Taroczy** (Węgry) — obrońca tytułu, **2. Aleksander Metreweli** (ZSRR), **3. Tejmuraz Kakulia** (ZSRR), **4. Janos Benyik** (Węgry), **5. Jan Pisecky** (CSRS), **6. Pavel Hutka** (CSRS), **7. Tadeusz Nowicki** (Polska), **8. Dimitri Sturdza** (Szwajcaria).

Poza Nowickim, nasze barwy reprezentować będą: **Czesław Dobrowolski, Henryk Drzymalski i Jacek Niedźwiedzki.**

W grze pojedynczej kobiet tytułu broni rakieta nr 2 na listach światowych, **Martina Navratilova** (CSRS). Oto rozstawienie singla kobiet: **1. Martina Navratilova** (CSRS) — obrończyni tytułu, **2. Olga Morozowa** (ZSRR), **3. Eva Szabo** (Węgry), **4. Marina Kroszina** (ZSRR), **5. Mima Jausovec** (Jugosławia), **6. Renata Tomanova** (CSRS), **7. Marianne Kindler** (Szwajcaria), **8. Elly Appel** (Holandia).

Polki wystąpią w Wiedniu w następującym składzie: **Barbara Kral, Danuta Wieczorek-Szwaj, Małgorzata Reydych i Elżbieta Ślesicka.** (PAP)

RENESANS NA KORCIE

Nieobecni się nie liczą

Dlaczego Wojciech Fibak nie startował w mistrzostwach Europy

Reprezentowanie barw narodowych, zwłaszcza w wielkich imprezach międzynarodowych, to dla sportowca wyróżnienie najwyższe. O tym, by choć raz w życiu przywdziać koszulkę z białym orłem marzą tysiące młodych zawodniczek i zawodników. To zaszczyt, ale i obowiązek zarazem. Trudno spokojnie przechodzić nad informacjami o rezygnacji niektórych sportowców z reprezentowania barw narodowych. Ale czy zawsze?...

Ostatnio w Wiedniu odbywały się mistrzostwa Europy tzw. amatorów w tenisie. Opinia publiczna w naszym kraju liczyła na pewne, skromne przynajmniej sukcesy. Faworytami Polaków byli przede wszystkim najbardziej znany w świecie polski tenisista — Wojciech Fibak z Poznania oraz para Jacek Niedźwiedzki i Tadeusz Nowicki z Warszawy. Pierwszy z komunikatów PAP, informujący o wiedeńskich mistrzostwach podawał, że Fibak znalazł się w składzie naszej ekipy. Później zdementowano tę wiadomość. Ostatecznie Fibak nie uczestniczył w ME, natomiast bardzo udanie wystartował w międzynarodowych mistrzostwach USA w Indianapolis.

Brak poznańskiego zawod-

Spójrzmy jednak na problem startów poznaniaka w wielkich turniejach międzynarodowych z innej także strony. Pisaliśmy o potrzebie jego uczestnictwa w tego typu imprezach („Wojciecha Fibaka pogoń za najlepszymi" — „Głos" z 1 IV 1975). Przypominamy najkrócej uzasadnienie owych startów; są to najsilniej obsadzone turnieje — obowiązuje w nich specjalna punktacja — opuszczenie jednego czy dwóch najbardziej liczących się turniejów może sprawić, iż w ogólnej klasyfikacji „spada się" dość szybko — wreszcie udział właśnie w takich imprezach daje największej korzyści, po prostu dlatego, iż codziennie można obserwować grę i treningi najlepszych.

Tenis jest sportem przede wszystkim indywidualnym, a nie zespołowym. Tylko Puchar Davisa cieszy się jeszcze uznaniem publiczności. Ale i tej tradycyjnej imprezie daleko do popularności najsławniejszych turniejów indywidualnych. Również i takich, jak międzynarodowe mistrzostwa USA. Kto ma wątpliwości, niech porówna obsadę mistrzostw Europy w Wiedniu oraz turnieju w Indianapolis. Nawet triumfatorzy ME to zawodnicy należący do czołówki średniej klasy światowej. Oczywiście Fibak mógłby przegrać w Wiedniu z Metreweliim, Taroczym (choć właśnie zwycięstwo w dramatycznym pojedynku z Węgrem dało Polsce sensacyjną wygraną w Pucharze Davisa w ubiegłym roku) czy nawet z nie „leżącym mu" rodakiem Drzymalskim. Co z tego wynika? Korzyści owych czy) czy ewentualnych zwycięstw byłyby — także i propagandowo — niewspółmiernie mniejsze, niż olbrzymi sukces, jaki zanotował Fibak w międzynarodowych mistrzostwach USA. Nieprzypadkowo kładziemy akcent na słowo „propagandowe". Poznaniak jest jedynym sawodnikiem polskim, uczestniczącym od ubiegłego roku w wielkich międzynarodowych turniejach. W ten sposób on również reprezentuje Polskę i — co stwierdzamy z satysfakcją — z coraz lepszym skutkiem. Aby ktoś mógł wszystko nie przypuszczał, iż Fibak samowolnie wyjechał do USA, lekceważąc ME w Wiedniu informujemy (taką wiadomość przekazał nam sam zainteresowany, a potwierdził podczas jego nieobecności w kraju ojciec W. Fibaka), iż znacznie wcześniej uzyskał on zgodę prezesa Polskiego Związku Tenisowego na start w turniejach w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej w lipcu i sierpniu br.

Tenis od chwili, kiedy organizowane są wspólne turnieje zawodowców i tzw. amatorów (z amatorstwem od dawna nie mają oni prawie nic wspólnego) przeżywa niewiarygodny renesans. Dotyczy to znakomitej frekwencji na trybunach (wiadomo dobry towar chętnie się ogląda), jak i wzrostu liczby osób uprawiających tę korzystną zdrowotnie dyscyplinę sportu. Jedynym Polakiem, który przeciera szlaki w światowym tenisie jest Wojciech Fibak. Dobrze byłoby, aby za nim mogli pójść i inni, ale to już inny problem.

ANDRZEJ KUCZYŃSKI

RE
NA

DLACZEGO jednym
szych sportowców p
czasie stał się Wojc
na to złożyło? Czy tylko
ostatniego pół roku zrob
grze na korcie, pokonał
znakomitość jak Amerykan
z doskonałym Anglikiem
nem Gisbertem, Rumunem
Przecież na dobrą spra
jeszcze wciąż częściej p
cięża. Hiszpan Gisbert z
laku rewanż. Pokonali go
słowak Kodes, Włoch Be
tant RFN Meller, jeśli w
które nazwiska. Fibak pr
ze Sawedem Borgiem. A
postacią, o której wiele si
dajmy przy okazji, że te
niosły mu żadnej ujmy. T
bak stawiał swym dużo
czonym i sławnym rywalo
opór. Omal nie wygrał z
Z. Kodesem toczył zaci
walkę, w której szale wa
piłki. W ogóle były to por
ce. To jednak tylko część
czyn owej popularności d
cego się gracza.

Główną przyczyną jest
idzie o tenis. Tak, tenis
tradycje. A jednocześnie
był słaby, albo co najwyż
drugi kraj na świecie, w
tenisa dzierżyła tytuł prz
a czołowy zawodnik m
czterdziestki nadal był naj

Jadwiga Jędrzejowska
dziestych należała do naj
świata. Zwyciężała w na
jach, dochodziła do finałów
Forest Hills. Po wojnie n
swą karierę. Miłały Jata i
siała w końcu stracić swo
w hierarchii światowej,
była niepokonana, wciąż
kie krajowe trofea. Nie m
nej następczyni. Równoc
graczem na polskich kort
Skonecki, choć przekroczył

PAR

ZNIK PRACY TWÓRCZEJ
— SIERPIEŃ — CENA 5 ZŁ

RENESANS NA KORCIE

Wojciech Fibak
mistrzostwach Europy

ntualnych zwycięstw
de i propagandowo —
nie mniejsze, niż
ces, jaki zanotował Fi
ynarodowych mistrzo
Nieprzypadkowo kia
t na słowo „propagan
niak jest jedynym za
olskim, uczestniczą-
iego roku w wielkich
wych turniejach. W
m również reprezentuje Polskę i — co stwierdzenie faktem — z coraz lepszym. Aby ktoś mógł przypuszczał, iż Fibak nie wyjechał do USA, DE w Wiedniu informację wiadomość przekazał zainteresowany, a podczas jego nieobecności ojciec W. Fibaka), iż później uzyskał on zgodę polskiego Związku Tenisowego na start w turniejach w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej w lipcu i sierpniu br.

Tenis od chwili, kiedy organizowane są wspólne turnieje zawodowców i tzw. amatorów (z amatorstwem od dawna nie mają oni prawie nic wspólnego) przeżywa niewiarygodny renesans. Dotyczy to znakomitej frekwencji na trybunach (wiadomo dobry towar chętnie się ogląda), jak i wzrostu liczby osób uprawiających tę korzystną zdrowotnie dyscyplinę sportu. Jedynym Polakiem, który przeciera szlaki w światowym tenisie jest Wojciech Fibak. Dobrze byłoby, aby za nim mogli pójść i inni, ale to już inny problem.

ANDRZEJ KUCZYŃSKI

Fot. Leszek Łożyński

RENESANS NA KORCIE

DLACZEGO jednym z najpopularniejszych sportowców polskich w ostatnim czasie stał się Wojciech Fibak? Co się na to złożyło? Czy tylko to, że w przeciągu ostatniego pół roku zrobił duże postępy w grze na korcie, pokonał przecież m.in. taką znakomitość jak Amerykanina Ashe, wygrał z doskonałym Anglikiem Taylorem, Hiszpanem Gisbertem, Rumunem Tiriacem?

Przecież na dobrą sprawę Wojciech Fibak jeszcze wciąż częściej przegrywa niż zwycięża. Hiszpan Gisbert zdążył wziąć na Polaku rewanż. Pokonali go Connors i Czechosłowak Kodes, Włoch Bertoluzzi i reprezentant RFN Meller, jeśli wymienić tylko niektóre nazwiska. Fibak przegrał w Warszawie ze Szwedem Borgiem. A mimo to stał się postacią, o której wiele się mówi i pisze. Dodajmy przy okazji, że te porażki nie przyniosły mu żadnej ujmy. Tym bardziej, że Fibak stawiał swym dużo bardziej doświadczonym i sławnym rywalom ogromnie zacięty opór. Omal nie wygrał z samym Connorsem! Z Kodesem toczył zażartą, wielogodzinną walkę, w której szale ważyły się do ostatniej piłki. W ogóle były to porażki w równej walce. To jednak tylko część wyjaśnienia przyczyn owej popularności dobrze zapowiadającego się gracza.

Główną przyczyną jest po prostu to, że idzie o tenis. Tak, tenis w Polsce ma duże tradycje. A jednocześnie od wielu, wielu lat był słaby, albo co najwyżej mierny. Czy był drugi kraj na świecie, w którym mistrzyni tenisa dzierżyła tytuł przez kilkadziesiąt lat, a czołowy zawodnik mimo przekroczenia czterdziestki nadal był najlepszą rakietą?

Jadwiga Jędrzejowska u schyłku lat trzydziestych należała do najlepszych tenisistów świata. Zwyciężała w największych turniejach, dochodziła do finałów w Wimbledonie i Forest Hills. Po wojnie nadal kontynuowała swą karierę. Mijały lata i Jędrzejowska musiała w końcu stracić swoją czołową pozycję w hierarchii światowej, ale w kraju wciąż była niepokonana, wciąż zdobywała wszystkie krajowe trofea. Nie miała, niestety, godnej następczyni. Równocześnie najlepszym graczem na polskich kortach był Władysław Skonecki, choć przekroczył czterdziestkę. Potem wycofali się. Tenis nasz osłabł natychmiast. Od czasu do czasu pojawiali się nowi, mniej lub bardziej obiecujący gracze — ale nadziei nie spełniali. Tylko sporadycznie Wiesław Gąsiorek albo Tadeusz Nowicki uzyskiwali nieco lepsze rezultaty na jakimś zagranicznym turnieju, albo wygrywali jedną grę w meczu o Puchar Davisa. I z wolna tenis schodził na coraz dalszy i dalszy plan, a jego wyznawcy i najgorętsi miłośnicy tylko wzdychali, rozpamiętując dawne mecze lub wizyty sławnych rakiet na warszawskim korcie. Spadło zainteresowanie, na imprezy przychodziło już niewielu ludzi. Cóż, nie było zasługujących na uwagę wyników.

I oto gra teraz Wojciech Fibak. Gra na razie tylko dobrze, ale kibice mają nadzieję, że będzie grał znakomicie, bo znaczne postępy, jakie poczynił w ostatnim roku dowodzą, że ma wybitne zdolności.

Po meczu ze Szwecją wszystkie korty w Warszawie i Łodzi i innych miastach zaczęła oblegać młodzież. Run na sprzęt tenisowy w sklepach. Szybko wykupiono wszystkie rakiety i piłki. Powstała konieczność budowy nowych kortów, organizowania większej niż do tej pory liczby turniejów dla młodzieży szkolnej. A więc ruszyła jakby nowa fala. Rozpoczęła się nowa moda na tenis.

Ludzie zdają sobie sprawę, że w dużej mierze stało się to za przyczyną kilku świetnych gier Fibaka. Dlatego tenisista raptem stał się tak popularny.

Jaki więc jest, jak gra, co jest jego mocną, a co słabą stroną?

Wojciech Fibak jest poznaniakiem. W Poznaniu zresztą narodził się niejeden z naszych mistrzów rakiety: Ignacy Tłoczyński i jego młodszy brat Ksawery, który obecnie jest trenerem, Czesław Spychała — ongiś reprezentant Polski w Pucharze Davisa, Przemysław Warmiński — poległy w obronie Warszawy w czasie kampani 1939 roku i wreszcie Wiesław Gąsiorek — ten, który w trudnym, a długim okresie, kiedy w naszym tenisie była posucha, dźwigał na swoich barkach główny ciężar najtrudniejszych meczów. Gąsiorek był 12 razy mistrzem Polski! I znów Poznań ofiarował nam najlepszą obecnie rakietę.

Pamiętam mecz w hali z Danią w Warszawie, w ramach rozgrywek o Zimowy Puchar Króla Szwecji. Pokonaliśmy wtedy Duńczyków, a zgodnie ze zwyczajem po deblu rozegrano grę pokazową. Ze strony gospodarzy wystawiono do niej juniora nazwiskiem Fibak. Jak każdy debiutant, był ogromnie stremowany. Ale opanował się szybko i rozłożył gościa z Danii w dwóch krótkich setach. Wynik zresztą, jak w każdej grze pokazowej, był sprawą drugorzędną. Ważniejsze było właśnie szybkie opanowanie tremy, bojowość, jakaś iskra, która tliła się w tym juniorku. Potem zaczął występować częściej, m.in. w młodzieżowych rozgrywkach o Puchar Galea, parokrotnie pokazał się na trawie Wimbledonu — wywalczył kilka niezłych wyników. — Zapowiada się — mówiono. Ale czy znów skończy się na nadziejach?

Przyszła wiosna 1974 roku i mecz o Puchar Davisa z Węgrami w Warszawie. W pierwszym dniu pokonał Węgra Szoeke, potem zdobył punkt z partnerem w deblu. Przy stanie 2:2 wyszedł do walki z równie młodym, ale dużo głośniejszym i — jak mówili eksperci — bez porównania bardziej utalentowanym Taroczym.

Pierwszy świetny mecz Fibaka! Wygrał z Taroczym broniąc wiele meczboli. Wyciągnął się z przepaści. Wygrał — zdawało się — przegrany bezapelacyjnie mecz. Znów rys rzadko spotykanej bojowości, wiary we własne siły, ufności, że dopóki się walczy na korcie, sprawa nie jest przegrana.

Potem lato bez szczególnych wyników i wreszcie pierwsze poważne sukcesy: Ashe, Gisbert, Taylor. A potem wiosną już tego roku niewątpliwe wyróżnienie. Kodes proponuje mu grę w deblu! Wygrali potem razem duży turniej w Monachium bijąc po drodze kilka świetnych par. Doszli do finału w Hamburgu, gdzie ulegli dopiero znakomitej parze hiszpańskiej Orantes — Gisbert.

— Nauczyłem się od Kodesa bardzo dużo — mówił później Fibak. — Przede wszystkim tego, jak wielkim atutem jest rozszyfrowanie przeciwnika i obranie właściwej taktyki. Tylko konsekwencja popłaca w tenisie. Raz obrany plan, jeśli przynosi dobre rezultaty, trzeba konsekwentnie realizować do końca. Kodes należy do najbardziej walczących graczy, jakich znam. To wielki fighter na korcie! Nigdy nie popuszcza przeciwnikowi, nawet jeśli wysoko prowadzi. A ja — ile razy prowadząc różnicą dwóch albo trzech gemów — zaczynałem myśleć już o następnym secie. I przegrywałem, mimo prowadzenia. Oczywiście mam wiele braków technicznych. Wciąż za wolny i mało różnorodny serwis. Muszę udoskonalić uderzenia liftowane zarówno z bekhendu jak i forhendu. Nie mam jeszcze całkowicie pewnego smecza. Można wyliczyć wiele jeszcze braków.

Fibak należy do zawodników bardzo starannie analizujących zarówno swoją grę jak i grę przeciwników.

Do tej pory za najlepszy mecz w karierze uważa swój pojedynek z Kodesem, przegrany w pięciu setach. Po meczu Kodes powiedział mu: — Grałem na swoim najwyższym poziomie i omal nie przegrałem.

Za największych artystów rakiety uważa Connorsa, Ashe'a i Nastase:

— Zadziwiają mnie, że w najtrudniejszych i najbardziej krytycznych chwilach dla siebie, umieją zdobyć się na najbardziej ryzykowne, zaskakujące zagrania. Przeważnie akcje te udają się im wspaniale. W ten sposób przegrałem z Connorsem i Nastase. Byłem o krok od sukcesu, lecz nagle obaj uruchomili arsenał środków dla mnie jeszcze niedostępnych.

Osobiście wydaje mi się, że dalsza droga w karierze tenisowej Fibaka nie będzie jednak łatwa i muszą upłynąć przynajmniej dwa — trzy lata zanim usadowi się mocniej w czołówce europejskiej i światowej. Tak czy inaczej mamy wreszcie wartościowego gracza.

Poza tym Wojciech Fibak — syn profesora Politechniki Poznańskiej — jest bardzo sympatycznym i towarzysko atrakcyjnym młodzieńcem. Mimo ogromnej pasji, determinacji, by zostać wybitnym graczem, ma szerokie i różnorodne zainteresowania pozasportowe. Zdobył sobie teraz serca rzesz kibiców. Może na razie na wyrost. Ale to już związane jest z takimi a nie innymi dziejami polskiego tenisa, które pozwoliłem sobie przy okazji szkicowo także nakreślić.

BOHDAN TOMASZEWSKI

25
LIPCA
1975 R.

PORAŻKA FIBAKA W „TURNIEJU GWIAZD"

WASZYNGTON. W Waszyngtonie rozgrywany jest „Turniej Gwiazd" (Grand Prix, kategoria „AA"). Wojciech Fibak w drugiej rundzie przegrał z chilijskim tenisistą Jaime Fillolem 8:6, 1:6. Mistrz Wimbledonu, Arthur Ashe (USA) pokonał Australijczyka Dicka Crealy 2:6, 6:3, 6:3. Rozstawiony z numerem 1 Argentyńczyk Guillermo Vilas zwyciężył kapitana Daviscupowej reprezentacji USA, Denisa Ralstona 6:2, 6:0. Udał się rewanż Rumunowi Ilie Nastase za porażkę w Wimbledonie. Nastase pokonał Amerykanina Sherwooda Stewarta 6:2, 6:2. Amerykanin Bob Lutz przegrał z Ismailem el Shafei (Egipt) 6:4, 4:6, 4:6.

Zwycięstwo Fibaka

NOWY JORK. Wojciech Fibak bierze udział w kolejnych zawodach tenisowych w USA. W pierwszej rundzie turnieju w Louisville Fibak pokonał Hiszpana Juana Gisberta 6:4, 1:0. Gisbert przystąpił do pojedynku z Fibakiem chory i zrezygnował z gry w drugim secie. Niespodzianką była porażka Amerykanina Cliffa Richeya z Haroldem Elschenbroichem (RFN) 6:4, 2:6, 3:7 oraz przegrana Vijaya Amritraja (Indie) z Amerykaninem Lito Alvarezem 4:6, 6:6. W innych ciekawszych spotkaniach uzyskano rezultaty: Manuel Orantes (Hiszpania) — Norman Holmes (USA) 6:4, 6:0, Jaime Fillol (Chile) — Gene Mayer (USA) 6:1, 6:2, Onny Parun (Nowa Zelandia) — Jairo Velasco (Hiszpania) 6:0, 6:1.

FIBAK POKONAŁ DELLA

LOUISVILLE, 21.7. Wojciech Fibak awansował do trzeciej rundy międzynarodowego turnieju tenisowego w Louisville (Grand Prix, kategoria „AA"), zwyciężając 28-letniego zawodnika amerykańskiego Dicka Della po zaciętej, trzysetowej walce 6:7, 6:3, 7:6. Turniej, w którym startuje cała czołówka światowa, rozgrywany jest w niezwykle trudnych warunkach atmosferycznych, przy upale powyżej 30 stopni.

Główni faworyci Ashe (USA), Vilas (Argentyna) i Nastase (Rumunia) odnieśli kolejne zwycięstwa. Ashe zwyciężył Battricka (W. Bryt.) 6:2, 6:2, Nastase wygrał z Mincekiem (Jugosławia) 6:2, 6:3, a Vilas pokonał Peccigo (Paragwaj) 6:4, 6:4. Franulovic (Jugosławia) wygrał z Elschengroichem (RFN) 6:2, 6:3.

* * *

FIBAK i VILAS POKONALI MISTRZÓW ŚWIATA

NOWY JORK, 1.8. Zacięty pojedynek o wejście do ćwierćfinału turnieju tenisowego w Louisville Grand Prix „AA" stoczyli Wojciech Fibak i Argentyńczyk Guillermo Vilas. Zwyciężył Vilas 6:4, 7:6. W innych ciekawszych pojedynkach Artur Ashe pokonał Mike Cahilla (obaj USA) 6:2; **ćwierćfinały:** Vilas — Franulović 3:6, 6:2, 6:0; Filol — Orantes 7:5, 6:4; Nastase — Ramirez 6:1, 6:2; Ashe — Alexander 6:4, 2:6, 7:5.

W półfinale gry podwójnej para Wojciech Fibak i Guillermo Vilas (Argentyna) spotka się z Arthurem Ashem i Ilie Nastase (Rumunia). **Fibak i Vilas wyeliminowali w 1/4 finału zawodowych mistrzów świata Briana Gottfrieda i Raula Ramireza 7:6, 7:6.** Ich przeciwnicy półfinałowi, pokonali Jaime Fillola i Pata Cornejo 7:6, 4:6, 6:4.

W drugim półfinale spotkają się Orantes i Gisbert, którzy wyeliminowali Moorea i Alexandra 6:4, 7:5 oraz bracia Amritraj którzy zwyciężyli w 1/4 finału z parą Roscoe Tanner, Charles Pasarell 7:6, 7:6.

*

FIBAK POKONAŁ GOTTFRIEDA

NOWY JORK, 7.8. W międzynarodowych mistrzostwach USA na kortach ziemnych, rozgrywanych w Indianapolis (Grand Prix kat. „AA"), doszło do wyeliminowania już w pierwszych grach trzech rozstawionych tenisistów — Raula Ramireza (Meksyk), Briana Gottfrieda (USA) i Cliffa Drysdale (RPA). **Autorem jednej z tych niespodzianek jest Wojciech Fibak. Pokonał on Gottfrieda 6:3, 1:6, 6:2.** Ramirez uległ Argentyńczykowi Ricardo Cano 3:6, 6:7, a Drysdale przegrał z Australijczykiem Bobem Carmichaelem 5:7, 3:6.

* * *

Brian Gottfried (ur. w Baltimore 27.01.1952) nie należy do tenisistów bardzo znanych w Europie. Jest on jednak wysoko notowany w Ameryce, szczególnie jako deblista. Gottfried zdobył w 1973 roku wraz z Ramirezem tytuł mistrza WCT (zawodowe mistrzostwa świata) w grze podwójnej. Na liście singlistów USA zajmuje on 9 miejsce, przed tak znanymi tenisistami jak Pasarell, Richey, Lutz, van Dillen, Mayer i inni.

Kolejna wygrana W. Fibaka

W drugiej rundzie międzynarodowych mistrzostw USA w tenisie, rozgrywanych w Indianapolis, Wojciech Fibak pokonał Kolumbijczyka Jairo Velasco 6:4, 1:6, 6:4.

*

Wojciech Fibak i tenisista RFN Hans-Juergen Pohmann awansowali do półfinału debla w międzynarodowych mistrzostwach USA na kortach ziemnych, w Indiannapolis. W ćwierćfinale Fibak i Pohmann pokonali amerykańską parę Mike Cahill i John Whitlinger 6:4, 6:1, 6:4. (PAP)

Fibak — deblista!

NOWY JORK, 10. 8. W Indianapolis odbywają się Międzynarodowe Mistrzostwa USA na kortach ziemnych. Wojciech Fibak przegrał w drugiej rundzie z Kolumbijczykiem Jairo Velasco 4:6, 6:1, 4:6.

Wyniki 1/4 finału singla: Manuel Orantes — Juan Gisbert (obaj Hiszpania) 6:3, 6:2; Onny Parun (N. Zelandia) — Ivan Molina (Kolumbia) 4:6, 6:1, 6:2; Guillermo Vilas (Argentyna) — Eddie Dibbs (USA) 6:4, 6:1; Arthur Ashe (USA) — Jaime Fillol (Chile) 7:6, 6:3.

Znakomicie spisuje się Wojciech Fibak w deblu. Nasz tenisista i Hans Juergen Pohmann (RFN) zwyciężyli w drugiej rundzie Hiszpanów Higueroса i Monoza 6:3, 6:3, a w ćwierćfinale wyeliminowali parę USA Cahill, Whitlinger 4:6, 6:1, 6:4. Fibak jest bardzo poszukiwany jako partner — uważa się go za posiadającego wyjątkowy talent do gry podwójnej.

FIBAK I POHMANN W FINALE MISTRZOSTW USA

sport

Mistrzostwa USA w tenisie

W. Fibak awansował do finału gry podwójnej

W Indianapolis dobiegają końca tenisowe międzynarodowe mistrzostwa USA. W półfinałach gry pojedynczej Hiszpan Manuel Orantes pokonał Argentyńczyka Guillermo Vilasa 6:4, 6:2, przełamując długą zwycięską passę swego młodszego rywala, a Arthur Ashe (USA) zwyciężył Onny Paruna (N. Zelandia) 6:4, 7:6.

Największą sensacją dnia była porażka pary amerykańsko-meksykańskiej Brain Gottfried — Raul Ramirez (uważanej za jedną z najlepszych par deblowych świata) z deblem Wojciech Fibak (Polska) i Hans Juergen Pohmann (RFN) 3:6, 7:6, 4:6. Fibak i Pohmann awansowali do finału międzynarodowych mistrzostw USA!

W drugim półfinale Hiszpanie Manuel Orantes i Juan Gisbert wygrali z Ricardo Cano (Argentyna) oraz Belasem Prajouxem (Chile) 7:5, 6:2.

Finał gry pojedynczej kobiet zakończył się triumfem Chris Evert (USA), która pokonała Australijkę Dianne Fromholtz 6:3, 6:4. (PAP)

W finale debla mistrzami USA zostali również Hiszpanie — Manuel Orantes i weteran Juan Gisbert. Para hiszpańska zmusiła do kapitulacji debel Wojciech Fibak (Polska) — Hans Juergen Pohmann (RFN) 7:5, 6:3.

PAP

NA kortach Warszawianki zakończył się w czwartek tradycyjny turniej dla młodzieży (do lat 14) o Puchar Bohdana Tomaszewskiego. Zdecydowany sukces odnieśli

14
SIERPNIA
1975 R.

WOJCIECH FIBAK WYGRYWA W TORONTO

TORONTO. Rozpoczęły się Międzynarodowe Mistrzostwa Kanady w tenisie (Grand Prix kat. „AA"). W pierwszej rundzie turnieju Wojciech Fibak pokonał Japończyka Jun Kuki 7:5, 5:3. Kuki, to doświadczony tenisista, wielokrotny mistrz i reprezentant kraju. W ubiegłym roku pokonał między innymi Roscoe Tannera (USA). W drugim secie Japończyk na skutek kontuzji musiał zrezygnować z dalszej walki. Oto ciekawsze wyniki pierwszej rundy: Jan Kodesz (CSRS) — Dale Power (Kanada) 6:3, 6:3; Ilie Nastase (Rumunia) — Patrice Dominguez (Francja) 6:1, 6:4; Manuel Orantes (Hiszpania) — Marcelo Lara (Meksyk) 6:2, 6:4; Rod Laver (Austr.) — Joaquim Loyo-Mayo (Meksyk) 6:2, 6:3; Bjoern Borg (Szwecja) — Dave Brown (Kanada) 6:0, 6:2.

Zwycięstwo Fibaka

W drugiej rundzie międzynarodowych mistrzostw tenisowych Kanady rozgrywanych w Toronto **Wojciech Fibak pokonał Australijczyka Paula Kronka 6:3, 6:0.** (PAP)

TENIS

MONTREAL. W ćwierćfinałowym spotkaniu tenisowych mistrzostw Kanady Wojtech Fibak przegrał z Australijczykiem Philem Dentem 5:7, 4:6. W finale zmierzą się Ilie Nastase (Rumunia) i Manuel Orantes (Hiszpania).

TORNADO TANNER POKONANY PRZEZ FIBAKA

NA kortach Chestnut Hill koło Bostonu rozpoczął się kolejny turniej amerykańskiego cyklu Grand Prix (kategoria A). Biorący w nim udział **Wojciech Fibak sprawił w pierwszej rundzie sensację wygrywając z Amerykaninem Roscoe Tannerem 4:6, 6:3, 6:2.** Leworęki Amerykanin, urodzony 15.X. 1951 roku w Chattanooga, jest jednym z najlepszych tenisistów świata. Ma on na rozkładzie tak znakomitych zawodników jak Nastase, Laver, Ashe, Dent, Newcombe, Okker i wielu innych. W tegorocznym Wimbledonie pokonał w ćwierćfinale zeszłorocznego zdobywcę Grand Prix, Guillermo Vilasa. Tanner jest znany jako tenisista o najszybszym serwisie na świecie — 140 mil na godzinę (około 223 km), to sprawiło iż nadano mu przydomek „Tornado Tanner". W meczu z Vilasem zaserwował on 59 asów!

Inne ciekawsze wyniki z Chestnut Hill: Pecci (Paragwaj) — Hrebec (CSRS) 7:6, 6:2; Laver (Australia) — Proisy (Francja) 7:5, 6:7, 6:0; Alexander (Australia) — Passarel (USA) 7:6, 6:1; Ashe (USA) — Andrews (USA) 6:4, 6:3; Delaney (USA) — Parun (N. Zelandia) 6:1, 4:6, 7:6.

WOJCIECH FIBAK IDZIE DALEJ

NOWY JORK. 20.08. W drugiej rundzie turnieju tenisowego w Chestnut Hills Wojciech Fibak pokonał Austriaka Hansa Kary'ego. Kary (urodzony 23.01. 1949 w Spittal) jest pięciokrotnym mistrzem Austrii. Wśród najbardziej znanych tenisistów, których pokonał są Nastase, Smith, Lutz, Velasco, Jauffret, Parun.

Inne ciekawsze wyniki: Ramirez (Meksyk) — Martin (USA) 6:4, 6:3; Gisbert (Hiszpania) — Gottfried (USA) 2:6, 6:3, 7:6; Dent (Australia) — Feaver (W. Brytania) 6:3, 6:4; Munoz (Hiszpania) — Pinner (RFN) 6:2, 6:7, 6:2; Vilas (Argentyna) — Higueras (Hiszpania) 6:2, 7:5; Orantes (Hiszpania) — Velasco (Kolumbia) 6:3, 6:0.

TENISOWY TURNIEJ W CHESTNUT HILL

W tenisowym turnieju na kortach Chestnut Hill (stan Massachusetts), w którym Wojciech Fibak osiągnął już trzecią rundę po zwycięstwach nad Amerykaninem Tannerem i Austriakiem Kary'm, rozstawiony z nr 1 Argentyńczyk Guillermo Vilas pokonał Włocha Paolo Bertolucci'ego 6:3, 6:4. Szwed Bjoern Borg wygrał z Juergenem Pohmannem (RFN) 6:1, 7:5.

Wojciech Fibak wśród asów

(A) Wojciech Fibak awansował do ćwierćfinału tenisowego turnieju w Chesnut Hill. Fot. CAF

Wojciech Fibak już w ćwierćfinałach

W trzeciej rundzie tenisowego turnieju rozgrywanego w Chestnut Hill Wojciech Fibak odniósł kolejne zwycięstwo awansując do ćwierćfinału. Fibak pokonał Amerykanina Jim Delaneya 6:3, 6:3.

Oto ciekawsze mecze III rundy: **Bjorn Borg (Szwecja) — Richard Stockton (USA) 6:4, 6:4, John Alexander (Australia) — Bob Lutz (USA) 1:6, 7:5, 6:2, Arthur Ashe (USA) — Jaime Fillol (Chile) 6:4, 6:2.**

Przegrana Fibaka z Ashem

Bardzo zacięty pojedynek stoczył Wojciech Fibak w ćwierćfinale turnieju tenisowego w Chestnut Hill z mistrzem Wimbledonu, Amerykaninem Arthurem Ashem. Spotkanie to, które oglądało 5 tys. widzów zakończyło się zwycięstwem tenisisty amerykańskiego 7:5, 6:4. Fibak stawiał bardzo zacięty opór renomowanemu rywalowi w pierwszym secie. Amerykaninowi udało się przełamać serwis naszego zawodnika dopiero w 11 gemie. W drugim secie Ashe objął prowadzenie 4:0. Jednak bardzo dobra gra Fibaka pozwoliła mu zniwelować przewagę tenisisty amerykańskiego do 4:5. Dziesiątego gema w tym secie wygrał jednak Ashe.

W pozostałych pojedynkach ćwierćfinałowych uzyskano wyniki: John Alexander (Australia) — Manuel Orantes (Hiszpania) 6:3, 2:6, 7:6, Bjoern Borg (Szwecja) — Raul Ramirez (Meksyk) 4:6, 6:3, 6:0, Guillermo Vilas (Argentyna — Rod

Fibak w tenisowej ekstraklasie

(INFORMACJA WŁASNA)

Wojciech Fibak robi obecnie wielką furorę w Stanach Zjednoczonych. Nazwisko nie znanego dotychczas szerszemu ogółowi Polaka pojawia się coraz częściej na pierwszych stronach amerykańskich gazet. Przed kilkoma dniami nasz najlepszy tenisista wystąpił w półgodzinnym programie telewizji. Cały szum wokół polskiego zawodnika wynika z odnoszonych przez niego sporych sukcesów. Jak już informowaliśmy na turnieju w Chestnut Hill, w którym startuje cała śmietanka światowego tenisu, Fibak doszedł aż do ćwierćfinału. Odpadł dopiero po wyrównanym pojedynku ze zwycięzcą Wimbledonu Amerykaninem A. Ashe.

Jeszcze większe sukcesy odnosi nasz zawodnik w deblu, w którym gra z nie znanym bliżej tenisistą USA Mooreheadem. W ćwierćfinale pokonali oni znakomitych zawodników Borga i Lavero. W półfinale para polsko-amerykańska grać będzie z najlepszym deblem świata Ramirez – Gottfried. Warto również wspomnieć, iż przed kilkoma dniami Wojciech Fibak rozegrał pokazowy pojedynek z ulubieńcem kibiców Jimmy Connorsem. Fakt wystąpienia Fibaka świadczy o sporym uznaniu dla klasy naszego tenisisty. Wygrał Connors, ale w tego typu spotkaniach zwycięzca jest z góry znany.

W najbliższą środę rozpoczynają się w Forrest Hill mistrzostwa Stanów Zjednoczonych. Wystartuje w nich również nasz tenisista, lecz jedynie w grze pojedynczej. Po zakończeniu turnieju, jak nas poinformowała żona naszego zawodnika p. Ewa, Fibak wraca do kraju. Najprawdopodobniej weźmie więc udział w mistrzostwach Polski, które odbędą się w Łodzi w dniach 2–9 września. Zw

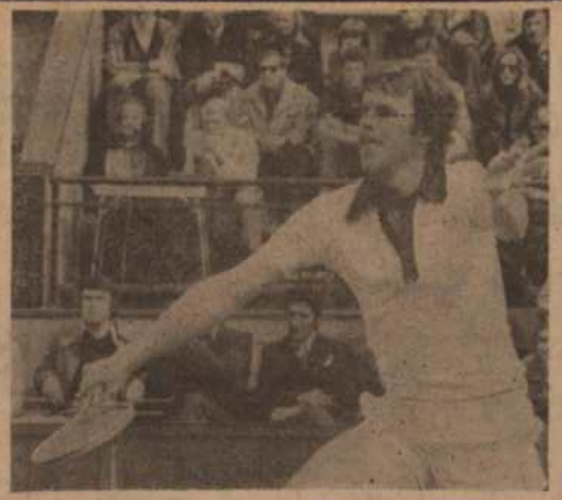

SPORT

W. FIBAK W POZNANIU!

Po długiej nieobecności powrócił do kraju Wojciech Fibak. Złapaliśmy go w momencie, kiedy stanął w progach domu. Poprosiliśmy o krótką rozmowę, Wojtek zgodził się, chociaż marzył wyłącznie o spaniu.

Kiedy pan wrócił?

Wróciłem w poniedziałek rano. Wylądowałem na lotnisku w Warszawie po 48 godzinach. Decyzja powrotu bynajmniej nie była łatwa. Przerwałem udział w turnieju w Forrest Hill, chociaż forma była znakomita, narażając się na dezaprobatę ze strony organizatorów oraz mego partnera w deblu Kodesa. W sobotę grałem jeszcze singla, lecz po przegranej z Salomonem ostatecznie się zdecydowałem.

Czy będzie pan startował w Mistrzostwach Polski?

To może zabrzmi niewiarygodnie, ale nie czuję się do nich przygotowany. Przyjechałem jednak dlatego by w nich zagrać. Naturalnie będę walczyć, tak jak tylko najlepiej potrafię. Wiem jednak, że łatwej drogi mieć nie będę z wielu względów. Nie tylko dlatego, że przez cały czas w USA grałem na betonie a tu przejdę na kort ziemny, ale również dlatego, że inaczej przez cały czas się przygotowałem. W grę wchodzi także zmiana klimatu. Na aklimatyzację nie będę miał czasu. Do Łodzi pojadę już jutro i to z rana.

Z kim zagra pan debla?

Przyznam się szczerze, że nie wiem jeszcze. Jeśli, to z którymś z zawodników „Olimpii". Mam po prostu kłopoty z doborem partnera.

Dziękujemy i życzymy dalszych sukcesów.

rozm.: Barbara WOŹNIAK

PRZENIEŚĆ DO KANADY

Na liczne pytania co należy zrobić, by aktualnie najlepszy polski tenisista Wojciech Fibak zechciał wystąpić w roku 1974 w międzynarodowych mistrzostwach Polski — czego nie zrobił w tym roku, mamy tylko jedną odpowiedź i jednocześnie propozycję.

Nadać mistrzostwom kraju jeszcze bardziej ogólnoświatowy charakter albo najlepiej zorganizować w Kanadzie, i tanio, i blisko dolarowych Stanów Zjednoczonych, i żadnego wysiłku organizacyjnego.

Można przy okazji zaoszczędzić na ofiarach likwidując Polski Związek Tenisowy. Może go w razie czego zastąpić kanadyjski.

WOJCIECH FIBAK W PÓŁFINALE DEBLA

NOWY JORK, 11.9. Deszcz uniemożliwił rozegranie spotkań półfinałowych turnieju w Chestnut Hill. W półfinałach gry pojedyńczej tej imprezy zmierzą się Amerykanin Arthur Ashe (zwycięzca Fibaka w ćwierćfinale) z Argentyńczykiem Guillermo Vilasem oraz Szwed Bjoern Borg z Johnem Alexandrem (Australia). W półfinale debla wystąpi Wojciech Fibak z Anglikiem Busterem Mottramem. Zmierzą się oni z najlepszą parą świata, Brian Gottfried (USA) — Raul Ramirez (Meksyk).

WOJCIECH FIBAK STARTUJE W FOREST HILLS

NOWY JORK. Od 27 sierpnia do 7 września na kortach Forest Hills w Nowym Jorku odbędą się międzynarodowe mistrzostwa tenisowe USA, jedna z najciekawszych i najważniejszych imprez światowego sezonu w białym sporcie. W tegorocznej edycji turnieju w Forest Hills wystąpi także reprezentant Polski, Wojciech Fibak po serii zwycięstw odniesionych za Oceanem, zakwalifikował się — bez konieczności udziału w dodatkowych eliminacjach — do głównego turnieju.

Losowanie mistrzostw USA przyniosło interesujące zestawienie par już w pierwszej rundzie. Faworyt, rozstawiony z nr 1, Amerykanin Jimmy Connors zmierzy się w pierwszym pojedynku z Australijczykiem Geoffem Mastersem, Czechosłowak Jan Kodes z Włochem Adriano Panattą.

Wojciech Fibak wylosował, jak na tak znakomicie obsadzony turniej, pomyślnie. W pierwszej rundzie zmierzy się z Johnem Yullem (RPA), a w wypadku awansu do drugiej rundy, ze zwycięzcą pojedynku Patrice Dominguez (Francja) — Jeff Austin (USA).

W głównym turnieju gry pojedynczej mężczyzn stanie w szranki 128 konkurentów.

PAP

Udany start Fibaka w Forest Hills

Wojciech Fibak pomyślnie wystartował w turnieju Forest Hills w Nowym Jorku. W pierwszej rundzie pokonał on **Johna Yullla** (RPA) 6:3, 6:0. Mistrz Wimbledonu **Arthur Ashe** (USA) zwyciężył **Amaya** (USA) 6:3, 7:6, **Molina** (Kolumbia) wygrał z **Docherlym** (USA) 6:1, 6:1

(PAP)

Forest Hills FIBAK ZWYCIĘŻA I PRZEGRYWA

NOWY JORK. Trwają Międzynarodowe Mistrzostwa USA, rozgrywane na kortach Forest Hills — jeden z trzech najwiekszych turniejów tenisowych świata. W drugiej rundzie singla mężczyzn Wojciech Fibak pokonał Jeffa Austina (33 rakieta USA) 7:6, 7:5. W trzeciej rundzie Polak przegrał z Haroldem Solomonem 6:4, 6:6, 6:7. Solomon, 8 na liście klasyfikacyjnej USA, uważany jest za najlepszego gracza amerykańskiego na kortach ziemnych, a takimi są obecnie korty w Forest Hills.

Wojciech Fibak wyruszył natychmiast w drogę powrotną do kraju i weźmie udział w mistrzostwach Polski zaczynających się we wtorek 2 bm. w Łodzi.

Inne ciekawsze wyniki z Forest Hills: I runda: Gottfried (USA) — Metrewell (ZSRR) 6:7, 6:2, 6:1; Nastase (Rumunia) — Lutz (USA) 6:1, 6:2; Pala (CSRS) — A. Amritraj (Indla) 6:4, 7:6; II runda: Fillol (Chile) — Roche (Australia) 6:0, 6:2; Taroczy (Węgry) — Okker (Holandia) 6:3, 6:4; Borg (Szwecja) — Estep (USA) 6:8, 6:2; Connors (USA) — Taylor (W. Brytania) 6:1, 6:0; Nastase — Stone (Australia) 6:2, 6:2; III runda: Ashe (USA) — Franulović (Jugosławia) 6:2, 6:0; Hewitt (RPA) — Taroczy 6:2, 6:1; Borg — Casse (Australia) 6:3, 6:3; Laver (Australia) — Andrews (USA) 6:2, 6:3.

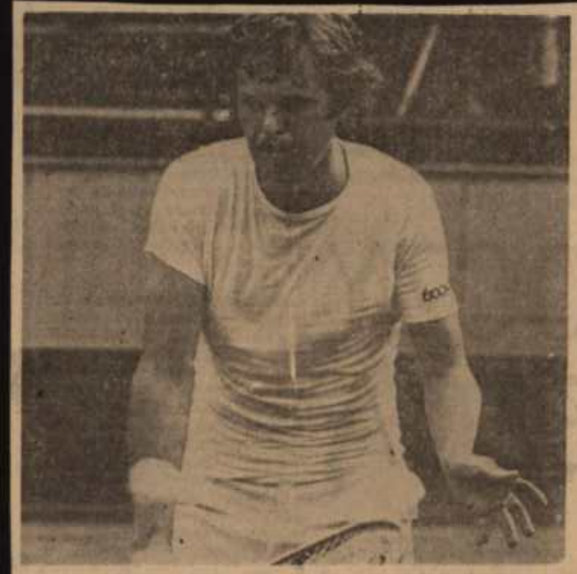

Świetna gra W. Fibaka

Bardzo dobrze spisuje się w tenisowych mistrzostwach USA w Forrest Hill Wojciech Fibak. Polak awansował do trzeciej rundy po zwycięstwie nad Amerykaninem Jeffem Austinem 7:5, 7:5. Druga runda turnieju przyniosła kilka niespodzianek. Australijczyk Tony Roche (rozstawiony z nr 7) przegrał z Chilijczykiem Jaime Fillolem 6:3, 7:6; Cliff Richey (nr 15) uległ Eddie Dibbsowi (obaj USA) 1:6, 6:3; Andrew Pattison (Rodezja) wyeliminował Australijczyka Johna Alexandra (nr 12) 6:1, 7:5; a Balazs Taroczy (Węgry) pokonał Holendra Toma Okkera (nr 6) 6:3, 6:4. Z innych ciekawszych pojedynków warto odnotować zwycięstwo Bjoerna Borga (Szwecja) nad Mikem Estepem (USA) 6:2, 6:2, wygraną Ilie Nastase (Rumunia) z Alanem Stone (Australia) 6:3, 6:2; a także sukces Jimmy Connersa (USA) nad Rogerem Taylorem (W. Bryt.) 6:2, 6:2.

W turnieju kobiet Virginia Wade (W. Bryt.) wygrała z Kate Latham (USA) 6:1, 6:1; a Martina Navratilova (CSRS) zwyciężyła Joanne Russel (USA) 6:2, 7:5, 6:1.

AGENCJE DONOSZĄ

● W półfinale gry podwójnej, międzynarodowego turnieju tenisowego w Chesnut Hills para Wojciech Fibak — Buster Mottram (W. Brytania) przegrała z Raulem Ramirezem (Meksyk) i Brianem Gottfriedem (USA) 3:6, 2:6. W drugiej półfinałowej grze Amerykanie John Andrews i Mike Estep wygrali z parą RFN Jurgen Fassbender i Hans Pohmann 3:6, 7:6, 6:4. W finale singla spotkają się Argentyńczyk Guillermo Vilas i Bjoern Borg (Szwecja).

FIBAK SIĘ UPIŁ?

W NASZYM życiu sportowym notujemy coś nowego. Ukrywane zwykle pod korzeniem różnego kalibru sprawy i sprawki, jakie mieli na sumieniu czołowi polscy sportowcy, teraz omawiane są publicznie, z podaniem wszelkich szczegółów. Jawność traktowania spraw natury dyscyplinarnej, czy — jak się u nas przyjęło określać — wychowawczej, może wywołać tylko zadowolenie.

Tak więc opinia publiczna poinformowana została o wyczynach piłkarzy-kadrowiczów z Górnika Zabrze, później o reprezentantach Polski w pięcioboju. Teraz zaś mówi się o tenisiście Wojciechu Fibaku.

Co się stało — upił się, narozrabiał?

Nie. Nic podobnego nie miało miejsca. Rzecz w tym, że Fibak podczas Mistrzostw Europy Amatorów, odbywających się w Wiedniu, grał w amerykańskim cyklu turniejów Grand Prix, w których startowała czołówka światowego tenisa.

Zarzut brzmi: „W Wiedniu, w turnieju znacznie niższej rangi, ale w końcu będącym oficjalnymi mistrzostwami kontynentu — była szansa na złoto.".

No i właśnie w tym zdaniu tkwi istota problemu. Czy cenniejsze jest złoto w „turnieju znacznie niższej rangi", czy dobre wyniki w najsilniejszej konkurencji międzynarodowej? Idąc dalej po tej linii rozumowania można by postawić pytanie: Czy „złoto" za mistrzostwo Brwinowa Górnego jest ważniejsze niż wygranie turnieju wimbledońskiego, który to wyczyn nie jest nagradzany tudzież medalem? Chyba nikt trzeźwo myślący nie będzie już miał wątpliwości. Z wyjątkiem tych, którzy przestali do ena, nakazała nasz sport punkto- i medalomanią.

Tenis — czy się to komuś podoba, czy nie — rządzi się własnymi prawami, odmiennymi od tych, jakie obowiązują w innych dyscyplinach sportu. Renome i pozycję międzynarodową kraj zdobywa w rozgrywkach o Puchar Davisa i dzięki wynikom uzyskiwanym przez pochodzących z niego tenisistów w wielkich turniejach międzynarodowych.

Wojciech Fibak dobrze się przysłużył renomie polskiego tenisa, a więc tym samym całemu polskiemu ruchowi sportowemu. Przypomnijmy, iż jesienią ubiegłego roku, Artur Ashe, obecny mistrz Wimbledonu, kiedy miał grać z Fibakiem dziwił się, że w Polsce uprawia się ten sport. Następnego dnia przegrał z Polakiem i jest wie, że w Polsce jest tenis. Wydaje się więc oczywiste, że Fibakowi, a także innym polskim tenisistom, należy maksymalnie ułatwić kontakty z wielkim tenisem światowym. To jest warunek „sine qua non" postępu. Sprawa ta jednak, żeby na przyszłość nie było podobnych nieporozumień, kwasów i zatrzasnięć, winna zostać formalnie uregulowana. Fibak i inni tenisiści polscy (każdy wypadek musi być rozpatrywany indywidualnie, bez wsadzania wszystkich do jednego worka) powinien wiedzieć, w jakich imprezach krajowych jest obowiązany startować (na pewno w Pucharze Davisa i ewentualnie mistrzostwach Polski), a jakie terminy pozostawia się do jego dyspozycji. Taki system postępowania przyjęły związki tenisowe wszystkich krajów, również socjalistycznych. I źle na tym nie wychodzą.

Obecnie sytuacja, jaka w tym względzie zaistniała w Polsce, pełna niejasności i niedomówień, na pewno nie przynosi nikomu korzyści.

Ach

DOSTAJEMY wiele telefonów od naszych Czytelników — miłośników tenisa:

— Na jakich zasadach tworzone są pary deblowe w turniejach Grand Prix i dlaczego Wojciech Fibak gra co raz to z innym partnerem?

Odpowiadamy:

Są teamy deblowe grające zawsze razem. Do takich należą Brian Gottfried i Raul Ramirez (jeden jest obywatelem USA, a drugi Meksyku) — uznani za najlepszy debel świata, Hiszpanie Juan Gisbert i Manuel Orantes — liderzy Grand Prix, Australijczycy John Alexander i Phill Dent, czy Juergen i Fassbender i Hans Juergen Pohmann (RFN).

W wielu innych wypadkach tenisiści po prostu umawiają się, iż w tym czy innym turnieju grać będą razem. Bywa też i tak, że o doborze partnerów decyduje przypadek.

Fibak uważany jest za bardzo dobrego deblistę toteż chętnie grają z nim czołowe rakiety świata, jak Vilas lub Kodesz. Dzieje się to na zasadzie dobrowolnej obustronnej umowy.

Inaczej było w Indianapolis. Fibak przybył tam z pewnym opóźnieniem, gdyż deszcz nie pozwolił zakończyć w przewidzianym terminie rozgrywek deblowych poprzedniego turnieju w Louisville (Fibak grał tam razem z Vilasem, zwyciężając między innymi zawodowych mistrzów deblowych WCT Gottfrieda i Ramireza). Po przyjeździe do Indianapolis dowiedział się,

Niedobrana para

że organizatorzy przydzielili mu jako partnera Pohmanna (Fassbender akurat zachorował) i już dokonali losowania. Polak nie zaprotestował, choć Niemiec był ostatnim z tenisistów, z którym miałby ochotę grać.

Dlaczego, przecież Pohmann ma opinię wyróżniającego się deblisty?

Tak się składało, że Fassbender i Pohmann w tym roku już trzykrotnie odpadali w turniejach po porażkach z Fibakiem grającym z Kodeszem lub Vilasem. Po półfinałowej porażce w Hilversum Pohmann był tak wściekły, że naubliżał najbardziej ordynarnymi słowami (powstrzymamy się od ich powtarzania) Polakowi bez żadnego innego powodu jak ten, że Fibak znów stanął mu na drodze do sukcesu.

W Indianapolis początkowo wszystko szło dobrze. W półfinale para Fibak — Pohmann odniosła sensacyjne zwycięstwo nad Gottfriedem i Ramirezem. W finale jednak wyszło szydło z worka. W pierwszym secie przeciwko Gisbertowi i Orantesowi Fibak i Pohmann prowadzili 5:3 i mieli sześć setboli. Za każdym razem jednak return Niemca był na tyle słaby, że stwarzał przeciwnikom okazję do wygrania punktu. Pohmann zaczął się denerwować. Zgłaszał coraz nieuzasadnione pretensje do partnera. Kiedy Gisbert i Orantes wygrali wreszcie tego gema, Pohmann pozwolił sobie znów na nieparlamentarną uwagę.

— Wtedy gra się skończyła — opowiada Fibak. — Nie zdobyliśmy już ani gema. Lepiej jest mieć za partnera tenisistę słabszego, ale potrafiącego się zachowywać kulturalnie tak wobec partnera jak i przeciwników, umiejącego stworzyć i utrzymać w każdej sytuacji, atmosferę zrozumienia i wzajemnej życzliwości. Z Pohmannem nie będę już grał na pewno.

Rozmowa na kortach MKT

W. Fibak o swoich startach

2 dni po swoim powrocie z SA Wojciech Fibak zameldo- ał się w Łodzi na mistrzo- wach Polski w tenisie. Czoło- y nasz tenisista opowiadał d. Zbigniewowi Skibickiemu o ych sukcesach za oceanem i ansach w rozgrywanych obec- e mistrzostwach Polski.

Przez 3 i pół tygodnia — roz-

poczyna W. Fibak swą wypo- wiedź — uczestniczyłem w 8 turniejach w Austrii, Holan- dii, USA i Kanadzie. Był to bardzo ciężki maraton i dlatego odczuwam dość duże zmęczenie — które pogłębia się na skutek zmiany czasu pomiędzy Ameryką a Polską. Po prostu nie mogę jeszcze po nocach spać, na- tomiast senność ogarnia mnie w godzinach popołudniowych. Jeszcze kilka dobrych dni potrzeba mi do pełnej aklimatyzacji. W związku z powyższym nie mogę powiedzieć, że jestem odpowiednio przygotowany do łódzkiego turnieju. Po prostu

(Dalszy ciąg na str. 2)

Rozmowa na kortach MKT

(Dokończenie ze str. 1)

jestem zmęczony licznymi gra- mi i podróżą, a po drugie gry- wałem ostatnio na kortach be- tonowych, a obecnie przestawie- nie się na grę na dość miękkich kortach MKT nie jest rzeczą łatwą.

Czy zechciałby pan kilka słów powiedzieć o swych najwięk- szych sukcesach na turniejach w ciągu przeszło dwóch i pół miesiąca.

Zacznę od gier pojedynczych. Doszedłem do półfinału w Au- strii, gdzie pokonałem czołowa rakietę Nowej Zelandii Any Paruena. W Bostonie doszedłem do ćwierćfinału gdzie po dro- dze zwyciężyłem Rasko Tonnera, trzecią rakietę USA. Dostałem się też do ćwierćfinału tur- nieju w Toronto. Szczegółowych wyników nie podaję, gdyż są one na ogół znane. Duży sukces odniosłem w deblu, gdzie w In- dianapolis zająłem wraz z mo- im partnerem Hansem Jorgenem Pohmanem (RFN) drugie miejsce. Wygrałem debla dwukrotnie z Gotfridem i Ramirezem oraz raz z Loverem i Borgiem.

Zapewne zaciekawi fachow- ców, którą dają mi lokatę na świecie wśród singlistów. Je- stem umieszczony na liście jako 19, natomiast w deblu na pią- tej pozycji. Szkoda tylko, że na turniejach za oceanem musia- łem zmieniać partnerów, a o- statnio grając z Czechosłowa- kiem Kodejszem, po wygraniu jednego meczu zrezygnowałem z dalszych występów w mistrzo- stwach USA, gdyż inaczej nie zdążyłbym do Łodzi na mistrzo- stwa Polski. Miałem szczęście gdyż w Nowym Jorku było wol- ne miejsce w samolocie bezpo- średnim do W-wy. W ten spo- sób w przeciągu 9 godzin zna- lazłem się w stolicy. Po nie- długim odpoczynku, jak pan widzi, jestem w Łodzi i startuję w mistrzostwach Polski.

W. Fibak prosi o ciszę...

Występy naszego świetnego tenisisty, Wojciecha Fibaka, ściągnęły na centralny kort MKT prawie komplet widzów. Fibak nie sprawił zawodu, cho- ciaż młody zawodnik warszaw- skiej Legii, Włodzimierz Stefań- ski, nie zmusił go do maksy- malnego wysiłku. Fibak rozpo- czął wprawdzie pojedynek w nie najlepszym stylu (przegrał pierwszego gema), ale później dał próbki swych wielkich moż- liwości, wygrywając gładko z młodszym rywalem 6:2, 6:0, 6:2.

W pewnym momencie Fibak zwrócił się do grupy kibiców, zbyt głośno komentujących jego zagrania, aby się nieco uciszyli.

— Mnie to nie przeszkadza — tłumaczył — **Głośne rozmowy mogą natomiast dekoncentrować mego przeciwnika.**

Piękny gest sportowy, a rów- nocześnie apel do kibiców: **to nie piłka nożna, ani boks, gdzie można w trakcie gry czynić na gorąco uwagi i dopingować sportowców. Tenis wymaga ze strony widowni, aby obserwo- wać go spokojnie. Oklaski, okrzyki, czy rozmowy należy ro- bić tylko wtedy kiedy następu- ją przerwy w trakcie gry.**

Do niespodzianek wczorajsze- go dnia zaliczyć należy porażkę Kamińskiego z Legii w spotka- niu z Płotkowiakiem (Olimpia) 6:3, 6:1, 4:6, 6:3, 4:6 oraz wyeli- minowanie Ślesickiej (AZS W-wa) w pojedynku z Reydych (Zagłębie Wlb.) 1:6, 7:9.

A oto ciekawsze rezultaty drugiego dnia mistrzostw Pol- ski:

Fibak (Olimpia Poznań) — Stefański (Legia) 6:2, 6:0, 6:2, Niedźwiecki (Legia) — Stępow- ski (Błękitni) 6:2, 6:0, 6:2, T. Nowicki (Legia) — Łyżwiński (Piast) 6:1, 6:1, 6:1, Dąbrowski (Zagłębie Walb.) — Jasiński (Zagłębie Walb.) 6:3, 6:4, 6:1, Sonsalla (Arka) — Dąbrowski (Baildon Kat.) 6:1, 7:5, 6:4, Drzymalski (Polonia) — Harasym (Piast) 6:0, 6:2, 6:3.

GRA POJEDYNCZA KOBIET: Szwaj (Piast) — Filipówna (Olimpia) 6:3, 6:2, Ostrowska (Piast) — Rybarczyk (SKT So- pot) 1:6, 11:9, 4:6, Rozala (Olim pia) — Pawlik (Błękitni) 6:1, 6:1

GRA PODWÓJNA MĘŻ- CZYZN: Fibak — Drzymalski pokonali Kończaka — Dąbrow- skiego z Baildonu 9:7, 6:0 i „krecz party" Baildonu z powo- du kontuzji Kończaka. Para Niedźwiecki — Nowicki wygrała z Gorszczakiem — Wojciechow- skim 6:0, 6:0, 6:0, Sonsalla i No- wak wygrali z Czaprackim — Jasińskim 6:2, 6:3, 6:1.

GRA PODWÓJNA KOBIET: Filipówna — Kajetanowicz wy- grały z Pawlik — Szwarc 6:2, 6:1, zaś para Woroń i Bogacka przegrały z Rozalą — Rejdych 6:2, 2:6.

GRA MIESZANA: Pawlików- na, Stępowski — Szwarc, Oso- liński 6:3, 6:0, Kajetanowicz, Nowak — Bruchman, Wiśniew- ski 6:2, 3:6, 7:5.

Dziś od godz. 15 dalszy ciąg mistrzostw Polski na kortach MKT.

, Spacerek" W. Fibaka w I rundzie MP

TENISOWE MISTRZOSTWA POLSKI

WOJCIECH FIBAK WYGRYWA

Zgodnie z przewidywaniami rów nież drugą grę eliminacyjną w mi strzostwach Polski w Łodzi Wojciech Fibak wygrał bez trudu te swym kolegą klubowym z Olim- pii (Poznań), Plewińskim 6:0, 6:0, 6:1 i dziś w ćwierćfinale spotka się znów z reprezentantem Olimpii — Płotkowiakiem. Przeciwni- kiem zwycięzcy tego pojedynku w półfinale będzie mistrz Polski Drzymalski (Polonia Bydgoszcz). W ćwierćfinałach gry pojedynczej mężczyzn swą karierę zakończył już członek mistrzowskiego debla Europy — T. Nowicki, który po trzygodzinnej walce przegrał z M. Dąbrowolskim (Zagłębie Wał- brzych). Przeciwnikiem Dąbrowol skiego w półfinale będzie Niedź- wiedzki (Legia W-wa).

Wyłoniono już finalistów w grach podwójnych.

Wśród kobiet finałowe pary tworzą: Szwaj (Piast Gliwice) — Ślesicka (AZS W-wa) i Rozala (O- limpia Poznań) i Rejdych (Zagłę- bie Wałbrzych). Mężczyźni: W. Fi- bak (Olimpia Poznań) — Drzymal ski (Polonia Bydgoszcz) i T. No- wicki — Niedźwiedzki (Legia War szawa). W grach mieszanych od- były się dopiero pierwsze pojedyn ki eliminacyjne.

Wyniki trzeciego dnia mi- strzostw:

Gra pojedyncza mężczyzn: Fibak — Plewiński 6:0, 6:0, 6:3, 1/4 finału: Niedźwiedzki — Meres 7:5, 6:2, 6:4, Dąbrowski — Nowicki 6:4, 4:6, 7:5, 6:4, Drzymalski — Sonsalla 6:3, 6:2, 6:4.

Gra podwójna mężczyzn: 1/4 fi- nału: Sonsalla, Nowak — Hara- szym, Rode 7:5, 6:4, 6:2, Szewczyk, Stępowski — Wiśniewski, Plewiń- ski 3:6, 7:5, 6:4, 6:2. 1/2 finału: Fi- bak, Drzymalski — Szewczyk, Stę powski 3:6, 6:2, 6:4, Niedźwiedzki, Nowicki — Sonsalla, Nowak 14:12, 6:3 (dokończenie dzisiaj).

Gra podwójna kobiet: półfinał: Szwaj, Ślesicka — Filip, Kajetano- wicz 6:1, 6:1, Rozala, Rejdych — Ostrowska, Rybarczyk 6:0, 6:7.

Gra mieszana: Ostrowska, Hara- szym — Filip, Szewczyk 6:4, 6:4, Ry barczyk, Konczak — Kopras, Plew iński 6:2, 7:5, Rejdych, Rode — Bogacka, Wędrocha 6:2, 6:3, Śles- icka, Meres — Woron, Gorszczak 6:2, 6:3.

M. WÓJCICKI

SPORT

Czy zdobędzie tytuł

Wojciech F
gra w mistrzostwa

Jeszcze w niedzielę grał niezwykle ciężki mecz wraz z Ko- deszem w mistrzostwach Stanów Zjednoczonych w Forest Hills. Mimo zwycięstwa nad parą Metreweli — Taylor Woj- ciech Fibak postanowił zrezygnować z dalszego udziału w turnieju. W poniedziałek był już w Polsce.

— Przyjechałem — usłyszeliśmy od niego — by zagrać w mistrzostwach Polski w Łodzi. Nigdy jeszcze nie byłem mi- strzem kraju. Wbrew pozorom nie będzie to łatwe. Wszyscy będą chcieli grać z Fibaka.

We wtorek przed południem trenowałem na kortach w Po- znaniu. W Stanach graliśmy na betonie pokrytym dość cienką warstwą mączki. Taki kort jest dwa razy szybszy od naszych. Przez pierwsze kwadranse tre- ningu w ogóle nie „czułem" kortu. Jestem w niezłej formie. Chciałbym zagrać w meczu z Norwegią o Puchar Davisa. Ale nie wiem czy znajdzie się dla mnie miejsce w drużynie.

W Łodzi grać będę tylko w grze pojedyńczej. Po mistrzo- stwach Polski i Pucharze Davi- sa będę chciał trochę odpocząć przed czekającym mnie od po- czątku października cyklem rozgrywek „Grand Prix", które odbywać się będą w Europie.

Jak poinformował nas sędzia główny mistrzostw Pol- ski, **Marian Pawlak** w pierw- szej grze Wojciech Fibak ma

Bardzo
A je

Dobiegły
wtorku na
dzi mistrzo
Tak jak w
na korcie
w niedzie
komplet wi
kolejny, ty
występ Wo
najlepszy t
dopiero po
mistrza Pol

Danuta

potkał, at
większego
wydawało
niej bez s
Jacek Nied

...ch

...mnie
...owych.
...ni po-
...limaty-
...yższym
...jestem
...y do
...prostu

...2)

...V. Fibak ...osi o ciszę...

...o świetnego
...ha Fibaka,
...ntralny kort
...iet widzów.
...zawodu, cho-
...ik warszaw-
...nierz Stefań-
...do maksy-
...Fibak rozpo-
...edynek w nie
...(przegrał
...ale później
...ielkich moż-
...jąc gładko z
...6:2, 6:0, 6:2.
...encie Fibak
...uny kibiców,
...ujących jego
...ieco uciszył.
...rzeszkadza —
...e rozmowy
...koncentrować

...owy, a rów-
...kibiców: to
...i boks, gdzie
...ry czynić na
...dopingować
...wymaga ze
...by obserwo-
...ie. Oklaski,
...wy należy ro-
...edy następu-
...cie gry.
...wczorajsze-
...leży porażkę
...ii w spotka-
...m (Olimpia)
...6 oraz wycli-
...ickiej (AZS
...u z Reydych
...3, 7:9.
...ze rezultaty
...strzostw Pol-

...Poznań) —
...6:2, 6:0, 6:2,
...) — Stępow-
...6:0, 6:2, T.
... — Łyżwiński
...:1, Dąbrowski
... — Jasiński
...6:3, 6:4, 6:1.
... — Dąbrowski
...6:1, 7:5, 6:4,
...a) — Harasym

...CZA KOBIET:
... — Filipówna

(Olimpia) 6:3, 6:2, Ostrowska (Piast) — Rybarczyk (SKT Sopot) 1:6, 11:9, 4:6, Rozala (Olimpia) — Pawlik (Błękitni) 6:1, 6:1

GRA PODWÓJNA MĘŻCZYZN: Fibak — Drzymalski pokonali Kończaka — Dąbrowskiego z Baildonu 9:7, 6:0 i „krecz party" Baildonu z powodu kontuzji Kończaka. Para Niedźwiecki — Nowicki wygrała z Gorszczakiem — Wojciechowskim 6:0, 6:0, 6:0, Sonsalla i Nowak wygrali z Czaprackim — Jasińskim 6:2, 6:3, 6:1.

GRA PODWÓJNA KOBIET: Filipówna — Kajetanowicz wygrały z Pawlik — Szwarc 6:2, 6:1, zaś para Woroń i Bogacka przegrały z Rozalą — Rejdych 6:3, 2:6.

GRA MIESZANA: Pawlikówna, Stępowski — Szwarc, Osoliński 6:3, 6:0, Kajetanowicz, Nowak — Bruchman, Wiśniewski 6:2, 3:6, 7:5.

Dziś od godz. 15 dalszy ciąg mistrzostw Polski na kortach MKT.

SPORT

Czy zdobędzie tytuł?

Wojciech Fibak gra w mistrzostwach Polski

Jeszcze w niedzielę grał niezwykle ciężki mecz wraz z Kodeszem w mistrzostwach Stanów Zjednoczonych w Forest Hills. Mimo zwycięstwa nad parą Metreweli — Taylor Wojciech Fibak postanowił zrezygnować z dalszego udziału w turnieju. W poniedziałek był już w Polsce.

— Przyjechałem — usłyszeliśmy od niego — by zagrać w mistrzostwach Polski w Łodzi. Nigdy jeszcze nie byłem mistrzem kraju. Wbrew pozorom nie będzie to łatwe. Wszyscy będą chcieli ograć Fibaka.

We wtorek przed południem trenowałem na kortach w Poznaniu. W Stanach graliśmy na betonie pokrytym dość cienką warstwą mączki. Taki kort jest dwa razy szybszy od naszych. Przez pierwsze kwadranse treningu w ogóle nie „czułem" kortu. Jestem w niezłej formie. Chciałbym zagrać w meczu z Norwegią o Puchar Davisa. Ale nie wiem czy znajdzie się dla mnie miejsce w drużynie.

W Łodzi grać będę tylko w grze pojedyńczej. Po mistrzostwach Polski i Pucharze Davisa będę chciał trochę odpocząć przed czekającym mnie od początku października cyklem rozgrywek „Grand Prix", które odbywać się będą w Europie.

Jak poinformował nas sędzia główny mistrzostw Polski, **Marian Pawlak** w pierwszej grze Wojciech Fibak ma za przeciwnika zawodnika Legii Stefańskiego. W turnieju z numerem 1 rozstawiony jest **Jacek Niedźwiedzki.** Dalsza kolejność: 2. **Fibak**, 3. **Drzymalski**, 4. **Nowicki**, 5. **Dobrowolski**, 6. **Sonsalla**, 7. **Kamiński**, 8. **Mincberg.**

— Dlaczego najlepszy gracz Fibak rozstawiony jest z numerem drugim a nie pierwszym

— Przy rozstawieniu obowiązywała nas klasyfikacja prowadzona przez PZT. Według niej na pierwszym miejscu z 320 punktami znajduje się Niedźwiedzki, Fibak ma punktów 301 — a Drzymalski 261. Warto dodać, iż klasyfikacja ta obejmuje tylko zawody rozgrywane w Polsce. **J. ŻWAN**

Najlepszy polski tenisista Wojciech Fibak w karykaturze E. Alaszewskiego.

Bardzo dobry poziom finału

A jednak W. Fibak stracił seta!

Tadeusz Nowicki i Jacek Niedźwiedzki.

Dobiegły końca trwające od wtorku na kortach MKT w Łodzi mistrzostwa Polski w tenisie. Tak jak w poprzednich dniach, na korcie centralnym zebrał się w niedzielę przed południem komplet widzów, by obserwować kolejny, tym razem już finałowy występ Wojciecha Fibaka. Nasz najlepszy tenisista (ale walczący dopiero po raz pierwszy o tytuł mistrza Polski w singlu) nie napotkał, aż do półfinału włącznie, większego oporu konkurentów i wydawało się, że zakończy turniej bez straty seta. Tymczasem Jacek Niedźwiedzki zmusił w finale Fibaka do największego wysiłku. Rozegrał chyba jedno z lepszych spotkań w swojej karierze. Oprócz drugiego seta, w którym supremacja Fibaka była wyraźna, walka była wyrównana i stała na rzadko oglądanym na polskich kortach poziomie. Sensacji jednak nie było — wygrał Fibak 7:5, 6:1, 4:6, 6:4.

Danuta Wieczorek-Szwaj.

Niedźwiedzki zaczął bardzo dobrze: w pierwszym secie prowadził 4:2, a później 5:4. Wtedy właśnie rozpoczął się koncert gry Fibaka, który wygrał pod rząd pięć gemów, co dało mu nie tylko zwycięstwo w pierwszym secie, ale i zdecydowane prowadzenie w drugim. Wydawało się, że Niedźwiedzki opadł z sił i dwa kolejne sety będą już tylko formalnością. Tymczasem w trzecim i czwartej partii znów trwała zażarta walka o każdą piłkę. To był tenis na najwyższym poziomie! Niedźwiedzki, który prawdopodobnie jesienią wyjedzie na cykl halowych turniejów „Grand Prix", może wkrótce dorównać swojemu młodszemu, ale bardziej już rutynowanemu rywalowi.

Przerwy w finale singla, spowodowane padającym deszczem sprawiły, że finał gry podwójnej rozpoczął się bardzo późno. I ta gra dostarczyła widzom dużo emocji. Z powodu zapadającego zmroku pojedynek Drzymalski, Fibak — Niedźwiedzki, Nowicki, przerwano przy stanie 1:6, 7:5, 7:5, 4:1. Dokończenie dziś o godzinie 16.

W cieniu tych pojedynków znalazły się pozostałe finały. Trzy tytuły mistrzowskie zdobyła w nich Danuta Wieczorek - Szwaj. Wygrała ona grę pojedynczą i podwójną (ze Ślęzicką) pań oraz grę mieszaną, mając za partnera Sonsallę. Poziom tych konkurencji był jednak bardzo niski.

Wyniki: gra pojedyncza mężczyzn — półfinał: Niedźwiedzki (Legia) — Dobrowolski (Zagłębie Wałbrzych) 6:0, 6:2, 3:6, 6:3; Fibak (Olimpia Poznań) — Drzymalski (Polonia Bydgoszcz) 6:1, 7:5, 6:3.

Finał: Fibak — Niedźwiedzki 7:5, 6:1, 4:6, 6:4.

O trzecie miejsce Drzymalski — Dobrowolski 3:6, 6:3, 6:4, 6:4.

Gra pojedyncza kobiet, finał: Szwaj (Piast Gliwice) — Rozala (Olimpia Poznań) 6:0, 7:5.

Gra podwójna kobiet: Szwaj (Piast), Ślęzicka (AZS Warszawa) — Rejdych (Zagłębie Wlb.), Rozala (Olimpia) 6:0, 6:2.

Gra mieszana: Szwaj (Piast), Sonsalla (Arka) — Rozala, Drzymalski 6:2, 6:3.

W. FILIPIAK

Wojciech Fibak.

Rysował: Sławomir Arabski

MISTRZOWIE POLSKI 75

GIMNASTYKA

Łucja MATRASZEK (Gwardia W-wa) — wielobój, skok, poręcze, równoważnia, wolne.

STRZELECTWO

Józef ROWICKI (Grunwald Poznań) — pistolet wojskowy

Paweł MAŁEK (Grunwald Poznań) — pistolet standard

Stanisław MARUCHA (Gwardia Z. Góra) — karabinek standard

Henryk GÓRSKI (Zawisza Bydgoszcz) — karabin dowolny.

TENIS

Danuta SZWAJ (Piast Gliwice) — gra pojedyncza

Danuta SZWAJ, Elżbieta ŚLESICKA (Piast Gliwice, AZS W-wa) — gra podwójna

Wojciech FIBAK (Olimpia Poznań) — gra pojedyncza

Danuta SZWAJ, Jerzy SONSALLA (Piast Gliwice, Arka Gdynia) — gra mieszana.

W. Fibak nie zawiódł łódzkich entuzjastów tenisa

Po sześciodniowym maratonie o mistrzostwo Polski w tenisie znamy już nazwiska zwycięzców i ustalony mamy pogląd co do poziomu i wartości sportowej naszych najlepszych tenisistów.

Nie można mieć większych zastrzeżeń do naszej eksportowej „rakiety" — **W. Fibaka.** Potem krótka przerwa i na drugim miejscu **Niedźwiecki,** a na trzecim — **Drzymalski.** Szkoda, że tym razem w czołówce zabrakło znajdującego się obecnie w słabej formie **T. Nowickiego.**

Gra kobiet stała na słabym poziomie. Niestety, trzeba stwierdzić, że nasze tenisistki mimo ambicji i spędzania kilku godzin dziennie na korcie i to przez wiele sezonów nie robią poważniejszych postępów.

Tak więc tegoroczne mistrzostwa stały pod znakiem walki Fibaka z pozostałymi rywalami. Z walki tej zwycięsko wyszedł Fibak chociaż w ostatnich pojedynkach zarówno Drzymalski jak i Niedźwiecki zmusili poznańskiego tenistę do „wyłożenia" większości swoich atutów.

Cieszy nas, że tenis dzięki mistrzostwom Polski wzbudził olbrzymie zainteresowanie w naszym mieście. O tym najlepiej świadczy fakt, że w sobotę jak i w niedzielę zabrakło miejsc dla publiczności na trybunach centralnego kortu MKT.

Fot.: A. Wach

Oto wyniki finałów tegorocznych MP: gra pojedyncza kobiet **Wieczorkówna-Szwaj** (Piast Gliwice) **J. Rezala** (Olimpia Poznań) 6:0, 7:5, gra pojedyncza mężczyzn **W. Fibak** (Olimpia Poznań) wygrał z **J. Niedźwieckim** (Legia) 7:5, 6:1, 4:6, 6:4, gra mieszana **Wieczorkówna, Sonsalla — Rezala, Drzymalski** 6:3, 6:3, gra podwójna kobiet **Wieczorkówna, Ślesicka — Rezala, Rejdych** 6:0, 6:2.

Gra podwójna mężczyzn **Fibak Drzymalski — Niedźwiecki Nowicki** przy stanie 3:6, 7:5, 7:5 i 4:1 została przerwana z powodu zapadającego zmroku. Finał dokończony zostanie dziś o godz. 11. Dwa sety wygrała para **Fibak — Drzymalski,** 7:5, 7:5, a jednego **Nowicki — Niedźwiecki** (6:2) i w czasie gdy para poznańsko-bydgoska prowadziła 4:1 sędzia główny zarządził przerwę. (n)

(A) Wojciech Fibak w mistrzostwach Polski nie miał równych sobie przeciwników. Fot. Zbigniew Furman

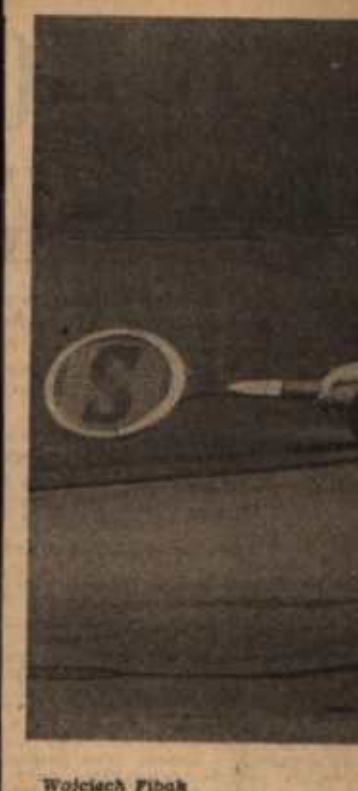

Wojciech Fibak

PIER
MIST
WOJCIEC

ŁÓDŹ, 13. (tel. wł.). Wojciech F
Polski. W niedzielę pokonał on Jac
grywanego od środy na kortach MK
Fibak osiągnął podczas amerykańs
więc od początku mistrzostw uważa
przyszedł jednak 23-letniemu tenisi
niego starszy Jacek Niedźwiedzki p
możliwości — dotychczas niestety ni
Mecz finałowy, odliczywszy przer
10 min. Walka była bardzo zacięta i
pokazem tenisa. Fibak wiedział, iż
gra, ale i zademonstruje grę na w
nieoczekiwanie stanął wobec szansy
dziwnego, że obaj tenisiści byli be
pełniali wiele błędów nawet w sytu
trafiliby wykorzystać.
Po przeszło godzinnej walce pierw
miast wygrał już zupełnie łatwo.
Kiedy w trzecim secie tenisista p
przeciwnika i wkrótce doprowadził
załatwiona. W tym jednak momencie
czas niezwykle ofiarnie (wyratował
4 gemy z rzędu, a tym samym seta.
Ledwo tenisiści po regulaminowe
dzesięć. Na szczęście nie trwał on dł
lidmy świadkami tenisa na najlepsz
ności uderzeń i bogatszemu repertua
żywiołowość i szybkość.
Fibak prowadził początkowo 3:1 i
tych zagrań, zwłaszcza świetnych sm
nał na 4:4. Do sensacji jednak nie d
nie przetamał serwis przeciwnika, a
Dwa serwisowe asy, jeden wymuszon
mechola, drugi wygrany znakomity
tralnym korcie MKT otoczonym skr
połowy chcących oglądać finały) po
obu tenisistów.
Wyniki: gra pojedyncza mężczyz
W-wa) — Czesław Dobrowolski (Zag
Fibak (Olimpia Poznań) — Henryk
(Drzymalski prowadził 5:1), 6:3; fina
o trzecie miejsce: Drzymalski — Dob
Gra pojedyncza kobiet, półfinały:
Rybarczyk (SKT) 6:1, 6:3; Jolanta Re
chówna (Zagłębie Wałbrzych) 6:3, 13:
miejsce: Rejdychówna — Rybarczyk
Gra podwójna kobiet, finał: Szwaj
Gra mieszana, finał: Szwaj, Sonsa
Gra podwójna mężczyzn, finał:
Z ogromnym zainteresowaniem e
czyzn. W parze z Henrykiem Drzym
ciech Fibak, należący do czołowych
Prix zajmuje aktualnie piąte miejsce
strzowie i reprezentanci Polski, te
wiedzki i Tadeusz Nowicki.
Mecz był bardzo ciekawy. W pierw
bak nie potwierdzał początkowo swo
nak tenisista poznański wyraźnie zd
zaczęli uzyskiwać przewagę. Niestet
bardzo żywy, obfitujący w błyskaw
musiał zostać przerwany przy stanie
baka. Dokończenie nastąpi w poniedz

Strefa bezrakietowa

Po meczu tenisowym Polska — Szwecja stał się cud. Kibice sportowi, dotychczas emocjonujący się prawie wyłącznie piłką nożną i nie ruszający się z foteli przed telewizorami, nagle — jak jeden mąż — zapragnęli naśladować Wojciecha Fibaka.

Jak za dotknięciem czarodziejskiej różdżki zniknęły ze sklepów w Polsce rakiety tenisowe, drogie i tanie. Zniknęły również w przygranicznych rejonach niektórych państw ościennych. Ostatnią rakietę, jaka była we Frankfurcie nad Odrą, sprzątnął mi sprzed nosa kolega Nowiński z katowickiego „Sportu", który kupił ją na 5 minut przed moją wizytą w tym samym sklepie — podczas naszej wspólnej podróży turystycznej.

Zabrakło w kraju piłek tenisowych — których i tak przedtem nie mieliśmy w nadmiarze. To wszystko było jednak drobiazgiem... Najgorsze, że ci, którzy wykupili sprzęt, Dunlopy, Slazengery i Wessy — ruszyli ławą na wszelkie dostępne korty.

I tu się dopiero zaczęło...

JAKO profan sportu tenisowego, a mimo to zapaleniec na punkcie tej zdrowej zabawy ruchowej, grywałem „cichutko" od kilku lat na pewnym skromnym, z rzadka tylko konserwowanym korcie w stolicy, na który nawet pies z kulawą nogą — a co dopiero gracz z przyzwoitą rakietą — nie zaglądał. Z reguły kort był wolny i o każdej porze dnia można było poodbijać piłkę z zaprzyjaźnionym partnerem.

Złote czasy jednak się skończyły. Od paru miesięcy i ten zabiedzony kort zaroił się tenisistami najrozmaitszej klasy. Co gorsza, wszyscy oni — zamiast, jak dawniej, snobistycznie popisać się eleganckim strojem przed podrywanymi dziewczynami i odejść po kilku minutach parady — naprawdę teraz grywają w tenisa...

Jestem całym sercem za upowszechnieniem tenisa w środowisku akademickim — cieszę się widząc luminarzy nauki zażywających ruchu — ale i sam chciałbym coś uszczknąć z tenisowych możliwości, dalibóg.

Podobnie trudna sytuacja jest i na innych kortach w Warszawie. Obawiam się, że stolica, przekształcona w br. przez klientów sklepów sportowych w „strefę bezrakietową", musi jak najszybciej wzbogacić się o nowe place do gry w tenisa. Wyklęty sport elitarny przekształcił się bowiem w masówkę.

No i cóż pan dobrego narobił, panie Fibak?

mp

...iódł łódzkich entuzjastów tenisa

Fot.: A. Wach

...ybunach centralnego kortu MKT. Oto wyniki finałów tegorocznych ...P: gra pojedyncza kobiet Wieczer...ówna-Szwaj (Piast Gliwice) J. Ro...la (Olimpia Poznań) 6:0, 7:5, gra ...ojedyncza mężczyzn W. Fibak ...limpia Poznań) wygrał z J. Nie...wieckim (Legia) 7:5, 6:1, 4:6, 6:4, ...a mieszana Wieczorkówna, Sonsal... — Rozala, Drzymalski 6:3, 6:3, gra ...dwójna kobiet Wieczorkówna, Śle...sicka — Rozala, Rejdych 6:0, 6:3.

Gra podwójna mężczyzn Fibak Drzymalski — Niedźwiecki Nowicki przy stanie 3:6, 7:5, 7:5 i 4:1 została przerwana z powodu zapadającego zmroku. Finał dokończony zostanie dziś o godz. 11. Dwa sety wygrała para Fibak — Drzymalski, 7:5, 7:5, a jednego Nowicki — Niedźwiecki (6:3) i w czasie gdy para poznańsko-bydgoska prowadziła 4:1 sędzia główny zarządził przerwę. (n)

(A) Wojciech Fibak w mistrzostwach Polski nie miał równych sobie przeciwników. Fot. Zbigniew Furman

Wojciech Fibak *Fot. „PS" Mieczysław Świderski*

PIERWSZY TYTUŁ MISTRZA POLSKI WOJCIECHA FIBAKA

ŁÓDŹ, 7.9. (tel. wł.). Wojciech Fibak zdobył swój pierwszy tytuł mistrza Polski. W niedzielę pokonał on Jacka Niedźwiedzkiego w finale turnieju rozgrywanego od środy na kortach MKT Łódź.

Fibak osiągnął podczas amerykańskiego tournée wiele cennych wyników, był więc od początku mistrzostw uważany za zdecydowanego faworyta. Sukces nie przyszedł jednak 23-letniemu tenisiście poznańskiej Olimpii łatwo. O rok od niego starszy Jacek Niedźwiedzki pokazał w Łodzi, jak wielkie tkwią w nim możliwości — dotychczas niestety nie wykorzystane.

Mecz finałowy, odliczywszy przerwę spowodowaną deszczem trwał 4 godz. 10 min. Walka była bardzo zacięta i wyrównana. Pierwszy set nie był pięknym pokazem tenisa. Fibak wiedział, iż wszyscy spodziewają się, że nie tylko wygra, ale i zademonstruje grę na wysokim poziomie. Niedźwiedzki zaś raczej nieoczekiwanie stanął wobec szansy odniesienia życiowego sukcesu. Nic więc dziwnego, że obaj tenisiści byli bardzo zdenerwowani i w konsekwencji popełniali wiele błędów nawet w sytuacjach, które „normalnie" z pewnością potrafiliby wykorzystać.

Po przeszło godzinnej walce pierwszego seta wymęczył Fibak. Drugiego natomiast wygrał już zupełnie łatwo.

Kiedy w trzecim secie tenisista poznański rozpoczął od przełamania serwisu przeciwnika i wkrótce doprowadził do stanu 4:2 wydawało się, że sprawa jest załatwiona. W tym jednak momencie Niedźwiedzki ponownie zebrał siły i walcząc niezwykle ofiarnie (wyratował kilka nieprawdopodobnych piłek) wygrał 4 gemy z rzędu, a tym samym seta. Trwał on 53 min.

Ledwo tenisiści po regulaminowej przerwie wyszli na kort lunął rzęsisty deszcz. Na szczęście nie trwał on długo — grę wznowiono po 30 min. Teraz byliśmy świadkami tenisa na najlepszym poziomie. Większej regularności, pewności uderzeń i bogatszemu repertuarowi Fibaka — Niedźwiedzki przeciwstawił żywiołowość i szybkość.

Fibak prowadził początkowo 3:1 i 4:2, potem Niedźwiedzki (seria znakomitych zagrań, zwłaszcza świetnych smeczów z bardzo trudnych pozycji) wyrównał na 4:4. Do sensacji jednak nie doszło. W dziewiątym gemie Fibak ponownie przełamał serwis przeciwnika, a w następnym dał popis tenisowego kunsztu. Dwa serwisowe asy, jeden wymuszony błąd przeciwnika i po stracie pierwszego meczbola, drugi wygrany znakomitym passingshotem. W tym momencie na centralnym korcie MKT otoczonym skromnymi trybunami (nie pomieściły one ani połowy chcących oglądać finały) powiało niemal Wimbledonem. Zasługa w tym obu tenisistów.

Wyniki: gra pojedyncza mężczyzn, półfinały: Jacek Niedźwiedzki (Legia W-wa) — Czesław Dobrowolski (Zagłębie Wałbrzych) 6:0, 6:2, 3:6, 6:3; Wojciech Fibak (Olimpia Poznań) — Henryk Drzymalski (Polonia Bydgoszcz) 6:1, 7:5 (Drzymalski prowadził 5:1), 6:2; finał: Fibak — Niedźwiedzki 7:5, 6:1, 4:6, 6:4; o trzecie miejsce: Drzymalski — Dobrowolski 3:6, 6:3, 6:4, 6:4.

Gra pojedyncza kobiet, półfinały: Danuta Szwaj (Piast Gliwice) — Wanda Rybarczyk (SKT) 6:1, 6:3; Jolanta Rozala (Olimpia Poznań) — Małgorzata Rejdychówna (Zagłębie Wałbrzych) 6:3, 13:11; finał: Szwaj — Rozala 6:0, 7:5; o trzecie miejsce: Rejdychówna — Rybarczykówna 6:3, 6:4, 7:5.

Gra podwójna kobiet, finał: Szwaj, Ślęzicka — Rozala, Rejdychówna 6:0, 6:3.

Gra mieszana, finał: Szwaj, Sonsalla — Rozala, Drzymalski 6:3, 6:3.

Gra podwójna mężczyzn, finał:

Z ogromnym zainteresowaniem oczekiwaliśmy finału gry podwójnej mężczyzn. W parze z Henrykiem Drzymalskim miał w nim przecież wystąpić Wojciech Fibak, należący do czołowych debiutów świata (w klasyfikacji Grand Prix zajmuje aktualnie piąte miejsce). Ich przeciwnikami byli wielokrotni mistrzowie i reprezentanci Polski, tegoroczni mistrzowie Europy Jacek Niedźwiedzki i Tadeusz Nowicki.

Mecz był bardzo ciekawy. W pierwszym secie przewagę mieli legioniści, a Fibak nie potwierdzał początkowo swojej wysokiej renomy. Od drugiego seta jednak tenisista poznański wyraźnie się rozruszał i wtedy on wraz z partnerem zaczęli uzyskiwać przewagę. Niestety, z powodu zapadających ciemności ten bardzo żywy, obfitujący w błyskawiczne „wymiany ciosów" przy stanie meczu musiał zostać przerwany przy stanie 3:6, 7:5, 7:5, 4:1 dla Drzymalskiego i Fibaka. Dokończenie nastąpi w poniedziałek.

Adam Chojnowski

Łodzi zakończyły się 49 mistrzostwa Polski w te... . Magnesem, który bez wątpienia ściągał prze... wszystkie dni na korty MKT komplet publiczności, by... udział Wojciecha Fibaka, klasyfikowanego obecnie na 19 miejscu wśród najlepszych tenisistów świata oraz na 5 w deblu. Fibak potwierdził w trakcie mistrzostw, iż jest już tenisistą dojrzałym i potrafi uniknąć niespodziewanych porażek, przynajmniej z krajowymi rywalami.

...tenisowego, a mi... punkcie tej zdro... ej, grywałem „ci... pewnym zkrom... serwowanym kor...

...efa ...etowa

...awet pies z kula... gracz z przyzwoi... Z reguły kort był dnia można było ...jaśnionym partne...

...kończyły. Od paru ...y kort zaroił się

tenisistami najrozmaitszej klasy. Co gorsza, wszyscy oni — zamiast, jak dawniej, snobistycznie popisać się eleganckim strojem przed podrywanymi dziewczynami i odejść po kilku minutach parady — naprawdę teraz grywają w tenisa...

Jestem całym sercem za upowszechnieniem tenisa w środowisku akademickim — cieszę się widząc luminarzy nauki zażywających ruchu — ale i sam chciałbym coś uszczknąć z tenisowych możliwości, dalibóg.

Podobnie trudna sytuacja jest i na innych kortach w Warszawie. Obawiam się, że stolica, przekształcona w br. przez klientów sklepów sportowych w „strefę bezrakietową", musi jak najszybciej wzbogacić się o nowe place do gry w tenisa. Wyklęty sport elitarny przekształcił się bowiem w masówkę.

No i coś pan dobrego narobił, panie Fibak? **mp**

SPORT

„SM" rozmawia z Wojciechem Fibakiem

CORAZ BLIŻEJ TENISOWEGO OLIMPU

Korty Forest Hills w Nowym Jorku. Przy telefonie WOJCIECH FIBAK.

— Dosłownie przed kilkunastu minutami zakończyłem pojedynek z Amerykaninem Haroldem Solomonem. Chociaż sklasyfikowany jest on dopiero na ósmym miejscu w USA, uważa się go za najlepszego gracza amerykańskiego na kortach ziemnych, a takimi są właśnie korty na Forest Hills. Byłem niezwykle bliski sukcesu. W trzecim decydującym secie prowadziłem 5:4 i 40:0! W tym momencie Solomon zaserwował aż trzy asy i w rezultacie przegrałem cały mecz 6:4, 0:6, 6:7.

Nasz pojedynek oglądał komplet, ponad 15 tysięcy widzów. Bilety na wszystkie gry od ćwierćfinałów rozsprzedane były na miesiąc z góry. W tej chwili karty wstępu dostać można jedynie na czarnym rynku za około 200 dolarów. Tenis króluje wszędzie: w gazetach, radiu i telewizji.

Do turnieju w Forest Hills, który Amerykanie uważają za największy na świecie, dopuszczonych zostało 124 zawodników w tym 112 bez eliminacji. O pozostałe 12 miejsc walczyło również 124 tenisistów z listy „Grand Prix". Aby zagrać w turnieju trzeba było wygrać kolejno aż cztery pojedynki. Mnie ominęła ta przyjemność. Zostałem dopuszczony bez eliminacji. Dzięki wysokiej pozycji na liście najlepszych tenisistów mam prawo gry w każdym turnieju bez eliminacji.

— Znamy kolejność pierwszych dziesięciu tenisistów, przewodzi Villas przed Borgiem. A które miejsce Pan zajmuje?

— Bardzo wysokie. Wraz z Hotendrem Okkerem 19. Na swoim koncie mam 113 punktów.

— O takim wyniku jeszcze przed rokiem nie mógł pan nawet marzyć?

— Oczywiście. Nie mieściłem się w pierwszej setce. W tym roku za mną np. na 21 miejscu sklasyfikowany jest **Rosewall** (Australia), 23. **Gottfried** (USA), 24. **El. Shafei** (Egipt), 25. **Bertolucci** (Włochy), 28. **Gisbert** (Hiszpania), 29. **Franulavic** (Jugosławia), 40. **Taylor** (W. Brytania), 41. **Gorman** (USA), 43. **Metreweli** (ZSRR) — mistrz Europy amatorów, **Smith** (USA), 45. **Taroczy** (Węgry), 48. **Pilic** (Jugosławia). Dopiero na 51 miejscu znajduje się znakomity Australijczyk **Newcombe**, z którym niedawno Connors rozgrywał mecz o milion dolarów. 52. **Koch** (Brazylia), dalej **Laver** (Australia) **Pohmann** (RFN) i cała plejada równie znakomitych graczy. Ale jeszcze wyżaną pozycję zajmuję w grze podwójnej. Sklasyfikowano mnie na piątej pozycji. Wyprzedza mnie jedynie 1. **Orantes** — 88 pkt., 2. **Gisbert** (oba Hiszpania), 3. **Ramirez** (Meksyk), 4. **Gottfried (USA).** Mam 74 punkty i wyprzedzam **Nastase** (Rumunia), **Aleksandra** (Australia), **Pohmanna** (RFN) i **Villasa** (Argentyna).

Fot. L. Dzikowski

— W jaki sposób dobierają się partnerzy do debla?

— Są stałe pary. Takie jak np. **Ramirez — Gottfried.** Pozostali gracze rojarzą się tuż przed turniejem. W Forest Hills zaproponował mi grę Czechosłowak Kodesh. Zgodziłem się, gdyż czuję się z nim na korcie bardzo dobrze. Dawniej, gdy dopiero zaczynałem starty za oceanem miałem sporo trudności ze znalezieniem partnera. Nikt nie chciał ze mną grać. Wszyscy uważali, iż wspólny start jest równoznaczny z porażką. Dopiero gdy ktoś w ostatniej chwili pozostawał bez partnera zwracał się do mnie. Musiałem przyjmować każdą proporycję. Teraz wszystko uległo zmianie. To nie ja proszę, ale do mnie zwracają się koledzy. W kilku turniejach grałem z Villasem odnosząc z nim spore sukcesy.

— Dlaczego rozwiązaliście spółkę?

— Nie można grać stale z tym samym partnerem. Villas to znakomity, ambitny tenisista, ale momentami jest potwornie przemęczony. Warto przecież pamiętać, że gra się czasami nawet dwa razy dziennie. Nie ma praktycznie ani dnia na odpoczynek, zwłaszcza dla najlepszych. Niewykluczone, że w niedalekiej przyszłości znów zagramy razem.

— Który z sukcesów uzyskanych w USA uważa Pan za najcenniejszy?

— Startowałem w ośmiu bardzo silnie obsadzonych turniejach. Trzy razy awansowałem do ćwierćfinału, a raz nawet do półfinału w grze pojedynczej. Poza tym triumfowałem dwukrotnie w deblu. Najcięższy pojedynek stoczyłem z Roscoe Tannerem na turnieju w Bostonie. Tanner to aktualnie trzecia rakieta USA. Pierwszego seta przegrałem 4:6. Później rozegrałem dwa najlepsze w życiu. Wygrałem 6:2, 6:2. Tanner ma najlepszy na świecie serwis. Uderzona przez niego piłka osiąga szybkość około 160 km na godzinę.

— Czy Pana sukcesy znalazły oddźwięk wśród miejscowej Polonii?

— Wszystkie mecze tenisowe od ćwierćfinału transmitowane są przez telewizję. Tak się złożyło, iż czterokrotnie przekazywany był na żywo również mój pojedynek. Trzykrotnie też udzielałem wywiadu w studio. Otrzymuję masę listów, telegramów od tamtejszej Polonii. Zapraszany jestem do klubów na setki spotkań, do prywatnych domów.

Rozmawiał: JANUSZ ŻWAN

za bramką

Prywatna inicjatywa

Wojciech Fibak powrócił na krótko z zagranicy i na tenisowych mistrzostwach Polski wygrał, co chciał. Co prawda, finałowy pojedynek z Niedźwiedzkim nie był zwyczajnym spacerkiem do medalu, ale przecież Fibak nie jest jedynym naszym talentem tenisowym; jest jedynym z talentów, który wdarł się do pierwszej czterdziestki najlepszych tenisistów świata, zaczynając, jak by zaczynał każdy utalentowany tenisista w naszym kraju, od pozycji numer trzysta, albo nawet trzysta ileś.

Mówią mi, że niepotrzebny jest szum wokół Fibaka tylko dlatego, że Fibak raczył wrócić z dalekiej podróży, pełnej wielkich krajów i egzotycznych nazw. Mówią mi, że to przecież jego obowiązek; obowiązek sportowy, ludzki, ba!, patriotyczny. Nie sądzę, by Wojciecha Fibaka trzeba było uczyć jednego, drugiego czy nawet trzeciego; przeciwnie — to Fibak mógłby niejednego uczyć wielu rzeczy.

Bo Fibak, to globtrotter, ale rajza Fibaka, to wcale nie to samo, co rejs na Wyspy Kanaryjskie, a nawet wyprawa po śpioszki do NRD. To nie tylko kwestia odległości. A nawet skali wrażeń turystycznych, chociaż Bogiem i prawdą niejednemu snobowi ma prawo zawracać się w głowie; i nie tylko snobowi!

Fibak to globtrotter, ale spróbujcie chociaż raz pójść w jego ślady. Nie w tenisie, bo w tenisie przeciętny Czytelnik chyba nie ma już szans. Po prostu w życiu. Zaryzykujcie wyłożenie prywatnych pieniędzy, zacznijcie piąć się po drabinie w dziedzinie obojętnej, zaczynając — jak się rzekło — praktycznie od zera. I ciułajcie po troszeczku na swoją cpinię. Ciułajcie nie dolary, lecz umiejętności i wiedzę, nawyki i sukcesy. Ciułajcie każdego dnia, czasem dwa razy dziennie, do skrajnego wyczerpania. Ciułajcie mądrze.

Kiedy już uciułacie, weźcie się za sprawy większe. Za rywalizację z najlepszymi, za rywalizację otwartą, tak zwaną męską.

Wtedy będziecie Fibakiem! Cały czas ryzykujcie, że nikt was nie będzie rozumiał; będą Was brali za człowieka niesubordynowanego, za dziwadło, które z prywatnej inicjatywy chce dojść do czegoś w świecie; dojście do czegoś w świecie, czegoś autentycznie wysokiej klasy, jest przecież równoczesnym dojściem do czegoś u siebie, w kraju.

Bądźcie taką prywatną inicjatywą. To skompromitowane określenie może dlatego pasuje dzisiaj bardziej do szwindlu niż do uczciwego sukcesu, że taka prywata wymaga odwagi, a taka inicjatywa to duże ryzyko, podejmowane wbrew otoczeniu.

Może kilku naszych tenisistów pójdzie w ślady Fibaka. Może Niedźwiedzki, może Nowicki, a może obaj razem. Proponuję Wam naśladować Fibaka w innych, niemniej ważnych dziedzinach życia. Niekoniecznie od razu za granicą.

JULIUSZ POSS

EXPRES

„New York Time

W

rewel

WIELKI, międzynarod
tenisowy praktycznie
ga końca, przynaj
chodzi o Europę. D
bohaterów sezonu za
ba przede wszystkim Wo
baka, który szturmem wd
ścisłej czołówki światowej

Nie jest to zresztą jed
opinia. O sukcesach Fib
było nie tylko w Polsce.
dynkom na korcie wiele s
święcała polonijna prasa
ska, wielki reportaż o Fib
się również w tak znanym
się dzienniku na świecie,
York Times". Jeden z na
telników przesłał nam w
cinek z „New York Time
tałem pióra Neila Amdur
z najwybitniejszych ekspe
sowych na świecie.

Zbyt wiele miejsca za
maczenie całego tekstu, w
przytoczyć niektóre opinie
skiego dziennikarza. Opisu
de wszystkim mecz Fibak
dem Solomonem, znajdują
pierwszej dziesiątce tenisi
ta.

„To był najlepszy mecz
szych czterech dniach turn
rest Hills. Solomon cude
porażki" — pisze Amdur.

Rzeczywiście, był to d
pojedynek. Fibak prowad
cim, decydującym secie 5:
zwycięstwa brakowało mu
łek.

Solomon myślał już o p
rodzinnego Houston ale
„ludzka maszyna do odbij
— jak określił grę Solom
nikarz z USA — wytrącił
właściwego rytmu gry.

„New York Times" przy
nisową karierę Fibaka, p
treningu przed domem z
Poznaniu, aż do zwycięst
Wojciech Fibak ma już p
rozkładzie" tak wielkich
jak mistrz Wimbledonu, A
czy półfinalista Wimbledo
coe Tanner.

...ciechem Fibakiem

...BLIŻEJ ...GO OLIMPU

...e mieścidem się ... W tym roku za ...iscu sklasyfiko- ... (Australia), 23. ... 24. **El. Shafei** ...tuci (Włochy), ...nia), 28. **Franu-** ... 40. **Taylor** (W. ...man (USA), 43. ... — mistrz Euro- ...ith (USA), 45. ... 49. **Pilic** (Jugo- ... 51 miejscu znaj- duje się znakomity Australijczyk **Newcombe**, z którym niedawno Connors rozgrywał mecz o milion dolarów. 52. **Koch** (Brazylia), dalej **Laver** (Australia) **Pohmann** (RFN) i cała plejada równie znakomitych graczy. Ale jeszcze wyżaszą pozycję zajmuję w grze podwójnej. Sklasyfikowano mnie na piątej pozycji. Wyprzedza mnie jedynie 1. **Orantes** — 89 pkt., 2. **Gisbert** (obaj Hiszpania), 3. **Ramirez** (Meksyk), 4. **Gottfried** (USA). Mam 74 punkty i wyprzedzam **Nastase** (Rumunia), **Aleksandra** (Australia), **Pohmanna** (RFN) i **Villasa** (Argentyna).

Fot. L. Dzikowski

— W jaki sposób dobierają się partnerzy do debla?

— Są stałe pary. Takie jak np. **Ramirez — Gottfried.** Pozostali gracze kojarzą się tuż przed turniejem. W Forest Hills zaproponował mi grę Czechosłowak Kodeš. Zgodziłem się, gdyż czuję się z nim na korcie bardzo dobrze. Dawniej, gdy dopiero zaczynałem starty za oceanem miałem sporo trudności ze znalezieniem partnera. Nikt nie chciał ze mną grać. Wszyscy uważali, iż wspólny start jest równoznaczny z porażką. Dopiero gdy ktoś w ostatniej chwili pozostawał bez partnera zgłaszał się do mnie. Musiałem przyjmować każdą propozycję. Teraz wszystko uległo zmianie. To nie ja proszę, ale do mnie zwracają się koledzy. W kilku turniejach grałem z Villasem odnosząc z nim sporo sukcesów.

— Dlaczego rozwiązaliście spółkę?

— Nie można grać stale z tym samym partnerem. Villas to znakomity, ambitny tenisista, ale momentami jest potwornie przemęczony. Warto przecież pamiętać, że gra się czasami nawet dwa razy dziennie. Nie ma praktycznie ani dnia na odpoczynek, zwłaszcza dla najlepszych. Niewykluczone, że w niedalekiej przyszłości znów zagramy razem.

— Który z sukcesów uzyskanych w USA uważa Pan za najcenniejszy?

— Startowałem w czasie bardzo silnie obsadzonych turniejach. Trzy razy awansowałem do ćwierćfinału, a raz nawet do półfinału w grze pojedynczej. Poza tym triumfowałem dwukrotnie w deblu. Najciekszy pojedynek stoczyłem z Roscoe Tannerem na turnieju w Bostonie. Tanner to aktualnie trzecia rakieta USA. Pierwszego seta przegrałem 4:6. Później rozegrałem dwa najlepsze w życiu. Wygrałem 6:2, 6:2. Tanner ma najlepszy na świecie serwis. Uderzona przez niego piłka osiąga szybkość około 160 km na godzinę.

— Czy Pana sukcesy znalazły oddźwięk wśród miejscowej Polonii?

— Wszystkie mecze tenisowe od ćwierćfinału transmitowane są przez telewizję. Tak się złożyło, iż czterokrotnie przekazywany był na żywo również mój pojedynek. Trzykrotnie też udzielałem wywiadu w studio. Otrzymuję masę listów, telegramów od tamtejszej Polonii. Zapraszany jestem do klubów na setki spotkań, do prywatnych domów.

Rozmawiał: JANUSZ ZWAN

EXPRESS SPORTOWY

„New York Times" o polskim tenisiście

Wojciech Fibak
rewelacją sezonu białego sportu

WIELKI, międzynarodowy sezon tenisowy praktycznie już dobiega końca, przynajmniej jeśli chodzi o Europę. Do wielkich bohaterów sezonu zaliczyć trzeba przede wszystkim Wojciecha Fibaka, który szturmem wdarł się do ścisłej czołówki światowej.

Nie jest to zresztą jedynie nasza opinia. O sukcesach Fibaka głośno było nie tylko w Polsce. Jego pojedynkom na kortach wiele miejsca poświęcała polonijna prasa amerykańska, wielki reportaż o Fibaku ukazał się również w tak znanym i licznym się dzienniku na świecie, jak „New York Times". Jeden z naszych Czytelników przesłał nam właśnie wycinek z „New York Times" z reportażem pióra Neila Amdura, jednego z najwybitniejszych ekspertów tenisowych na świecie.

Zbyt wiele miejsca zajęłoby tłumaczenie całego tekstu, warto jednak przytoczyć niektóre opinie amerykańskiego dziennikarza. Opisuje on przede wszystkim mecz Fibaka z Haroldem Solomonem, znajdującym się w pierwszej dziesiątce tenisistów świata.

„To był najlepszy mecz w pierwszych czterech dniach turnieju w Forest Hills. Solomon cudem uniknął porażki" — pisze Amdur.

Rzeczywiście, był to dramatyczny pojedynek. Fibak prowadził w trzecim, decydującym secie 5:1 i 30:0. Do zwycięstwa brakowało mu dwóch piłek.

Solomon myślał już o powrocie do rodzinnego Houston ale jednak ta „ludzka maszyna do odbijania piłek" — jak określił grę Solomona dziennikarz z USA — wytrąciła Fibaka z właściwego rytmu gry.

„New York Times" przypomina tenisową karierę Fibaka, począwszy od treningu przed domem rodziców w Poznaniu, aż do zwycięstw w USA. Wojciech Fibak ma już przecież „na rozkładzie" tak wielkich tenisistów, jak mistrz Wimbledonu, Arthur Ashe, czy półfinalista Wimbledonu — Roscoe Tanner.

Wojciech Fibak
Fot. CAF

Nie pierwszy to tego typu sygnał, który otrzymaliśmy zza oceanu. Fibak dokonał dużej sztuki, wiadomo przecież jak trudno wcisnąć się do światowej czołówki w tej dyscyplinie. Wielki talent Fibaka, jego pracowitość, upór i ambicja zrobiły jednak swoje.

Tegoroczne sukcesy nie są zresztą zapewne jego ostatnim słowem. Jeszcze wiele razy będą nadchodzić przyjemne meldunki o jego sukcesach, będziemy go podziwiać i oklaskiwać również na krajowych kortach. (m)

...aka trzeba ...ugiego czy ...ecznie — ...niejednego

...rotter, ale ... nie to sa- ...y Kanaryj- ...a po śpiesz- ...ko kwestia ...kali wrażeń ...Bogiem i ...nobowi ma ...w głowie; i

..., ale spró- ...jść w jego ...bo w teni- ...nik chyba ...rostu w ży- ...ożenie pry- ...zacznijcie ...dziedzinie — jak się rzekło — praktycznie od zera. I ciułajcie po troszeczku na swoją cpinię. Ciułajcie nie dolary, lecz umiejętności i wiedzę, nawyki i sukcesy. Ciułajcie każdego dnia, czasem dwa razy dziennie, do skrajnego wyczerpania. Ciułajcie mądrze.

Kiedy już uciułacie, weźcie się za sprawy większe. Za rywalizację z najlepszymi, za rywalizację otwartą, tak zwaną męską.

Wtedy będziecie Fibakiem! Cały czas ryzykujcie, że nikt was nie będzie rozumiał; będą Was brali za człowieka niesubordynowanego, za dziwadło, które z prywatnej inicjatywy chce dojść do czegoś w świecie; dojście do czegoś w świecie, czegoś autentycznie wysokiej klasy, jest przecież równoczesnym dojściem do czegoś u siebie, w kraju.

Bądźcie taką prywatną inicjatywą. To skompromitowane określenie może dlatego pasuje dzisiaj bardziej do szwindlu niż do uczciwego sukcesu, że taka prywata wymaga odwagi, a taka inicjatywa to duże ryzyko, podejmowane wbrew otoczeniu.

Może kilku naszych tenisistów pójdzie w ślady Fibaka. Może Niedźwiedzki, może Nowicki, a może obaj razem. Proponuję Wam naśladować Fibaka w innych, niemniej ważnych dziedzinach życia. Niekoniecznie od razu za granicą.

JULIUSZ FOSS

WOJCIECH FIBAK STARTUJE W MISTRZOSTWACH POLSKI

SAMOLOT Polskich Linii Lotniczych LOT z Ameryki Północnej wylądował w poniedziałek na Okęciu dokładnie według rozkładu lotów. Była godzina 8.40 — wyszukałem Fibaka od razu wśród tłumu czekających na odprawę celną. Uśmiecha się, daje znak ręką. Po dłuższej chwili oczekiwania wychodzi do hallu dworca lotniczego. Gorące powitanie z ojcem, który przyjechał z Poznania, uścisk ręki z przedstawicielem „Przeglądu Sportowego".

Siedzimy w kawiarni. Wojciech FIBAK, który właśnie powrócił z amerykańskiego tournée, podczas którego grał w sześciu turniejach z cyklu „Grand Prix" najwyższej kategorii, do jakich dopuszczani są tylko najlepsi tenisiści świata, opowiada o swoich sukcesach i porażkach, o wrażeniach z wielkiej tenisowej przygody.

Najpierw trochę statystyki — po serii amerykańskich startów tenisista polski zajmuje bardzo wysoką pozycję: jest 19 na liście singlistów „Grand Prix" (wspólnie z Holendrem Tomem Okkerem). W osobno prowadzonej klasyfikacji deblistów Fibak wdrapał się na wręcz zawrotne wyżyny — jest piąty za Hiszpanami Gisbertem i Orantesem oraz Gottfriedem (USA) i Ramirezem (Meksyk). Wartość tego sukcesu jest tym większa, że podczas gdy wyżej wymienieni tenisiści tworzą stałe, świetnie zgrane pary, Polak występował z coraz to innymi partnerami. Brian Gottfried, tegoroczny mistrz deblowy WCT (zawodowe mistrzostwa świata) wraz ze swym partnerem, Raulem Ramirezem, uznany przez ekspertów za najsilniejszy team deblowy świata, powiedział w wywiadzie transmitowanym przez ogólnoamerykański program telewizyjny: „Byliśmy z Raulem najlepszymi deblistami, aż przyjechał Wojtek Fibak". Te słowa słyszały dziesiątki milionów Amerykanów, a wśród nich obywatele USA i Kanady polskiego pochodzenia.

„PS": Wiele kontrowersji, a wśród niektórych kibiców również i niezadowolenia, wywołał fakt iż nie startował pan w mistrzostwach Europy amatorów, które odbyły się w Wiedniu. Dlaczego nie wziął pan udziału w tych mistrzostwach?

W. F.: Nie otrzymałem powołania na wiedeńskie mistrzostwa.

„PS": Mówi się jednak, że zostało do pana do Ameryki wysłany telegram w tej sprawie i bilet lotniczy Nowy Jork — Wiedeń — Nowy Jork. Mógł pan więc opuścić jeden z turniejów, zagrać w Wiedniu i wrócić na dalszy ciąg tournée do USA?

W. F.: Nie otrzymałem żadnego telegramu, nie mówiąc już o bilecie. Taka podróż kosztuje 800 dolarów...

„PS": Gdyby otrzymał pan ten telegram i bilet stawiłby się pan na mistrzostwach?

W. F.: Tak. Choć muszę tu powiedzieć, że w Ameryce przecież nie zbijałem bąków tylko grałem w turniejach znacznie trudniejszych, przeciwko czołowym tenisistom świata. Jestem więc przekonany, że w ten sposób osiągnąłem o wiele większe korzyści szkoleniowe i doświadczenia. Mam tu również na uwadze interes polskiego tenisa, bo przecież jestem i będę nadal reprezentantem Polski w meczach międzypaństwowych o Puchar Davisa. Wtedy doświadczenie zdobyte w grze z czołowymi tenisistami ma bezcenną wartość.

Wojtek zaczyna swoją relację od końca, to znaczy od otwartych mistrzostw międzynarodowych USA w Forest Hills. W trzeciej rundzie tego turnieju, należącego do „Wielkiego Szlema" i oznaczonego w „Grand Prix" symbolem TC (Triple Crown) wskazującym, iż jest on najwyżej punktowany obok Wimbledonu i Roland Garros, Fibak spotkał się z Haroldem Solomonem.

Ten daviscupowy reprezentant USA należy do rzadkich tam specjalistów gry na kortach ziemnych. Uważa się, iż należy on do pięciu najlepszych zawodników świata na tej nawierzchni, obok Borga, Vilasa, Nastase i Orantesa.

Mecz odbywał się na korcie nr 17, przylegającym do centralnego. Podczas gry nie tylko trybuny mogące pomieścić około 2 tysięcy widzów wypełniły się szczelnie, ale ogromny tłum otoczył kort blokując wszystkie alejki i przejścia.

„Solomon, rozstawiony w turnieju z numerem 13, cudem uniknął porażki w meczu z facetem (guy) o dziwnym nazwisku. Wymawiajcie je Woycheck Feeback. Jest to śmiało (easily) najlepszy tenisista jaki wyszedł z Polski". Tak pisał znany dziennikarz amerykański Neil Admur specjalizujący się w tenisie. I dalej: „Był to najlepszy mecz w czterech pierwszych dniach turnieju w Forest Hills".

Dramatyczne były losy tego spotkania. Fibak wiedział, że Solomon, znakomicie potrafiący mijać z bekhendu (dwuręcznego) i forhendu, tylko czeka na próbujących go ściąć „na hura". Polak więc starannie rozgrywał każdą piłkę, szukając okazji do ataku po mniej dokładnym zagraniu przeciwnika. Ale takie okazje trafiały się bardzo rzadko, bowiem Solomon, mistrz gry z głębi kortu, piłkuje wszystkie niemal piłki — w dodatku mocno liftowane — w okolicy głównej linii. Każda wymiana więc ciągnęła się długo, walka stawała się coraz bardziej wyczerpująca fizycznie, a jeszcze bardziej psychicznie. Fibak wygrał wreszcie pierwszego seta 6:4 i jego sukces został — o dziwo — entuzjastycznie przyjęty przez widzów.

W pierwszych trzech gemach drugiego seta walka była równie zacięta. W każdym z nich Fibak miał po kilka przewag i wszystkie przegrał. Wtedy zdecydował się „puścić" pechowego seta, 6:0 dla Solomona.

W trzecim secie od początku górował nasz reprezentant. Prowadził 3:1, 4:2 i wreszcie 5:4. Dwie pierwsze piłki wygrał bardzo mocno bitymi crossami z bekhendu. Trzecią zagrał identycznie — piłka uderzyła w taśmę i spadła po jego stronie. Odrobina, może 5 milimetrów wysokości piłki, dzieliła Polaka od uzyskania trzech meczboli. Niestety zrobiło się 5:5. Po następnych dwóch gemach sędzia zarządził zgodnie z regulaminem (tylko w Forest Hills stosuje się to w decydującym secie) tie break — dogrywkę rozstrzygającą. Pierwsza piłka i najdłuższa wymiana w całym meczu — każdy z tenisistów odbił piłkę po 51 razy. Wygrał ją Solomon. Wygrał też cały tie break 7:1, a więc i seta 7:6. Mecz trwał 3 godziny 20 minut.

SŁODKIE ŻYCIE TENISISTY

ADAM CHOYNOWSKI

„PS": Gdyby pan wygrał z Solomonem, pozostałby pan w turnieju dalej i nie mógłby pan chyba zdążyć na mistrzostwa Polski, zaczynające się w Łodzi 2 września?

W. F.: No właśnie. Tego dnia — 30 sierpnia — były właśnie moje 23 urodziny. Rano, to znaczy rano było w Ameryce, zadzwonił mój ojciec. Mówił, że w kraju zaczyna się na mnie „nalot". „Nie grałeś w Wiedniu i Katowicach, powinieneś przyjechać do Łodzi" — powiedział. Cały dzień myślałem co robić. Podłożyć się — to nie godzi się z moim pojęciem sportu. Jak wygram, to znów nie mogę wycofać się z turnieju, bo zostanę zdyskwalifikowany... Świat, który przed chwilą wydawał mi się piękny, nagle jakby poszarzał. Trudno — zdecydowałem — niech rozstrzygnie los.

Przegrałem z Solomonem więc postanowiłem natychmiast wracać. Jeszcze bardziej niż mnie dotknęło to Janka Kodesza, z którym grałem razem debla. W pierwszej rundzie dosłownie rozniesliśmy 6:1, 6:2 parę złożoną z dobrych przecież tenisistów Metreweliego i Taylora. Graliśmy naprawdę bardzo dobrze. Po tym meczu Kodesz powiedział: „Wojtek, wygramy cały turniej. Zobaczysz!" No i teraz musiałem mu powiedzieć, że wyjeżdżam.

Wracamy do poprzednich turniejów w USA i Kanadzie. Fibak opowiada ze szczegółami o srogiej porażce z Filolem (jeszcze nie był zaaklimatyzowany), o wielkim sukcesie w Bostonie, kiedy to w pierwszej rundzie pokonał półfinalistę Wimbledonu Roscoe Tannera.

O wynikach Fibaka w Ameryce nasza gazeta zamieszczała informacje na bieżąco, więc nie będziemy do nich wracać, bo i brak miejsca w zawsze zatłoczonym „PS" na to nie pozwala. Wypada jednak wspomnieć o sprawach, których nie przekazują lakoniczne depesze agencyjne, o tym co dzieje się poza kortami. Jak publiczność amerykańska przyjmowała naszego tenisistę (a warto dodać, że w USA 36 milionów ludzi uprawia tenis!), czy jego sukcesy miały oddźwięk wśród Polonii?

Wszystkie turnieje bezpośrednio transmitowane przez telewizję. Fibak wielokrotnie był na planie. Nasz tenisista dziwił się, że daje to taką popularność. Obcy zupełnie ludzie zaczepiali go na ulicach, poklepywali po ramieniu życząc powodzenia.

W Louisville podczas jednego z turniejowych dni padał deszcz. Znany komentator telewizyjny, stary wyga tenisowy Bud Collins, chcąc telewidzom skrócić oczekiwanie na rozpoczęcie gier zaprosił przed kamerę Wojciecha Fibaka. Pół godziny trwał ten zaimprowizowany wywiad. O Polsce w ogóle, o tenisie w naszym kraju w szczególności. Okazało się, że nie jesteśmy tam nieznani. Kiedy Fibak wymienił Jędrzejowską Collins dodał — ma na imię Jadwiga. Bardzo starannie i poprawnie wymówił imię. Pytał też o Gąsiorka, którego pamiętał z turniejów europejskich. Fibak wyjaśnił, że jest z Gąsiorkiem w tym samym klubie, a poza tym, że jest on trenerem kadry. „Pewnie jest z ciebie zadowolony" dodał Collins. Przytoczył też anegdotę o tym, że podczas pobytu Jędrzejowskiej w USA (było to przed wojną) na jej mecze stale wyznaczano tego samego sędziego. On jeden potrafił wymówić nazwisko świetnej tenisistki.

Jeszcze trzy razy występował nasz reprezentant przed kamerami. Za drugim razem prowadzący transmisję Collins i Donald Dell powiedzieli mu, że po wywiadzie w Louisville do telewizji nadeszła lawina listów i telefonów z pozdrowieniami i życzeniami sukcesów dla Fibaka od amerykańskich Polaków. Wszyscy mówili, że są z ciebie dumni — stwierdził Dell.

„PS": Co panu, jako tenisiście dało amerykańskie tournée?

W. F.: Bardzo dużo. Szczerze mogę powiedzieć, że umiem teraz znacznie więcej. Jestem zawodnikiem dojrzalszym technicznie, a zwłaszcza taktycznie. Jednak nie ma jeszcze roku, jak biorę udział w tym, co można nazwać „wielkim tenisem" więc też jeszcze niemało pozostało mi do zrobienia. Mam jednak tę ogromną satysfakcję, że robię postępy, że stale podnoszę moje umiejętności. Wierzę, że nie tylko ja, ale cały polski tenis będzie miał z tego korzyść. Jeszcze raz jednak powtarzam: jestem dopiero na początku drogi. Jak daleko po niej zajdę, pokażą najbliższe lata.

Było też sporo różnych rozmiarów artykułów i notatek w prasie. Nie dziwnego, temat „Polak — tenisista" trąci tu niemal egzotyką. W tym duchu utrzymany, zabawnie dla nas brzmiący, ton miała rewelacja wydrukowana w „New York Times'ie" z niedzieli, 31 sierpnia: **„Jeszcze dwa lata temu Fibak odgarniał śnieg z alejki koło domu i odbijał piłkę o ścianę garażu, żeby wypełnić lukę w treningach spowodowaną brakiem hali w Polsce".**

— Mógł napisać, że o stodołę — skomentował notatkę amerykańskiego dziennikarza Fibak senior — a piłki podawały mu tresowane niedźwiedzie.

„PS": Wrócił pan do kraju, żeby startować w mistrzostwach, rezygnując z szansy walki o wysoką lokatę w deblu w turnieju najwyższej światowej rangi. Czy tenisiści innych krajów mają podobne problemy?

W. F.: W Forest Hills startują wszystkie czołowe rakiety Czechosłowacji, Rumunii, Węgier, ZSRR i innych krajów europejskich. Jakoś potrafiono tam wybrać na krajowe imprezy dogodniejszą porę. O ile zresztą wiem, istnieje zalecenie międzynarodowej federacji tenisowej, żeby nie organizować mistrzostw i turniejów w terminach kolidujących z najpoważniejszymi międzynarodowymi wydarzeniami.

„PS": Może w przyszłości i nasz kalendarz tenisowy uda się lepiej ułożyć. Jest to w interesie nie tylko pańskim, ale całego polskiego tenisa.

Żegnamy Wojciecha Fibaka. Spieszy on do Poznania, żeby bodaj kilka godzin spędzić w domu, zobaczyć się po długiej rozłące z matką i żoną. We wtorek już musi być w Łodzi... Słodkie życie tenisisty.

Tenisista musi walczyć do upadłego, inaczej nie będzie odnosił sukcesów. Na zdjęciu Jim Connors podczas turnieju w Forest Hills. *Fot. CAF — Unifax*

wspomniać o sprawach, których nie przekazują lakoniczne depesze agencyjne, o tym co dzieje się poza kortami. Jak publiczność amerykańska przyjmowała naszego tenisistę (a warto dodać, że w USA 36 milionów ludzi uprawia tenis!), czy jego sukcesy miały oddźwięk wśród Polonii?

Wszystkie turnieje bezpośrednio transmitowano przez telewizję. Fibak wielokrotnie był na planie. Nasz tenisista dziwił się, że daje to taką popularność. Obcy zupełnie ludzie zaczepiali go na ulicach, poklepywali po ramieniu życząc powodzenia.

W Louisville podczas jednego z turniejowych dni padał deszcz. Znany komentator telewizyjny, stary wyga tenisowy Bud Collins, chcąc telewidzom skrócić oczekiwanie na rozpoczęcie gier zaprosił przed kamerę Wojciecha Fibaka. Pół godziny trwał ten zaimprowizowany wywiad. O Polsce w ogóle, o tenisie w naszym kraju w szczególności. Okazało się, że nie jesteśmy tam nieznani. Kiedy Fibak wymienił Jędrzejowską Collins dodał — ma na imię Jadwiga. Bardzo starannie i poprawnie wymówił imię. Pytał też o Gąsiorka, którego pamiętał z turniejów europejskich. Fibak wyjaśnił, że jest z Gąsiorkiem w tym samym klubie, a poza tym, że jest on trenerem kadry. „Pewnie jest z ciebie zadowolony" dodał Collins. Przytoczył też anegdotę o tym, że podczas pobytu Jędrzejowskiej w USA (było to przed wojną) na jej mecze stale wyznaczano tego samego sędziego. On jeden potrafił wymówić nazwisko świetnej tenisistki.

Jeszcze trzy razy występował nasz reprezentant przed kamerami. Za drugim razem prowadzący transmisję Collins i Donald Dell powiedzieli mu, że po wywiadzie w Louisville do telewizji nadeszła lawina listów i telefonów z pozdrowieniami i życzeniami sukcesów dla Fibaka od amerykańskich Polaków. Wszyscy mówili, że są z ciebie dumni — stwierdził Dell.

„PS": Co panu, jako tenisiście dało amerykańskie tournée?

W. F.: Bardzo dużo. Szczerze mogę powiedzieć, że umiem teraz znacznie więcej. Jestem zawodnikiem dojrzalszym technicznie, a zwłaszcza taktycznie. Jednak nie ma jeszcze roku, jak biorę udział w tym, co można nazwać „wielkim tenisem" więc też jeszcze niemało pozostało mi do zrobienia. Mam jednak tę ogromną satysfakcję, że robię postępy, że stale podnoszę moje umiejętności. Wierzę, że nie tylko ja, ale cały polski tenis będzie miał z tego korzyść. Jeszcze raz jednak powtarzam: jestem dopiero na początku drogi. Jak daleko po niej zajdę, pokażą najbliższe lata.

Było też sporo różnych rozmiarów artykułów i notatek w prasie. Nic dziwnego, temat „Polak — tenisista" trąci tu niemal egzotyką. W tym duchu utrzymany, zabawnie dla nas brzmiący, ton miała rewelacja wydrukowana w „New York Times'ie" z niedzieli, 31 sierpnia: **„Jeszcze dwa lata temu Fibak odgarniał śnieg z alejki koło domu i odbijał piłkę o ścianę garażu, żeby wypełnić lukę w treningach spowodowaną brakiem hali w Polsce".**

— Mógł napisać, że o stodołę — skomentował notatkę amerykańskiego dziennikarza Fibak senior — a piłki podawały mu tresowane niedźwiedzie.

„PS": Wrócił pan do kraju, żeby startować w mistrzostwach, rezygnując z szansy walki o wysoką lokatę w deblu w turnieju najwyższej światowej rangi. Czy tenisiści innych krajów mają podobne problemy?

W. F.: W Forest Hills startują wszystkie czołowe rakiety Czechosłowacji, Rumunii, Węgier, ZSRR i innych krajów europejskich. Jakoś potrafiono tam wybrać na krajowe imprezy dogodniejszą porę. O ile zresztą wiem, istnieje zalecenie międzynarodowej federacji tenisowej, żeby nie organizować mistrzostw i turniejów w terminach kolidujących z najpoważniejszymi międzynarodowymi wydarzeniami.

„PS": Może w przyszłości i nasz kalendarz tenisowy uda się lepiej ułożyć. Jest to w interesie nie tylko pańskim, ale całego polskiego tenisa.

Żegnamy Wojciecha Fibaka. Śpieszy on do Poznania, żeby bodaj kilka godzin spędzić w domu, zobaczyć się po długiej rozłące z matką i żoną. We wtorek już musi być w Łodzi... Słodkie życie tenisisty.

Inaczej nie będzie odpoczynku. Na zdjęciu Jim Connors

„Solomon cudem uniknął porażki z facetem o dziwnym nazwisku. Wymawiajcie je WOYCHECK FEEBACK". O amerykańskim tournée polskiego tenisisty czytaj na str. 6.

Wojciech Fibak ma licznych przyjaciół wśród najlepszych tenisistów świata. Wielu z nich chętnie gra z nim debla. Oto Szwed Bjoern Borg (z prawej) z naszym reprezentantem.

kuchnia polska

Dusza kibica rozdarta na dwoje

Mój felieton sprzed dwóch tygodni („Wyznania wroga ludu") wzbudził — zgodnie z przewidywaniami — wymianę zdań pomiędzy znajomymi i czytelnikami. Jest mi przyjemnie, że ludzie, stojący bliżej autentycznego sportu, znający rzeczy od podszewki i myślący o nich częściej niż inni, przyznali mi rację, niekiedy wręcz obiecując pomoc na wypadek losowego nieszczęścia. Jak zwykle jednak bardziej podniecającymi są głosy oponentów niż sprzymierzeńców, co doskonale rozumie na przykład Kisiel, modląc się już od wielu tygodni na łamach „Tygodnika Powszechnego" niemalże słowami poety spoza przeszłego okresu: „Daj nam wrogów na drogach naszych, aby było kogo zwyciężać"... (nietrudno spostrzec, że w inwokacji tej chodziło o wrogów pozorowanych, łatwych do pokonania, nieszkodliwych).

Tymczasem oponenci moi wystąpili z argumentami całkiem serio, trudnymi do odparcia. A więc — powiadają oni — nie mam racji dywagując nad społecznym pożytkiem powszechnej radości z piłkarskiego sukcesu, ponieważ — zasłużenie czy nie — podnosi on w naszym narodzie nie tyle może dumę (przeciw czemu właśnie protestowałem, uważając, że nie każdy ma prawo być dumny z cudzej pracy), ile poczucie jedności narodowej. Że oto my, Polacy, wszyscy razem, zbratani, złączeni, Polska gola, Polska contra reszta świata...

Nic mi więcej nie potrzeba do szczęścia. Może jestem sentymentalny i staromodny, ale takie zawołania działają na mnie jak trąbka na starego kawaleryjskiego konia — gotów jest znów galopować, chociaż od dawna już chodzi w zaprzęgu. To przecież ja sam z uporem maniaka powtarzam, że niewiele da się zrobić w tym kraju, jeśli nie włączy się do naszych działań dynamizującego pierwiastka narodowej solidarności i ambicji! Jeśli nie nauczymy się traktować polskich sukcesów jako naszego wspólnego dorobku, zmuszającego wszystkich do wysiłku! A więc — innymi słowy — już poczułem się pokonany swoją własną bronią, gdy oto nagle wpadło mi do ręki pismo „Sportowiec".

Mam sympatię do pisma „Sportowiec". Pracuje tam kilku moich przyjaciół, raz nawet współpracownik „Sportowca" poeta Jerzy Górzański przeprowadził ze mną wywiad dla tego pisma, co w zrozumiały sposób połechtało moją próżność. A więc z sympatią i pokorą obejrzałem okładkę numeru „Sportowca" na której widać, jak po chorzowskim meczu Robert Gadocha prowadzi sfatygowanego Cruyffa niczym brankę w jasyr i zagłębiłem się w lekturę. I oto na stronie 23 czytam notatkę pod zachęcającym tytułem „Friko i Koko":

— „Koko? Czy mnie słyszysz? — zabawia czytelników prześmieszna facecja „Sportowca". — Ja cię pytam, co by było, gdyby Wojtka Fibaka powołano do służby wojskowej? W jakiej by służył formacji"?

— „Friko? Ja cię słyszę. Ty się pytasz, w jakiej formacji służyłby Fibak, gdyby go powołano do służby? No to ja ci odpowiadam. Fibak służyłby w wojskach rakietowych! Amerykańskich..."

Każdemu pismu zdarza się wydrukować głupi tekst. Ale kiedy głupie teksty powtarzają się uporczywie, robi się głupia sprawa. W tym samym „Sportowcu", wcześniej, w n-rze 34 czytamy:

„Przenieść do Kanady. Na liczne pytania, co należy zrobić, by aktualnie najlepszy polski tenisista Wojciech Fibak zechciał wystąpić w roku 1976 w międzynarodowych mistrzostwach Polski — czego nie zrobił w tym roku, mamy tylko jedną odpowiedź i jednocześnie propozycję.

Nadać mistrzostwom kraju jeszcze bardziej ogólnoświatowy charakter, albo najlepiej zorganizować w Kanadzie. I taniej i blisko dolarowych Stanów Zjednoczonych i żadnego wysiłku organizacyjnego. Można przy okazji zaoszczędzić na etatach, likwidując Polski Związek Tenisowy. Może go w razie czego zastąpić kanadyjski".

O co tu chodzi? — O drobiazg. Po raz pierwszy od bardzo wielu lat pojawił się w Polsce tenisista światowego formatu, taki, który grał jako „rozstawiony" w Wimbledonie, który zaznaczył swoją obecność w Forest Hill i który dzisiaj uchodzi za piątego deblistę na świecie. Ten tenisista, Fibak, kiedy jeszcze przed jakimś czasem grać miał z Ashem, wzbudził u swego przeciwnika — dziś mistrza Wimbledonu — szczere zdziwienie: — „To w Polsce gra się w tenisa?". A potem z nim wygrał. Ten tenisista również, kiedy stawiał pierwsze kroki na światowej arenie, został za samowolne (i na własny koszt) zgłoszenie się do międzynarodowego turnieju ostro skarcony przez PZTenisowy — co, nawiasem mówiąc, czyni propozycję „Sportowca" względem PZT godną zastanowienia — obecnie zaś jest mistrzem Polski, czy się to komu podoba czy nie... I oto teraz, kiedy Fibak jeździ z jednego międzynarodowego turnieju na drugi przekonując naocznie, że w Polsce naprawdę gra się w tenisa, w moim sympatycznym piśmie „Sportowiec" pisze się mniej więcej dokładnie, że jest to w gruncie rzeczy amerykański poddany albo najemnik (któż bowiem inny służyć może w amerykańskich wojskach rakietowych?), nie mówiąc już o tym, że pewnie dolarowy chytrus...

Gdzie się wam podziała, panowie, wasza „Polska gola, Polska gola, taka jest kibiców wola"? Dlaczego mecz w Rzymie czy Amsterdamie ma być meczem dla Polski, a mecz w Wimbledonie czy Forest Hill przeciwko niej? Co tu jest grane?

Grana jest, rzecz jasna, stara sztuka pt. „Bij mistrza". Bij tego, który się wysunął naprzód, który przeskoczył innych, którego trudno dogonić. Grana jest sztuka o duszy kibica rozdartej na dwoje, który ukochałby swego mistrza, ale pod warunkiem, że ten nie będzie ani trochę lepszy od niego, a już broń Boże ani odrobinę za swoją pracę lepiej wynagradzany. Grane jest to obrzydliwie, co nas zawsze obniżało i obniża, że przez indywidualną zawiść gotowi jesteśmy pogrzebać wspólny sukces. Piłkarzy trudno jest pobić w ramach „bij mistrza", bo jest ich jedenastu, jeden w drugiego, nie licząc rezerwowych. Fibaka łatwiej, bo jest sam. Ale dlatego właśnie protestowałem przed dwoma tygodniami i protestuję nadal, aby sukces i tych pierwszych i tego drugiego był tak całkiem wspólny. Musi to być sukces lepszych, sukces „Polski A", jak starałem się to nazwać.

KTT

W. FIBAK BEZKONKURENCYJNY

Tenisiści GKS Olimpia
dominowali w mistrzostwach Polski

Tylko starsi wiekiem kibice „białego sportu" pamiętają równie udany występ poznańskich tenisistów w mistrzostwach Polski. Zakończony wczoraj 49 turniej o najważniejsze krajowe trofeum przyniósł generalnysukces reprezentantom Poznania, a mówiąc ściślej, tenisistkom i tenisistom milicyjnego GKS Olimpia.

Oczywiście w centrum zainteresowania był występ Wojciecha Fibaka. Przyjechał do kraju po długiej nieobecności, zdając sobie sprawę, że przyjdzie mu grać na kortach o całkiem innej niż w USA nawierzchni i co więcej z krępującą świadomością walki „samemu przeciwko wszystkim". Któż by nie chciał pokonać zawodnika mającego na swym koncie wyrównane pojedynki, a nawet zwycięstwa z tenisistami zaliczającymi się do ścisłej czołówki światowej?

Pierwszy w swej karierze tytuł mistrza Polski na kortach otwartych zdobył Fibak w sposób bezapelacyjny. Gry eliminacyjne wygrywał tracąc zaledwie po kilka gemów. Przy okazji prostujemy, że rezultat 6:0, 6:0, 6:3 uzyskał z Piewińskim — czołowym graczem AZS, a nie Olimpii. W półfinale miał za przeciwnika obrońcę tytułu Henryka Drzymalskiego z bydgoskiej Polonii. Niektórzy wietrzyli w tej partii sensację. Wiedział o tym reprezentant Olimpii i dlatego grał z niezwykłym zacięciem. W drugim secie Drzymalski prowadził 5:1. W tenisie jest to sytuacja prawie beznadziejna. A jednak Fibak nie zrezygnował. Przyspieszył grę, dochodził częściej do siatki i bezapelacyjnie kończył piłki. Wygrał pod rząd 6 gemów, a później cały mecz w wielo mówiącym stosunku 6:1, 7:5, 6:3. Dotarł do finału bez straty seta!

W niedzielę chmury wisiały nad kortami, lecz komplet widzów przybył oglądać decydujące partie. Nie spodziewanek nie było. Chociaż pierwszy set w singlu mężczyzn był bardzo zacięty (Niedźwiedzki prowadził 4:3) skończył się zgodnie z przewidywaniami. Bardziej regularny poznaniak zademonstrował wiele wspaniałych zagrań i został mistrzem Polski po zwycięstwie nad reprezentantem Legii Warszawa 7:5, 6:1, 4:6, 6:4. Warto dodać, że w dotychczasowych spotkaniach tych dwóch młodych i utalentowanych tenisistów Niedźwiedzki wielokrotnie wychodził jako zwycięzca. Warszawianin w półfinale pokonał Czesława Dobrowolskiego (Zagłębie Wałbrzych) 6:0, 6:2, 3:6, 6:3.

W walce o trzecie miejsce Drzymalski pokonał Dobrowolskiego 3:6, 6:0, 6:4, 6:4.

Drugi finał z udziałem naszej przedstawicielki odnył się w grze pojedynczej kobiet. Rutynowana Danuta Szwaj (Piast Gliwice) miała wyraźną przewagę nad Jolantą Rozalą. Tenisistka Olimpii uległa 0:6, 3:7, zdobywając tytuł wicemistrzyni Polski. Również w grze podwójnej występowała poznaniaka. Szwaj i Siwicka zdobyły tytuł mistrzowski, wygrywając z parą Rozala, Rejdych 6:0, 6:3. Niestety, tradycyjnie zresztą, poziom rozgrywek pań nie mógł nikogo zadowolić.

Gra finałowa w deblu mężczyzn między Wojciechem Fibakiem i Henrykiem Drzymalskim, a Tadeuszem Nowickim i Jackiem Niedźwiedzkim nie została zakończona z powodu zapadających ciemności. Prowadzi debel Fibak, Drzymalski 3:6, 7:5, 7:5, 4:1. Zakończenie nastąpi w poniedziałek przed południem.

Mistrz Polski — Wojciech Fibak

JAK GRAJĄ NAJLEPSI?

Jeden z najważniejszych turniejów tenisowych — Międzynarodowe Mistrzostwa USA na kortach Forest Hills dotarł do półfinału. Impreza toczy się pod znakiem zdecydowanych zwycięstw faworytów. Jak na razie gwiazdą pierwszej wielkości jest najlepszy tenisista ostatnich sezonów Jimmy Connors (USA). Znakomity gracz pokonał w ćwierćfinale Rodezyjczyka Pattisona 6:3, 6:1, 6:3, by na stępnie w niedzielnym półfinale nie oddać ani jednego seta Borgowi. Chociaż Szwed znajduje się w wyższej formie, przegrał trzy kolejne sety w identycznym stosunku 3:7...

W drugim wczorajszym półfinale po bardzo wyrównanej grze, gdzie tylko pojedyncze piłki decydowały o rezultacie trzech z pięciu rozgranych setów, Orantes (Hiszpania) pokonał Vilasa (Argentyna) 4:6, 1:6, 6:3, 7:5, 6:4 i on będzie finałowym przeciwnikiem Connorsa, zawodnika, który nie gra w wielu turniejach, ale jest klasą dla siebie, gdy przychodzi walczyć o najwyższe trofea i stawki.

W ćwierćfinałach Orantes wygrał z Nastase 6:3, 6:4, 3:6, 6:3, Vilas z Filiolą 6:4, 6:0, 6:1, a Borg zwyciężył Dibsa 6:4, 7:6, 4:6, 7:6.

Mistrzynią międzynarodową USA w grze pojedyńczej kobiet została Amerykanka Evert, zwyciężając Australijkę Goolagong Cawley 3:7, 6:4, 6:2.

(A) Polscy tenisiści wygrali z Norwegią i awansowali do dalszej rundy Pucharu Davisa. W akcji Wojciech Fibak.

Fot. Zbigniew Furman

DZIURY w całym

Dziewiętnasty tenisista świata — Wojciech Fibak — przyjechał do Łodzi. Przegrał w trzeciej rundzie mistrzostw USA i został wyeliminowany, przed następnym turniejem za oceanem wykroiło się więc „okienko" i dzięki temu miłośnicy tenisa i tenisowi snobi mogli obejrzeć na łódzkich kortach gracza należącego bezsprzecznie do czołówki światowej.

Widzowie podziwiali więc sportowy samochód Fibaka i jego grę na korcie, nie wiedzieli jednak, ile kłopotu mieli z nim organizatorzy turnieju. Gry rozpoczynały się nie wtedy, kiedy wyznaczył je sędzia główny, a wtedy, kiedy było wygodniej zawodnikowi. Ulegano mu, „bo się obrazi i nie będzie chciał grać".

Fibak przewyższał umiejętnościami pozostałych uczestników łódzkich mistrzostw — to fakt. Zbyt często dawał jednak do zrozumienia, że jest najlepszy, co nie bardzo podobało się jego współpartnerom. Trochę tej „sody" już się chyba przedostało do głowy, o czym warto przypomnieć samemu tenisiście i niektórym jego chwalcom ze sportowych gazet.

Drugą sportową sensacją ostatnich dni był udział księcia Filipa w mistrzostwach Europy w powożeniu zaprzęgami. Królewski małżonek nie bał się nadszarpnięcia prestiżu i walczył jak równy z równym z przeciwnikami niższymi od niego... urodzeniem. Przegrał, ale korona mu z głowy nie spadła, co też można zadedykować niektórym „mistrzom". Książe tak się zajął końmi i powozami, że nie miał czasu brać udziału w różnych imprezach, jakie przygotowali na jego cześć gościnni gospodarze.

Godne podkreślenia są zresztą jeździeckie tradycje angielskiej rodziny królewskiej: królowa Elżbieta sama bardzo dobrze jeździ konno, księżniczka Anna należy do światowej czołówki WKKW, a książę Filip był znakomitym graczem w polo.

A propos — dobrze, że książę Filip nie czyta „Głosu". Nie byłby zadowolony, że filmowa i telewizyjna recenzentka naszej gazety nie odróżnia polo od golfa (patrz: recenzja filmu „Wielki Gatsby").

WOJCIECH FILIPIAK

Nasze 3 GROSZE

Organizatorzy rozgrywanych w Łodzi tenisowych mistrzostw Polski przekazali najlepszym uczestnikom puchary, a felietonista sportowy „Głosu Robotniczego" — kilka gorzkich epitetów... Autor rubryczki „Dziury w całym" zarzucił mianowicie W. Fibakowi zarozumialstwo, chęć wywyższania się nad innymi oraz dyktowania swoich warunków organizatorom mistrzostw.

Jak się orientujemy, organizatorzy nie mieli najmniejszych kłopotów z bezwzględnie najlepszym polskim tenisistą. W pełni respektował on ustalony program, wychodził na kort o wyznaczonej mu godzinie, zgodził się występować również w deblu, chociaż — wyczerpany zagranicznymi startami — planował w Łodzi walczyć tylko w singlu.

O sportowej, dżentelmeńskiej postawie Wojciecha Fibaka najlepiej świadczą serdeczne, ciepłe oklaski obiektywnej i gościnnej łódzkiej publiczności. Fibak lojalnie docenił dowody uznania dziękując za nie widzom po finałowej grze z Niedźwiedzkim.

To prawda, że nie brakuje w naszym sporcie mistrzów, którym „woda sodowa" ciurkiem kapie z głowy. Włączenie jednak do tej grupki bufonów Fibaka mija się po prostu z prawdą, jak również z dobrymi manierami, które, między innymi, powinny obowiązywać felietonistów.

Tak więc mistrz Polski mógł się czuć dotknięty niesprawiedliwym oskarżeniem. Może być jednak w pełni przekonany, że w swoich niepomyślanych ocenach felietonista „GR" jest zupełnie osamotniony.

„Cieszę s
z mego pierw
mistrza
mówi Wojc

Po zwycięskiej walce półfinałowej W. Fibaka nad H. D
malskim — 6:1, 7:5, 6:3, da
cze warszawskiej Legii, w
mowie z nami, dawali nied
znacznie do zrozumienia,
Niedźwiedzki sprawi nazaj
olbrzymią niespodziankę
— Nasz tenisista znajduje
w wyśmienitej formie —
zadrwili — i może wygrać z
bakiem.

Prezes PZT, Dołowy, wp
dzie nie prorokował wyniku,
oczekł, że będzie to z cała p
nością najładniejszy, stojący
najwyższym poziomie tenn
nych mistrzostw, pojedynek.

Polska wygrała mecz tenisowy o Puchar Davisa z Norwegią 5:0.

Na zdjęciu: Para Fibak (u góry) — niewidoczny Nowicki — odbija piłkę zagraną przez Hegnę (tyłem do kamery) — Ullenberg.

Szczegółowe informacje ze wszystkich imprez sportowych zamieszczamy w naszym specjalnym dodatku wewnątrz numeru.

CAF: Radkiewicz — tefoto

DZIURY w całym